

Ш К І Л Ь Н А Б І Б Л І О Т Е К А

У К Р А І Н С Ь К А Л І Т Е Р А Т У Р А

В. ВИННИЧЕНКО

ЗАПИСКИ КИРПАТОГО
МЕФІСТОФЕЛЯ

 FOLIO

Владимир Кириллович Винниченко

Записки Кирпатого

Мефістотеля (збірник)

предоставлено правообладателями

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=6564841

*Володимир Винниченко «Записки кирпатого Мефістофеля», серія
«Шкільна бібліотека української та світової літератури»: Фоліо;*

Харків; 2012

ISBN 978-966-03-5461-6

Аннотація

Доля видатного українського письменника Володимира Винниченка (1880–1951) була надзвичайно складною та бурхливою. Цей талановитий художник слова був відомим політичним діячем, який все своє життя присвятив боротьбі за побудову вільної, самостійної України. Тому не дивно, що твори його довгий час було заборонено друкувати.

Головний герой роману Записки Кирпатого Мефістофеля Яків Михайлюк наче не живе, а грає в життя. Навіть до свого одруження він ставиться як до гри. Але на перешкоді стає один факт: виявляється, що у Кирпатого Мефістофеля є син, що народився проти його бажання. Гра закінчується: Михайлюку треба обирати між коханою і дитиною.

До збірника увійшли оповідання «Момент» і «Федько-халамидник», повість «На той бік» та п'єса «Чорна Пантера і Білий Медвідь».

Содержание

Записки кирпичного Мефистофеля	5
Конец ознакомительного фрагмента.	162

Володимир Винниченко

Записки кирпатого

Мефістофеля

Збірник

Записки кирпатого Мефістофеля

Роман

В розчинене вікно потягає розталою корою дерева і кислим, вогким духом водянистого, весняного снігу, що ріденько чвакає під ногами. Табачний дим, розділений течією повітря, незадоволено клублячись, розріджується. Чути, як дзвонять у Софійському соборі великопосним, задумливим дзвоном. Там, у соборі, тихо тріскотять свічки, пахтить вільгістю стін, під банею високо вгорі лунає монотонний голос дячка.

Весна – паскудний час, неспокійний, розхристаний, безглуздий. Вечорами тільки й можна робити, що грати в карти. Тут, принаймні, знаєш у чому річ. За одну ніч гри можеш пізнати все минуле й майбутнє своїх партнерів.

Ось Карачапов, він здатний схопити людину, що попала в скрутне становище, взяти її за горло й душити доти, поки ні

копійки не лишиться у неї. Робитиме це серйозно, з діловою пикою, мовчки, строго, поважно.

Клапан – боягуз, хапа дрібничками. Схопивши, озирається, біжить у куточок і там наминає свій маслачок. Окрім маслачків ні про що не мріє.

Сосницький гасає в різні боки. Коли ведеться йому, може кинутись у воду і, ризикуючи життям, рятувати другого. Коли погано з ним, може підставити ніжку приятелеві і знаходити для себе сатисфакцію в біді його.

Мені приємно заманути чоловіка на саму гору і зіпхнути його вниз. І той момент, коли в очах, поширених надією й захватом, блискає жах – є найкращий. Приємно, коли увага застигає й ти обережно м'яко повертаєш його в той бік, який тобі потрібний. А він усміхається й гадає, що сам іде, «сам іде»! От за це ще можна багато дати: коли ти так запанував над ним, що він уже й не помічає того.

Сосницький бере у мене вже шосту сотню. Він більше не хоче ризикувати. Тепер він гратиме з розумом. Банк нароста. Це вже справжня гора. Але Сосницький по камінчику, як Клапан, довбає і з усіх сил тримає себе, щоб не кинутись на неї з криком «ура!» Він, недбало розсівшись, ставить малесенькі ставки, – його не обходить гора. Мене ж тягне вивести його на неї.

– Ну, Сосницький, давай в кумпанії? Га?

– Ні, мерсі.

– Що, волієш по гривеничку зароблять? Розсудливо. Ка-

тай, серденько, катуй, принесеш діткам гостинчика. Ну, кинь дурниці! Удвох же, кажу тобі. Ну-бо!

Сосницький раптом плигає:

– Давай, кат його мамі! Скільки там? Карачапов, бережіть-ся!

Він сідає рівніше, зачісує обома руками жовту гриву й гу-па рукою по столі. Він от-от на самісінькій горі. Тоді я зами-слююсь і кажу:

– Ні, здається, момент не дуже добрий; треба, мабуть, пі-дождати.

– Що?! Ждати? Чого?!

– Кращого моменту. Тепер не можна.

– Ех, ти, боягуз! Сам іду!

– Як хочеш, не раджу.

– Начхав я на твою раду. Скільки в банку?

Він сам іде!

А побіч, за столом з закусками, сидить оцей обгризений Нечипоренко. Немов не помічаючи сам, часом бере вилкою то гриб, то шматок ковбаси і їсть. А щелепи йому десь аж корчить і хочеться кинутись, виючи, на їду й обома руками пхати її в себе, сопучи та здригуючись від насолоди.

Іноді він підходить до нас і дивиться на сотняні папір-ці, які ми пересуваємо один до одного. На його синюватих, голодних губах грає запобіглива і в той же час вибачлива усмішка старого ідейного інтелігента. І весь вигляд у ньо-го старий, ідейно-інтелігентний: скудовчена, мишачого ко-

льору, кучерявенька борідка; попелясті пасмочки волосся на висках і потилиці; неохайний, обшарпаний піджачок та вишивана сорочка з якоюсь стьошкою замість краватки; на ногах короткі штани, з-під яких видно руді халяви чобіт, які тепер ще носять, здається, тільки батюшки. Серед нас, серед наших ретельно поголених облич, бездоганних комірців, строго вигладжених бриж на штанях, лакерованих черевиків він робить враження не то псаломщика, не то прикажчика з економії. І здається, що він сидить тут для того, щоби дочекались, коли пан увільниться й дасть йому інструкції. Тоді він візьме свій клуночок, що лежить десь у кухні, суковату палицю й пішечки почимчикує на вокзал, жаліючи п'ятака на трамвай.

А колись же він царював на мітингах і ця скудовчена борідка, ці пасмочки на потилиці викликали повагу. Неохайність і вбогість одежі були потрібні, необхідні. Колись робітники на пам'ять вчили прокламації, написані цією рукою, що тепер так несміло й злодійкувато посилає у рот на виделці смачні гриби.

Він чекає на мене. Я сказав, що можу добути йому роботу. У нього дома «жіночка та двійко маленьких», як він з грайливою усмішечкою довів до моєї відомості і, мабуть, обливаючись соромом за цю усмішку. Вже два тижні, як вони прибули із заслання, а він ніде не може знайти роботи. Так-так, я запропоную йому роботу.

Коли Сосницький зривається з гори й потім понуро си-

дять, мені стає нудно. Ми граємо цілу добу. Це може остогидіти.

Я закидаю руку назад, беру зі столика телефонну трубку й викликаю Соню, не перестаючи грати. На Сосницького я не дивлюсь, але бачу, як його руки стають важкими та занадто рівними, – так буває з людиною, яка пильно слухає і в той же час щось робить.

– Соня? Здорова! Так, це я... Не швидко. А втім, не знаю. Твій чоловік програє, а я виграю. Йому в коханні ведеться, а мені ні. Але це давно вже відомо... Сосницький, твоя жінка питає, коли ти прийдеш додому?

– Сподіваюсь сьогодні.

– Сподівається сьогодні. А я прийду зараз. Даси мені чаю? Чудесно. Ну, поки що, бувай!

Кладу трубку й заявляю:

– Панове! Ставлю все вигране плюс свою сотню. Чи виграю, чи програю, іду. Отже, моя ставка... вісімсот. Ви тримаєте, Карачапов?

Карачапов жмурить око від диму цигарки і здає карти. Його обличчя киргизьке, смугляве, з полиском, неначе погано почищене ваксою, непорушне й серйозне. Це значить, що в ньому гарчить жадність. Йому хочеться загребти мої гроші. Вузькі, пукаті, прикриті млявими повіками, очі дивляться в стіл.

Сосницький потягається і протяжно позіхає, занадто широко, як мені здається, розтягаючи свій масний, великий рот.

Він хоче показати, що все йде, як слід. Добре.

Я виграю.

– Бачиш, Дмитре, як треба грати? Ну, бувайте, мої панове!

В передпокою, одягаючись, я дивлюсь у дзеркало. Поруч зі мною стоїть Нечипоренко, і в дзеркалі мені видно, що я на цілу голову вищий від нього. Він короткий, куций, з круглою головою; я – довгий, чорний, з довгастим лицем, гострою борідкою і густими бровами, похожими на дві лахматі гусениці. Ніс у мене не кирпатий, а качиний, широкий і плескуватий на кінці, з довгими ніздрями. За все лице і постать мене називають Мефістофелем, а за ніс – Кирпатим Мефістофелем. Нечипоренко натяга поганеньке, кремового кольору, пальтишко, підіймає комір і чекає на мене, тримаючи в руці круглу шапку рудого, собачого кольору. Коли я одягаю циліндра, що довгою строгою смугою одбиває світло електрики, я видаюся велетнем поруч з Нечипоренком.

– А вам не було занадто тепло в Сибірі в цьому пальті? – киваю я Нечипоренкові на його легесеньке пальто, натягаючи рукавички.

Нечипоренко знов не то вихиляється, не то протягається і, сміючись, говорить:

– Е, там у мене шубка була! Тут треба було трошки, теєто як його, заставити, значиться...

Він любить називати деякі речі зменшеним іменем: шубка, жіночка, діточки, грошенята.

На вулиці запах весни чується дразливо-гостро. Над буль-

варом повисла безвуха, лиса голова місяця й розсіяно усміхається. Тополі, як два ряди величезних віників, стоять непорушно. Крізь прозорі вершечки їх видно блакитно-сріблясті хмаринки. Внизу під тополями брелять балабайки й хіхікають незримі парочки. Побіч тротуару дзюркотить вода, а на бруку ще лежить брудний, потовчений сніг, подібний до шоколадної халви.

– Так-так, от уже й весна!.. – зітхає Нечипоренко. Я почую, що він це говорить тільки для того, щоби почати розмову про роботу.

Я переходжу на бульвар і сідаю на лавочку, нічого не кажучи Нечипоренкові й не питаючи його, чи хоче він сидіти.

– Атож, атож, весна, – кажу я. – Чудесна пора. А пам'ятаєте, як ми колись у таку пору революцію пушали? Так-так. Ну, так значиться роботу? Чудесно, можна. Це можна, можна. Що ж ми вам придумаємо? Тільки отцо, голубчику: я вже з вас наперед візьму слово, що ви триматимете в секреті нашу розмову. Діло наше, знаєте, професіональне, адвокатське. Людина ви, я знаю, конспіративна, але попередити треба.

Місяць одсунувся до будинків і звідти дивиться мені в лице. Пахне мокрими кущами та торішнім листям. Голова горить від безсонної ночі. Соня чекає на мене. Тепер ще нема восьмої, значить, Андрійко ще не спить.

– Я не розумію... А втім, даю, розуміється, слово.

– От і добре. Значить, даєте. Ну от. А роботу поки що ми вам примудруємо таку. Часово, звичайна річ, так, щоб

перебитись. Знання ніякого не треба. Так би мовити, дипломатичного характеру. Треба, розумієте, поїхати в один город і вмовити одного чоловіка, що абсолютної істини на світі немає й що світ є не що інше, як тільки наша уява. Простішими словами, дорогий мій, треба, аби цей чоловічок змалював на суді деякі речі так, як ми їх уявляємо собі. А щоби це легше було зробити йому, ви допоможете йому. Це все ж таки праця – направляти свою уяву в іншому напрямку. А кожна праця оплачується. Агітатор з вас добрий, і вам це легко буде зробити. Як ви на це, га?

– Себто, як же це?!

– Що саме? Ви про віщо?

Нема нічого більш зворушливого, як оця настовбурченість чесності. З самого початку свого падіння.

– Ні, ви це серйозно?!

– Цілком серйозно, голубе. А що таке? Можете взяти на себе це доручення?

Нечипоренко раптом поривчасто підводиться й говорить поважним, колишнім своїм тоном, тим самим, яким колись давав мені прикази по організації.

– Слухайте, товаришу Антоне, – (мене, в дійсності, звуть Яковом), – коли це жарт, то я знаходжу, що він досить дурний. Коли ж серйозно, то... то...

Він не знаходить слова, яке відповідало б його почуванням.

– Та що таке, любчику? Які жарти? Цілком серйозно. Ага,

я ще забув сказати: гонорар вам я можу запропонувати триста карбованців за удачне виконання і сто за неудачне. Видатки, звичайно, на мій кошт. Їхати, якомога, швидше.

Триста карбованців для чесноти при голодних очах і діточках – це поважний удар їй. Нечипоренко усміхається.

– Одначе, цього я не сподівався. Чого-чого, а цього не сподівався навіть від вас.

– Ну, голубчику, я не маю часу. Ви подумайте і приходьте з відповіддю. Тільки швидше. Бувайте!

Я встаю і злегка підіймаю циліндра.

– Здорово! – з непорозумінням говорить Нечипоренко. Він одсуває свою собачу шапку на потилицю й неодривно дивиться на мене. Я хитаю головою і йду в гору по бульварі. На лавах, по тім боці, що в затінку, кудовчаться темними купками людські постаті. Я згадую, що сьогодні неділя.

Іду довго, але кроків за собою не чую. Нечипоренко стоїть на місці чи, напнувши шапку по самі очі, спішить до своєї «жіночки» швидше розказати про все, що чула й бачила його чесна душа.

Андрійко сидить у їдальні за столом і, схилиючи голову то на праве плече, то на ліве, поклавши язика на верхню губу, розмальовує кольоровими олівцями якийсь краєвид.

Соня лежить у качалці й читає. Побачивши мене, вона спокійно опускає книгу на коліна й питає:

– Чай питимеш?

Андрійко робить останній штрих, схоплюється й підбігає до мене. Я почуваю, як м'якнуть мені ноги від його дотиків. Підхоплюю його під пахви й високо підношу догори. Руки мої чують ніжну теплоту його тіла, й мені знов здається, що я злитий з ним і що відірватись від нього буде для мене фізично боляче.

– Вище, дядю Яша, вище! – кричить згори Андрійко і здіймає руки, намагаючись дістати до стелі.

– Ти його упустиш... – сухо кидає Соня.

– Дядю Яша, ще, ще трошки!

Але я спускаю його на землю й, держачи за руку, сідаю за стіл.

– Ну, як справи, малий?

– Та нічогенько. А в одного хлопчика сьогодні знайшли табак у кишені. Второкласник. Його виженуть. Глупо за такий пустяк ісключать хлопчину. Правда, дядю Яша?

Я боюсь, що на моїм лиці занадто виразно помітно моє почування і, усміхаючись, кажу:

– А звичайно, звичайно. Чорт зна що таке!

– Ей, дядю, ти знов смієшся! Я не хочу. Я з тобою серйозно, а ти... Коли я буду в другому класі, я теж куритиму!

– А тепер не куриш?

– Тепер ще рано, – поважно говорить він.

Так, він викапана мати. Ті ж самі голубувато-сірі очі, тільки не такі сухі та жорсткі, те ж саме пукате, як бік чайника, чоло, гостре підборіддя, біляве, невитке волосся. Ніс непра-

вильний. І сьогодні мені здається, що в ньому є щось качине, плескувате. Глибоке хвилювання та ніжність охоплюють мене.

Я кашляю, закурюю й кажу Соні:

– Ти дуже сердишся?

– За віщо? – байдуже кидає вона, тримаючи руку на крані самовара. Потім закручує його й підсуває мені склянку міцного чаю, такого, який я люблю.

– Ну, за віщо... Але, бачиш, нема гірше, як грати в своїй кумпанії. Все дають один одному одігратися. Та так тягнеться доти, поки всі не втомляться...

Андрійко тягне руку, хоче піти. Я обіймаю його й садовлю на своїх колінах. Він задоволений і зараз же починає нишпорити по моїх кишенях.

– Андрійку, тобі час спати... – каже Соня.

– Ну, ма-амо! Ти раз у раз, як приходиться дядя Яша, женеш мене спати. А ще дев'ятої години немає.

Знайомий біль і жаль до себе вколюють мене.

– Так, правда, іди, хлопче, спати, йди...

А отже, є якась підла насолода в цьому болю!

Соня, здається, розуміє мене, бо насмішкувато усміхається й підходить до нас.

– Ти повинен бути вже в ліжку о дев'ятій годині. Поки вмиєшся, роздягнешся... Іди, скажи Фені, хай допоможе тобі. Прощайся з Яковом Васильовичем та йди.

Андрійко помалу злазить з моїх колін і, коли вже стоїть

долі, простягає мені руку. Я усміхаюсь, потискую її й випускаю. Андрійко цілує матір і виходить.

Соня сідає проти мене, становить лікті на стіл і, з'єднавши кінці пальців, говорить:

– Мені, Якове, треба побалакати з тобою.

Коли за дверима їдальні зникає маленька постать, я стаю самим собою. Присуваю попільничку, закладаю ногу на ногу й одкидаюсь на спинку стільця.

– Слухаю з охотою.

– Я прохала би серйозніше вислухати.

– Серйозніше від мене може бути хіба тільки ідейний вегетаріанець.

Соня деякий час мовчить, немов би занята своїми пальцями. Ніс у неї не Андрійків – правильний, сухуватий, з рожевими, рухливими ніздрями. У Сосницького теж не Андрійків – м'ясистий, важкий; ніздрі, неначе цвяшком проткнуті. Мені здається, найвірніше дзеркало душі людини не очі, як гадають, а ніс. Бувають носи добрі, злі; м'які, тверді; важкі, легковажні; хитрі, простодушні.

Соня зводить на мене Андрійкові голубувато-сірі очі й тихо говорить:

– Не ходи до нас.

Всередині штовхає мені щось боляче, але я, не перестаючи усміхатись, злегка дивуюсь і кажу:

– Досить несподівана гречність. Чому ж то так?

– Гречності покиньмо. Тому, що твоє... тому, що ти по-

гано впливаєш на всіх нас. Дмитро при тобі розпускається, нервується. Андрійко стає неслухняним, вередливим. Я також не легко почуваю себе з тобою. Краще нам не бачитись.

Я мовчу й усміхаюсь. Ніс у Соні від хвилювання блідне й губи стають ще тоншими, лице робиться сухим, колючим. Тепер видно, що їй двадцять дев'ять літ, а то й більше.

Мені власне треба б встати й піти.

– Чу-удно... – кажу я, струсюючи попіл з цигарки й роздрібнюючи кінцем цигарки сіреньку грудочку. – Чу-удно. А я гадав собі, що впливаю на вас, як найблаготворніше. Друг дому. В справжньому смислі цього слова, без лапок!..

– Ти, мабуть, не від того, щоб і в лапках бути другом?

Злість її не зовсім зрозуміла.

Соня поривчасто змахує руки зі столу й нервово чепурить волосся. На мене не дивиться, але я почуваю, що вона чекає відповіді на ці слова. Яюсь особливо чекає.

– Через що ж раптом така постанова? Цілий рік буваю й нічого, і... так несподівано?...

Строго похмурює свої милі, широкі брови і, дивлячись убік, вже майже спокійним, звичайним сухим тоном каже:

– Бо ця постанова давно вже назріла. Я хочу сказати тобі одверто... Ти – людина глибоко ненормальна, негарна й жорстока. Ти хитрий і вмієш ховати себе, але тебе все ж таки видно. У тебе нема нічого не то що святого, а... а навіть дорогого, цінного в житті. Я не знаю, навіщо ти живеш. Побувши з тобою, почуваєш себе порожнім і зайвим. Стає нудно

жити.

Немов із книжки вичитує, – видно, давно наготовила всі ці фрази й не раз повторювала їх про себе. Я уважно слухаю.

– ...Ти з усього смієшся й удаєш з себе розчарованого, але робиш це для того, щоби замазати свою бездушність і моральну порожність, і через це ти і жорстокий і... багато іншого, ще гіршого. Я не хочу торкатись твого особистого життя. Це твоє діло, живи, як хочеш. Але, коли ти своєю особою входиш в наше життя, я маю право охоронити себе. До твоєї появи серед нас Дмитро був порядною людиною. Він не був тим, що вісім-дев'ять літ тому, але не був і тим, чим він є тепер. Це ти навчив його сміятись з того, чому він раніше поклонявся, ти розпустив його. Так-так, ти! Це я раз у раз повторятиму. Ти навчив його грати у карти, писати брехливі статті, любити гроші, пити і... мабуть, зраджувати мене. Я певна, що ти не раз тягав його з собою до продажніх жінок. І спеціально для того, щоб торжествувати, щоб тішитись і сміятись з нас, з нашого «семейного очага».

Мене, властиво, не дуже дивує цей потік обвинувачень і лайки. Він повинен був, зрештою, колись прорватися. Дивно тільки, що це, що здавалось, це без помітної причини сталося.

– Прости, Сонічко, що переб'ю. Бачиш, слухаючи тебе, можна подумати, що Дмитро якийсь хлопчик або людина без волі. Це раз. Друге, що він ніби справді так змінився. А третє, що я надзвичайно сильна натура. Нічого цього, серце,

немає. Він не хлопчик, силу волі має таку, що дай боже всякому, а я ніякого впливу не маю на нього. Ти все це... Дозволь мені скінчити!.. Ти все це знаєш так само добре, як і я, але тобі треба до чогось причепитись, щоби вигнати мене. А втім, вибач мені, хіба не все одно яким способом ти це зробиш. Ти хочеш ще що-небудь мені сказати, чи мені вже треба йти?

Соня пильно дивиться мені в лице, немов би бажаючи примусити мене зникнути. Біля її очей виступила фарба, і здається, що очі горять.

– Для чого ти втисся до нас?

Голос погрозливий, тихий.

– Я не втискувався, Соню. Пам'ятаєш, ми зустрілись випадково і ти сама запрохала мене заходити.

– Ні, ти втисся! Ти напрохався. Ти знав, що я повинна була ненавидіти тебе всі ці вісім літ. І все ж таки, ти з твоєю звичайною нахабністю й безцеремонністю входиш в нашу рідину і... руйнуєш її.

– Забобони, Соню. Сім'ю не можна зруйнувати збоку. Вона завжди розпадається з середини.

– Ну, це твоя «теорія». А я кажу те, що бачила на власні очі.

Я позіхаю й підводжусь.

– Так. Вибач, ти в згоді з Дмитром все це кажеш мені?

– Так, у згоді. В цілковитій згоді!

Вона каже ці слова необдуманно, я це чудесно розумію.

Але злегка вклоняюсь їй і кажу:

– Досить дотепно ви згодились: він мені винен дев'ятсот карбованців.

Соня помалу встає, випростує свою невелику, трохи плескувату постать і мовчки простягає до дверей руку.

– Ідіть звідси зараз же!

Я деяку хвилинку стою й з усмішкою дивлюсь на неї. Мені треба багато зусиль, щоби вдержати себе від найпевнішого виявлення дійсної правди: підійти, обняти й почать цілувати. Тоді виявилась би істина.

Я повертаюсь і йду, не сказавши більше ні слова.

Безсонна ніч, Андрійко, розмова з Сонею, густе вечірне повітря. Мені стає незрозуміло-весело і буйний виклик спалахує в крові. Я вже не боюсь думати про все, що хочеться, про що нагадує весна, чортяка її бери!

Зсуваю циліндра на потилицю, розстібую шубу й, вимахуючи паличкою, іду легким кроком по тротуарі. Візники навипередки закликають взяти мене, сподіваючись добре заробити. Я одмахуюсь від них, голосно прохаю вибачення у дам, зазираю їм під капелюхи і... навіть не сміюся з себе у цей час.

Ось той будинок, в якому ми колись друкували на гектографії прокламації. Так, це він, то що з того? Старий, червоний, з полупленою штукатуркою, з сірими віконцями, переперезаними товстими дурними прогоничами, які не рятують ні від злодіїв, ні від жандармів. Там є маленька кімната, що

виходить вікнами на подвір'я. Там колись ми... А втім, ну її к чорту, чого я мушу про це думати?

Де мешкає той дурень Нечипоренко? Я б з охотою подивився на його «очаг».

Поперед мене плавно суне поміж плечами та головами біла шапочка. Пухнате, русяве волосся на потилиці нагадує мені щось знайоме. Невже вона? Поправляю циліндра й надаю ходи. Іду деякий час побіч і жадно вдивляюсь. Вона! Та сама молочно-рожева щока, дитяче-строгий ніс і м'які, лагідні риси лица.

Я вмить почуваю, як у вісімнадцять літ, несмілість і замішання. Що їй сказати? Як підійти? Як почати розмову?

Біла шапочка звертає в перевулок. Тут менше людей і місяць здається яснішим. Я швидко наганяю шапочку й деякий момент іду позаду. Від неї подихає чимсь ніжним, надзвичайно-зворушливим, чистим. Я сам собі видаюся гімназистом, що причепився до гімназистки, що складає про себе фрази, які скаже їй, і до самого дому не каже ні слова.

Шапочка озирається. Переді мною на мить з'являються двоє здивованих очей і зараз же зникають. Тоді я рівняюсь з дівчиною, поштиво тримаю циліндра над головою і спокійно, влазливо, сам дивуючись, звідки беруться в мене такі ноты, говорю:

– Простіть, будь ласка. Дозвольте мені пройти разом з вами до вашого дому.

Дівчина по перших же згуках мого голосу хутенько обер-

тається до мене й зараз же прискорює ходу. Але похливість я не помічаю в її рухах. Я, стараючись іти поруч, не отстаю. Несподіване чуття сорому й ніяковості сковує мої думки і язик. Мені вже хочеться, щоби нічого цього не було, хочеться одстать, але я не можу через щось цього зробити. Іду мовчки і, почувавши в себе дурновату усмішку на обличчі, дивлюсь на посріблений, немов покритий перламутром, профіль дівчини.

– Будьте ласкаві, дайте мені спокій, – раптом кидає вона мені нудгуючим голосом, навіть не подивившись на мене. Так говорити може жінка, якій уже остогидли подібні сцени. Вони не лякають її, не обурюють, а тільки заважають.

– Я зараз дам... Простіть, ради бога. Мені самому соромно... Але дозвольте мені сказати. Я декілька разів зустрічав вас на вулиці і раз у раз... дуже хотів пізнати вас ближче. От і все. Запевняю вас, це правда!

Мабуть, вона схоплює в моїм голосі справжню щирість, бо з більшою, як мені здається, увагою зиркає на мене. Я вперше так близько бачу її лице, повернене до мене, й дивуюсь: воно зовсім інше, ніж з профілю. В профілю є щось безмежно-лагідне, слабеньке, ніжне, а так – обличчя серйозне, розумне, очі немов насмішкуваті, або сумні.

Вона одвертається, зупиняється й киває рукою візникові. Той з грохотом підкочує. Шапочка сідає і, не озирнувшись, од'їжджає. Я від сорому перебираю пальцями ніг і помалу йду далі. Біля воріт чується сміх. Мабуть, з мене.

Лежу в ліжку і дивлюсь на стіну, на якій застиг смертельно-блідий промінь місяця. Спати зовсім не хочеться. Коли я роздягався, здавалось, засну, як убитий. Але, як тільки ліг і погасив лампу, почув, що сну не буде.

Перекладаю подушку на другий кінець ліжка й лягаю лицем до вікна. Місяць тепер по другий бік нього, мені не видно його. Зате я бачу блакитні й жовтуваті цяточки зір.

Холодне, гидливе почування туги важкою грудою лежить десь вище живота. Мабуть, від цього руки, ноги та все тіло здаються такими безсилими, що важко повертатись, важко підвестись і взяти цигарку з нічного столика.

Я знаю і свідомо повторяю собі, що це все мине через місяць, що це явище чисто фізіологічного порядку. Адже нічого подібного у мене не було зимою. Моя туга подібна до того страху, який буває у свідомої, інтелігентної людини на цвинтарі. Вона знає, що ніяких мертвяків нема й не може бути, а тим часом весь час почуває на тілі хвильки морозу. Це вікове, темне, дурне, з нього треба тільки сміятись. Так само й з моєю тугою. Я звик бути в отарі, звичка ця йде з дитинства людськості, як і мороз страху від мертвяків. Більше нічого. І з цього так само найкраще тільки посміятись і забути.

Але ці міркування не помагають. Є туга, є нудьга, важка, гризуча, темна, неначе я зробив щось таке, що забув, і воно мені погрожує бідою.

За вікном на вулиці часом чуються веселі, гучні голоси,

сміх, співи. Десь студенти, курсистки вертаються з театру, з вечірки. Тепер студенти все з веселих місць вертаються вночі додому. І добре роблять. На їхніх грудях під шинелями не лежать пачки прокламацій і, коли прийдуть додому, їм не треба буде одмивати руки від гектографського чорнила. І коли мине десять-двадцять літ, їм не треба буде боятись своїх споминів, вони не будуть обходити місця своєї молодості, скоса позираючи на них із зневагою та викликом.

Справді, навіщо я живу? Рішуче не розумію. І невже на цих жовтих цяточках тягнеться теж ця чиясь злісна штука, що зветься життя? Уявляю, як повинно бути нудно тій істоті, яка з обов'язку свого становища мусить бути безсмертною: це ж така одноманітна, монотонна річ – життя. Родиться, розвивається, поживе, вмирає. І так вічно-вічно. Зоряні світи, окремі планети, людські царства, людина, мікроб – живуть по одному шаблону. Не розумію, який інтерес може бути в цій тяганині, кому й навіщо це потрібно?

Від цих думок моя нудьга немов трохи стихає.

Я дивлюсь на тремтяче, лагідне мерехтіння небесних цяток і намагаюсь уявити собі життя на них. Згадую канали Марса й думаю: а що, як людськість знайде колись спосіб літати в світових просторах? Допустім, використає світло, як засіб пересування. Світло в один момент проходить, здається, сорок тисяч верст. І все ж таки до багатьох планет, від яких світло доходить до нас через декілька тисяч літ, не долетіти ніколи людині.

А як навіть і долетить куди-небудь, то що тут такого радісного? На Марсі, чи де інде, так само, як і тут, родяться, живуть, страждають, вмирають. Ну, чого прилетіли? Все те саме, не варто і хвилюватись. А то ще й бійка заведеться поміж планетними братами. У живих істот вона заводиться швидко.

Невідомо чого, мені стає сумно. Я дивуюсь: звідки йде цей сум? Через що? Де є той резервуар, з якого витікають чуття, і хто стоїть у їх границь? В кожному разі, не завжди свідомість.

І вже думки мої йдуть по іншому напрямку. Я думаю про Соню, Андрійка, Сосницького, Панаса Павловича, Карачапова. Мені по-земному і боляче, і смішно, і важко все, про що я думаю. І немає нічого важнішого від цього, і вийти з цього людського кола неможливо, не дивлячись на всі філософії.

І я радий з цього суму, бо знаю, що засну швидко. Я лягаю на бік, покриваю голову ковдрою, згортаюсь по-дитячому бубликом, підтягнувши коліна до самого підборіддя, й починаю думати про «те».

«Те» – моя давня, смішна звичка, про яку не знає ні одна душа. Я не можу заснути, поки не розкажу собі казку. Це в мене з дитинства. Я раз у раз засипав тільки під материні казки. Коли для інших моя звичка стала смішною, я мусив принести її в жертву своїй мужеській гідності й відмовитись від маминих казок. Але я замінив їх власними. І від того часу, де б і з ким би мені не доводилось проводити ніч, я неод-

мінно, хоч на декілька хвилин, кажу собі казку.

Мабуть, це властиве багатьом. І мабуть, вони помітили таку особливість казок: до певного періоду казка оповідає про те, що є. Це, власне, не казка, а одблиск дійсності в фантазії. Коли я на протязі багатьох літ складав історії, в яких моя особа творила різні подвиги, починаючи від героїських герців з індіями, драконами і кінчаючи перемогою над тюремними стінами, то я переказував те, що справді було. Бо в цім періоді все буває перемогою й визволенням.

В другому ж періоді приходить справжня казка, бо вона оповідає про те, чого нема й не може бути ніколи. Вона тужно заколисує, на хвилю односить від того, що є, і помагає забути себе. І через те з нею ще солодше засипати, ніж з першою.

Під ковдрою темно, тепло й затишно, як двадцять і більше літ тому назад. Я тихо починаю свою казку.

От я йду вулицею. Вечір надходить. Осінній дощик шарудить дрібним, пісочним шелестом у пожовклім листі. Тротуари не мокрі, а тільки масні від дощового порошу. В палісадниках пухкими купами лежить збите жовто-червоне листя, від якого іде такий дух, як коли розітреш листок на долоні. Шибки вікон подібні до рябих облич.

Комір пальта у мене піднятий, я високо підібрав плечі, втягнувши в них голову, але мені все ж таки холодно. Я йду без всякої мети, ні про віщу не думаючи. Ні, я думаю про те, що я страшенно самотній. Самотній же тому, що нікого

не люблю. Найпевніша ознака самотніх та, що вони нічого й нікого не люблять. І коли я слухаю людей, що жаліються на самотність і запевняють, що вони люблять, я думаю про себе: бідолахо, тобі для чогось хочеться переконати мене, що в тебе в гаманці одночасно порожнеча й цілі скарби.

Плентаюсь помалу, дивлячись у землю. Часом підводжу голову й тоді моє лице обвіває дощевий порошок, як то буває часом біля фонтану.

Біля одного будинку, – я виразно бачу його: невеличкий, з червоної цегли, двоповерховий, перед ним палісадник, який творить немов коридор до парадного, – біля цього будиночку, саме в початку коридору, зустрічаюсь з жінкою в... в білій шапочці. Так, в білій шапочці, з білим коміром короткого пальта. Вона скидає на мене очима й тут же, вмить, неначе підстрілена, спирається рукою на тинок і стоїть так деякий момент, не рухаючись і не одриваючи погляду від моїх очей. Я теж, весь пронизаний дивним чуттям, стою з піднятим коміром, з руками в кишенях з очима в її очах. Це тягнеться не більше п'яти-шости хвилин, але мені здається, що я прожогом і довго несусь у якусь безодню, і серце моє в солодкім жаху поширюється.

Жінка одступає від тинка й непевними, ослабленими кроками іде в дім. Злегка вищить пружина дверей, двері грюкають за спиною жінки, і я розумію, що стою на вулиці, на тім самім місці, де тільки що переломилось моє життя. І самотність, і бруд, і сором – усе лишилось на тротуарі, за палісад-

ником, а я, новий, чудний сам собі, повинен іти в цей червоний будинок і провадити далі нове життя.

І от я йду в ті самі двері парадного. Вони так само вищать, неначе я наступив їм на хвіст, і певною ходою виходжу на другий поверх. Там я дзвоню біля дверей, що ліворуч, і жду.

Коли одчиняються двері, я в передпокою бачу її та покоївку. Усміхаюсь до неї й зупиняюсь біля порогу, не одриваючи від неї очей. Покоївка здивовано поглядає на нас.

– Роздягніться!.. – злякано й тихо каже вона. – Ідіть собі, Прісію: це до мене!

Я скидаю вогке пальто й капелюх, з крис якого мені на груди стікає вода, що назбиралась там від дощового пороху. В о н а так само, як і на вулиці, безсило спирається рукою на столик і розсіяно, в тихому жаху й непорозумінню дивиться на мене. Я бачу, як її губи починають беззвучно рухатись, і знаю, що вона хоче сказати «що вам треба», або щось подібне до того, але вимовити цих слів не може.

Я підходжу до неї, беру її за руку й веду в кімнату, двері якої одчинені переді мною. Там світла немає, і я догадуюсь, що вона стояла тут біля вікна і з цим же жахом дивилась на мене, на вулицю. Вона покійрно йде за мною, не кажучи ні слова, й зупиняється тоді, коли зупиняюсь я. Двері з передпокою я зачиняю за собою і в синьому присмеркові бачу проти себе бліде лице з великими, некліпаючими, зачарованими очима. З її руки, яку я випускаю, в мене ллється невимовне хвилювання. В мене таке почування, ніби я все

життя не випускав цю руку зі своїх рук, ніби це рука, яку подав мені весь світ, де я до цього часу почував себе смертельно-самотнім. Безмежно рідна, близька рука...

І от я одною рукою тихо наближаю до себе цю руку, до своїх грудей, другою рукою побожно обіймаю ніжні її плечі й схиляюсь до її вуст, розкритих, гарячих від солодкого жаху.

Десь щось падає, – і ми випускаємо одне одного. В очах мені стоїть туман, я мимоволі помічаю здивовано, що важко, трудно дихаю й серце гупає. В ногах така ослабленість, що я похитуючись, як видужуючий, підходжу до вікна й сідаю на стілець. Вона теж одходить убік і сідає біля стіни.

Я дивлюсь на голі вершечки дерев з самотніми, поодинокими листками, що безнадійно, стомлено похитуються, немов роблять слабенькі спроби одірватися й піти за товаришами; дивлюсь на олов'яно-синій сутінок вечоріючого неба й потроху, неначе хто підпихає мене, приходжу до себе. І густа, широка, могутня радість, як вода у повідь, сповнює мою душу.

Я підводжусь, нехапливо підходжу до неї й сідаю поруч. Вона знов здригується, як здригується полум'я свічки, коли підходиш до неї. Все обличчя я ледве розбираю на тлі сірого вікна, але очі виразно бачу, м'які, лякливі, так само повні непорозуміння, чекаючі ще чогось.

В кімнаті чується гомін.

– Ідіть собі! Ради бога ідіть! – раптом шепоче вона.

– Я завтра побачу вас?

– Так, так.

– Де?

– Не знаю... Ради бога!

– На бульварі проти собору? Сім годин? Так?

– Так, так!

– Повторіть!

– На бульварі, проти собору. Сім годин.

Ми вже багато-багато разів сидимо на бульварі, проти собору.

Вона вже не однімає своєї руки й сидить з таким виглядом, неначе скорилась неминучій долі.

Я кажу їй:

– Я можу запропонувати тобі тільки те, що маю: моє палюче бажання тебе, твоїх уст, грудей, всього твого тіла, співзвучного, рідного моєму. Я не обіцяю тобі нічого! – ні вірності, ні вічності мого бажання, бо, кажучи так, я збрешу і тобі, і собі. Але є в мене крім цього ще одно! – це моя давня, викохана довгими роками туга за матір'ю дітей моїх, за другом і товаришем мого життя. Маю тайну, несмілу мрію обновитися в моїх дітях і оправдати забруднене, зогиджене мною моє існування. Коли ти шукаєш батька твоїх дітей, коли маєш і ти тугу за товаришем життя і віриш моїй тузі, коли маєш сміливість шукання і не боїшся можливих помилок та неудач, то я можу запропонувати тобі ще одно, ось це моє давнє шукання, мою мрію, мою тугу за створенням себе...

...Я не знаю тебе і ти не знаєш мене. Ми знаємо голос наших тіл, старий, прекрасний, могутній голос наших предків. Він сповнює наші душі п'яним і радісним, як старе густе вино, хвилюванням та захватом. Але не вірмо йому, бо це тільки старий, легковажний гуляка бог, що сумлінно виконує своє призначення. Не вимагаймо від нього більше від того, що він може дати. Його діло звести нас, штовхнути одне до одного. А що з нами далі буде, це не обходить його. Заспіваймо ж йому славу й подяку, але не складаймо на нього нашого життя. Чи розумієш ти мене, моя бажана?

Вона злегка потискує мою руку й дивиться на мене коротким, соромливим поглядом, за яким я з невимовним хвилюванням схоплюю усмішку старого, прекрасного гуляки.

І от я вже не хижак-адвокат, що годується стервом закона, дурістю, безпорадністю та жадністю своїх жертв. – Я скромний повірений, що боронить проти закону і хижаків довірливих та безпорадних.

Ми живемо в маленькій ясній кімнатці. Я заплатив усі борги, одмовився від «гонорарних» справ, і наш бюджет щомісяця примушує нас приймати різні героїчні постанови: ми ходимо на дешеві місця в театр три рази на тиждень, пробуємо свої сили на вегетаріанстві, я курю дешевий тютюн, а вона не їсть яблучної пастили, яку страшно любить.

Але що більше цих маленьких жертв, то ясніше та легше у мене на душі. Неначе скидаю з себе налиплу, брудну, тверду

кору й вертаюсь до юнацтва.

Коли ж знайомимо одне одного зі своїми приятелями, то не знаємо, як казати й називаємо просто своє прізвище. Ми не кажемо: це мій чоловік, або це моя жінка. Нам соромно й ніяково так казати, – ми ще не чоловік і не жінка. Ми поки що любовники, товариші веселого п'яного бога. Ми бенкетуємо і справляємо оргію нашого п'яного кохання.

Але мимоволі несвідомо й потай стежимо одно за одним. Мені не все подобається в ній. А вона, здається, не зовсім вірить мені. Коли мине оргія, вона думає собі: я піду від неї, так всі роблять. І мені не подобається, що вона плаче від цього, тільки плаче. Вона повинна інакше почувати. Я не знаю, як саме, і не можу навчити її, але плакати не треба.

А втім, може, й так добре, – я ж не піду від неї все одно. Як я можу піти від тої, яку сам вибрав?

Нарешті, коли минає багато-багато часу, коли проходить оргія, я відчуваю, що тепер знаю і люблю її. І раз питаюся її: що таке любов? Вона відповідає: це те, коли ніщо не існує, окрім нього.

Значить, вона ще не любить мене.

І знов згодом задаю їй те саме питання. Вона каже: любов – це страх загубити.

Ні, і тепер вона ще не знає, що таке любов.

І от, нарешті, вона сама каже мені: як дивно, я люблю світ, я люблю людей так, як ніколи не любила. Від чого ця жалість у мене, і зворушення, і така, хороша печаль? Я вже не боюсь

загубити тебе, бо це ж неможливо, правда? – ми так вросли одне в одного, що я вже не розумію слова «загубить». Кого загубить? Себе?

Тоді я бачу, що вона знає, що таке любов. Тепер ми не можемо ні загубить, ні зв'язати себе.

І тоді ми входимо в світ оновлені, злиті в одному. Тепер ми муж і жона.

У нас син. Це маленьке, чудесне створіння, що дивним способом відділилось від нас і...

Але тут моя казка кінчається: глухий біль, старий, як давня рана, болюче ние в мені. Зразу стає душно під ковдрою, і я скидаю її з голови. І в ту ж мить в мої очі б'є світло місяця. Він підліз до самого вікна і, блідо усміхаючись, неначе пійманий на чомусь стидкому, не кліпаючи, дивиться мені в лице.

Я повертаюсь на другий бік і з тайною надією прислухаюсь. Ні, біль є. І тепер я вже знаю, що не скоро засну.

Так, є. Я підводжусь, беру цигарку з нічного столика, запалюю й сиджу в постелі.

В соте – та де там! – в тисячне питаю себе: а що ж, як ні? А що, як вона вигадала цю підлу помсту за те, що було вісім літ тому?

І знову і знову я перебираю в пам'яті всі дрібниці того проклятого вечора. І знов не бачу за собою такої провини, яка б рівнялась цій карі. Вона ж знала, що я не любив її. Зна-

ла, знала! Ніколи, ні одній жінці я не казав «люблю», коли не міг сказати з повним серцем. Я міг зовсім не відповісти на це питання, міг викрутитися жартом, поцілунком, софізмом, але не збрехати.

А в нас же й ніякої розмови про любов ніколи не було. Не було навіть того, що зветься фліртом. Ми були партійними товаришами та й годі. Правда, вона частенько шпигала мене моїми любовними пригодами, я на це відповідав жартами, та на тому й кінчалось. Я навіть не розумію тепер, як між нами могла виникнути та проклята хвилива близькість. Не розумію. Чи вино, справді, так зробило? Чи радість з приводу втечі товаришів, від якої хотілось усіх обіймати, цілувати й робити всякі дурниці?

Ну, а вона ж, вона? Адже, здається, і вина не пила? Невже, дійсно, з її боку було щось серйозніше за хвиливу дурість? Інакше, як же пояснити її поведження в той вечір, на тому березі Дніпра? Бо, власне, в о н а взяла мене, а не я її. Ні разу я цього не сказав Соні, але повинна ж вона знати це сама, повинна пам'ятати, як тягла мене, як шарпала, як викликала те, що потім назвала «скотством».

І коли другого дня прийшла до мене, невже серйозно думала, що я можу назвати її *жінкою*?

А мабуть, так думала, або, принаймні, хотіла. Бо чого ж так глибоко, так смертельно образилась на моє (правда, досить поганеньке, боязке) мовчання? Чого так раптово, в два тижні, повінчалась з Сосницьким?

Чи просто хотіла сховати слід гріха? Зробити законними
будучі наслідки?

Добре! Але навіщо ж через вісім літ після того заявляти
мені, що мій «наслідок»? Що Андрійко – мій син!

Чудово, хай навіть так! Але для чого через кілька днів піс-
ля цієї заяви брати свої слова назад і казати, що вона сама
не знає, чий син Андрійко? Для чого це? Щоб піддати мене
безперестанній, вічній карі сумніву?

Але ж це вже помста, це знущання, злоба, умисність! А
коли так, то хіба варто вірити їй? Хіба не можна допустити,
що вона все це, від початку до кінця, вигадала, що Андрійко
ні в якій мірі не є мій син, що їй це чудесно відомо, але вона
видумала це, щоб все життя мати наді мною жорстоку владу?

Так, це правдоподібніше за все. Так-так, це власне так! От
виразно пригадую собі, як вона казала мені те. Цілий місяць
після зустрічі, не бачившись вісім літ, не знаючи нічого одне
про одного, цілий місяць поводячись зі мною так, що ні про
які тайни не можна було подумати, вона раптом згадує, що
Андрійко мій син. Я знаю, коли в ній зародилась ця ідея: тоді,
як вона мене бачила з Андрійком і Васильком. Я не вмію
поводитись з дітьми, я дурию і стаю якоюсь квашою.

Так, вона добре розрахувала свій удар: Андрійко мій син!
Чудесно! Але через що ж таки ця категорична заява вмить
мінється? Через що?

Я дивлюсь на місяць, місяць дивиться на мене й винува-
то усміхається. Беру знов цигарку, закурюю й напружено ду-

маю.

Так от через що: вона побачила, що цією звісткою не досягла бажаної мети, – занадто мало страждання дала мені. Я прийняв цей факт без особливого болю. Правда, він вразив мене, схвилював, але в той же час сповнив усього новим чуттям, таким великим, що в ньому потонули всі умовності. Я знав тільки, що Андрійко – мій син, частина моєї істоти, яка відділилась від мене і росте окремо. Це було найголовніше для мене.

Вона побачила, що замість страждання, яке повинно було знищити мене, дала мені щось таке, що підіймало. І тоді вона знайшла більш певний спосіб: «призналась», що збрехала, що сама не знає, чий син Андрійко.

От, коли вона могла цілком задовольнитися, вона сама злякалась, коли побачила, що зробив її удар зі мною. Вона сама не сподівалась такої сили його.

Дійсно, це все так. А коли так, то невже найбільше тупому йолопові не видно, що все це нісенітниця, що нічого спільного зі мною Андрійко не має й що мені треба раз на все покінчити з цим, одірвати від себе цю думку, притоптати чуття, розкидати ногами недогарки його і засміятися в саме лице Сонічці?

А навіщо вона раз у раз одриває від мене Андрійка? Щоб не дати затихнути сумнівові й закріпитися вірі, що він мій?

І через що в передостаннє побачення горіло під очима лице у неї? Чого співала романси з таким натиском у поглядах і

голосі? І за що вигнала, заборонила бувати? Поганий вплив? Ненормальне життя? Та хіба ж це новина для неї?

А що, як я запропоную їй такого роду комбінацію: слухай, мовляв, Соню, візьми Андрійка з собою, лиши Василька Дмитрові та йди до мене, будемо разом жити?

Може, вона саме до цього й підштовхує мене своїми оцими вчинками? Дмитра вона не любить, це мало не в перший же день зустрічі сказала мені. (Він її також, здається, не любить.) Він надокучив їй, і вона, мабуть, хоче свіжих полових почувань. Для легеньких стрибань у гречку вона занадто багато говорила про моральність, занадто довго старалась переконати всіх, що їй гидкі ці «скотства». Значить, треба обставити це поважніше, ідейніше. Та й тривкіше, постійніше буде так.

Я усміхаюсь, шпурляю в куток цигарку й лягаю. На лиці та на грудях мені лежить мертво світло місяця... Тиша навкруги така, що шумить в ухах.

Андрійку! Хлопчику мій, де ти? Чи існуєш ти? Чи ти це спиш там, на Базарній, з ніжно загостреним підборіддям, яке так зворушливо червоніє від морозу?

Господи! Та невже ж я ніколи-ніколи не зможу дізнатися справжньої правди, не зможу віддати свою душу зголоднілій моїй любові?!

Беру подушку, перекладаю знов на другий бік і лягаю спиною до місяця. Тепер його світло падає на бік шафи і ясно освітлює її.

Я стараюсь більше не думати про Андрійка й силкуюсь зайняти свою думку чим-небудь іншим. Думаю про справи, клієнтів, карти, гонорари. Вираховую, скільки зароблю в цей місяць, комбіную оборону найближчих процесів.

І знов непомітно вертаюсь до Андрійка. Знов починаю від початку, пригадую, уявляю «качиний ніс»; думки міняються, міняється вся Соня, я вже вірю їй.

Я схоплююсь, стискую кулаки і в сліпій лютості кричу:

– Будь проклята!! Будь проклята! Нічого нема, нічого!

Одчепись од мене!

Засвічую лампу, хапаю перші, що попадаються під руки, папери й читаю.

Коли починає сіріти в вікні і все моє тіло горіти від двох безсонних ночей, я гашу світло й падаю в постіль, ні про що вже не думаючи і бажаючи тільки сну.

Я понурий і злий. Кричу без вини на письменоводителя, на Миколу, і зі злістю бачу, що вони від всієї душі ненавидять мене. Письмоводитель іде в якійсь справі, і я лишаюсь сам.

Голову ломить, і біль переходить у виски.

Комусь Микола одчиняє.

Влітає Панас Павлович Кривуля. Не входить, а влітає. Це діється так незвичайно, що я, ще не бачачи, як слід, збентеженого Кривулі, почуваю, що сталось щось катастрофічне.

Завсігди спокійний, до втоми тверезий, чепурний, благо-

образний, приват-доцент філософії, трошки скептик, але не злий скептик, а удаваний, щоби сховати під цим скептицизмом м'якість характеру, якої соромиться, – Панас Павлович у цю мить не то п'яний, не то невмитий, але виразно й дуже схвильований. Його волосся, звичайно ретельно зачесане набік, немов жовта шапочка, тепер лежить на чолі неохайними, злиплими від поту кільцями. Насмішкувато-добрі, трохи короткозорі очі, запалені й обведені оранжевими припухлими повіками, моргають з-за пенсне напружено й розгублено, немов туди попала порошок. Все лице з незайманим рум'янцем ясного блондина, з м'яким безвольним носом, здається пожованим, брудним і дурнуватим.

– Дома? – одривисто кидає він, налітаючи на мене грудьми й машинально тикаючи руку. – Слава богу! Думав, що не застану...

– Що таке, Панасе Павловичу?

Я підводжусь, здоровкаюся і підсовую йому фотель. Він гепається в нього, важко сопучи, й починає шукати хустку по всіх кишенях. Його жилетка застібнута тільки на горішній та нижній гудзик, роззявляється від рухів і видно білизну. Не знайшовши хустки, він забуває про неї й раптом, дуже кліпаючи, дивиться мені в лице. Потім одразу рішучим, грізним, але в той же час немов би зляканим голосом заявляє:

– Годі! Розводжуся з жінкою. Беретесь допомогати? Але негайно, негайно! Зараз же, моментально!

– Берусь, Панасе Павловичу!

Я бачу, що говорити йому в цю хвилину про те, що розвод в один момент не робиться, нема ніякої рації.

– Чудово! – грізно стріпує він головою, від чого кільця підстрибують на спітнілому лобі. – Чудово! Буде з мене, буде!

– Що сталось, Панасе Павловичу?

З великим трудом мені вдається вияснити таку річ.

Варвара Федорівна сьогодні вранці пішла до Олександрії Михайлівни, влетіла до неї в хату і вчинила «принципiальну» балачку, на закінчення якої ударила дівчину по лиці. Після того спокійно вернулась в лоно сім'ї, та й стала піджидати Панаса Павловича.

Ждала вона його в озброєнні своєї правоти і приготована, як слід, бо знала, що Панасові Павловичу буде відомо про «балачку» з Олександрією Михайлівною раніше, ніж він прийде додому. Дійсно, Панаса Павловича викликано з гімназії, де він саме мав лекцію. Він моментально погнав додому, страшенно розлючений, з непохитним наміром «убить або принаймні скалічити цю паскудну гадину».

Яким способом він майже п'яним став, про це Панас Павлович розповів дуже невиразно: хотілось пити; ну, побачив по дорозі ресторан, зліз і випив. Та окрім того, з такою особою, як його мила дружинонька, по-людськи балакати неможливо, коли хочеш добитися яких результатів. Випив він небагато: три чарки коньяку та дві пляшки пива – пиво од згаги. Але досяг блискучих результатів: він балакав з Варва-

рою по її власному методу; загилив їй аж два ляпаси і заявив, що «рішуче, категорично і на завжди розходиться з нею».

Панас Павлович то схоплюється, маючи намір побігати по хаті, то, зробивши кроків зо два і наткнувшись на шафу або стіл, знов сідає й дивиться на мене, напружено кліпаючими очима.

– Ні-ні, я навіть радий цьому! Надзвичайно радий! – час від часу говорить він з лицем людини, що вистрибнула з пожежі і не має чого радіти.

– Принаймні, тепер уже справжній кінець усьому. Ні, ви тільки подумайте, подумайте, який це жах: дев'ять-десять літ прожити в одній кімнаті з чужою людиною; з ворогом спати на одній постелі і без перестанку боротись з ним за всяку дрібницю, за кожний свій крок. Га? Чорт знає, що таке! Незрозуміло! Тільки у людей можуть бути такі безглузді, дикі ситуації. Ні, я радий, що так вийшло, я радий!

Він сідає з виглядом людини, що покінчила з цим питанням і з полегшенням одкидається на спинку канапи, немов даючи собі, нарешті, спочинок. Але вмить усім тілом перехиляється до мене і, блискаючи склом пенсне, шепоче:

– Та ви знаєте, що вона примушувала мене брать хабарі? Знаєте? Так-так, хабарі! З учнів, з їхніх батьків. Я особисто не брав, я навіть удавав, що не знав про це. Брала вона, на чорний хід ходили до неї... А потім на мене робила пресію в певному напрямі й годі. Дивуєтесь? А розумна, освічена, поступова жінка! Музику любить, театр розуміє,

відчуває щиро. В політиці переконана республіканка, мало не анархістка. Так-так! І разом з тим безмежно-егоїстичний, злий, жорстокий паразит. Простий паразит! Та вона ж нічого не робить! Нічогісінько! Обід варить прислуга, хату прибирає прислуга, за дітьми ходить прислуга. Вона ж тільки їсть, спить, щось там собі почитує, їздить по концертах, театрах, розводить розумні, цікаві балачки й більше нічого. Та за віщо?! – раптом одхиляючись назад і простягаючи до мене вивернені долонями догори руки, з непорозумінням і благоанням кричить він. – За віщо, питаю я вас?! Та це ж... досмертний грабіж! За те, що вона викинула з себе два шматки живого м'яса, викинула із скотячим вереском, страхом, прокльонами, за ці подвиги вона все життя має право сидіти на шії людини, має право вмішуватись в його життя, нівечити його, оплювати, зогидити? Так? І замітьте, замітьте собі: вона цілком щиро вважає себе безмірно вищою від тих, що варять обід, роблять панчохи, годують дітей. Для неї це все міщанство, рабство. Та ви знаєте, ви знаєте, що нема гидшої, нема паскуднішої істоти на землі, як жінка матеріально забезпеченого інтелігента... Запевняю вас, запежняю! Що таке наші жінки, жінки професорів, відомих адвокатів, письменників, лікарів, інженерів, як не паразити, як не досмертні грабіжники своїх чоловіків, як не паучихи, що пожирають своїх самців? Жінка мужика, робітника, купця, навіть поміщика, проста немудрствующа «міщанка», як люблять ці паразити називати їх, робить своє діло в житті, хазяйнує, ви-

ховує, як уміє, своїх дітей, чесно заробляє хліб і любов. А ці? А ці, я вас питаю? О, ці сміються з чотирьох німецьких «К»: Кіндер, Кіхе, Кір-хе і... і ще якийсь там четверте. О, яке міщанство! Поступова інтелігентна жінка стоїть вище... О, чортяка б вас забрала! – смішно хапає себе за голову Панас Павлович. – Та в чому ж, у чому ця їхня поступовість? Чи хоч люблять вони своїх дітей? «Любов матері, любов матері, любов матері, ах, любов матері!» Та брехня! Батьки, так-так, батьки більше, дужче, благородніше люблять своїх дітей. От візьміть, пригадайте сім'ї своїх знайомих, от візьміть – і ви побачите, що батьки люблять, по-справжньому люблять, а матері тільки по-собачому. Та й то, коли вона поступова жінка, то й собачої любові немає, бо це ж «міщанство». Ой, ні-ні, я більше не можу! Я вас прохаю, Якове Васильовичу, заявіть їй просто і ка-те-горично, що коли вона не піде на мої умовини, коли вона не оддасть сина, то я на все здатний, на все. Скажіть, що я згоден давати їй три чверті, чуєте! – три чверті мого заробітку, але хай же раз в житті зробить благородно. Намалюйте їй, розумієте, намалюйте, як слід, ви адвокат і розумієте самі. Головне ж, дайте їй зрозуміть, що в неї нема ніякого права на мене. Оцю, оцю ідею головним чином вбийте в неї! Бо в цій ідеї половина її мерзот... Адже вона, наприклад, вважає, що Олександра Михайлівна грабує її. І не лицемірно вважає, в тому то й біда, що ні; а щиро, всією істотою переконана в цьому... Я з нею більше не можу говорити. Я бачити не можу її. Ви вже самі, голубе, будьте

другом. А найголовніше, Діму зараз же, негайно до мене. Це найперша умовина. Майте на увазі, що вона захоче лишити його у себе, та боже борони вас згоджуватися. Ні, на ніяких умовах на це не йдіть. Вона буде натякати про любов матері, не піддавайтесь. Ради бога, не піддавайтесь ані на хвилину! Вона розумна і психолог, дивіться!

– Не бійтесь, Панасе Павловичу!..

– Боюсь, їй-богу, боюсь! Ви ще добре не знаєте її. І коли Діма, наприклад, через що-небудь там почне, той... ну скажем, плакати, чи що, так ви не вважайте. Це пройде! Вона ж здатна на все, рішуче на все. Діти й так уже дивляться на мене, як на якогось розпусника, ката й деспота. Галя цілком на боці матері, на ту я вже махнув рукою. І знаєте, чудне явище: немов чужа мені дівчина, а рідна ж дочка. Ну, та хай!.. Але син?... Е, вона знає свою силу. Ради бога, Якове Васильовичу, глядіть же – перший і останній пункт: Діма.

І довго ще він повторює цей пункт і дивиться на мене тривожними, зляканими очима.

– Ах, голубе, ви щасливий чоловік, – говорить він, трохи заспокоївшись, – ви не знаєте, що то таке бути батьком. Ви не знаєте, що то за страшне чуття, як воно не піддається ніякому контролю, ніякій логіці. Чорт його знає, що за сила! Я вам заздрю: вільний, самотній, незалежний. Ніколи не майте дітей, а коли захочете мати, то... будьте обережні, ох, будьте обережні!

Потім ми умовляємось, що Панас Павлович шукатиме для

себе й Діми помешкання, а я піду до Варвари Федорівни. Ввечері ж ми зійдемося у Олександрі Михайлівни.

Ще одна візита: Нечипоренко. Входить, не роздягшись, тримаючи, як дворник, у руці собачу шапку. Простує до мене, дивлячись кудись у бік. Я вже бачу, що він прийшов прийняти мою пропозицію. Його вигляд хворобливий: під очима бурі западини; ніс синюватий, голодний; щоки, вкриті кучерявою порохнявою борідкою, втягнуті, як у старій людини.

Я злегка підводжусь і, простягаючи йому руку, кажу:

– Доброго здоров'ячка, Нечипоренко! Що скажете?

Одначе він моєї руки не бере, від чого я червонію, зупиняється і, дивлячись просто на мене, тихо питає:

– Які ви мали підстави вчора робити мені таку пропозицію?

В голосі немов немає нічого погрозливого, ні обуреного. Ніби справді йому дуже важно знати ці підстави. За цим тільки й прийшов.

Я роблю холодне, трохи непорозуміле лице й відповідаю:

– Ваше особисте ходатайство про допомогу, добродію

Нечипоренко...

Слова «ходатайство», «допомога» досягають своєї мети: Нечипоренко червоніє до такої міри, що навіть мені стає ніяково. Від цього він деякий час стоїть мовчки й розсіяно дивиться на мене.

– Я прохав у вас роботи, а не допомоги, – нарешті хрипко

й тим же тихим, зарані, видно, наготовленим голосом говорити він.

– Так... – з легким непорозумінням говорю я, тим самим показуючи, що в даному разі робота й допомога те саме. І чекаючи дивлюсь на нього: швидше, мовляв, викладай свої ходатайства і забирайся геть.

– Але... але яке ви мали право пропонувати мені подібну роботу? Я подав вам привід до цього чим-небудь?

Я роблю вигляд, що не розумію, чого він хоче й нетерпляче кажу:

– Та, звичайно, дали: ви прохали роботи. Але в цей момент, чого вам власне треба від мене?

Нечипоренко перекладає шапку з одної руки в другу й витирає долонею червоний, бугроватий, лисий лоб. Мабуть, він приготував цілу промову, але тепер не може пригадати ні одного слова.

– Я всю ніч думав про ваші слова... – починає він, дивлячись на мене упертим блискучим, як у голодних або хворих, поглядом. Скільки в них жаху! – Всього дев'ять літ, як ми останній раз бачились з вами. Тільки дев'ять літ!

– Слухайте, добродію, для приємних споминів у мене нема часу. Будь ласка, скажіть, в якій справі я вам...

– Справи у мене ніякої до вас нема – і не може...

– В такому разі...

– І не може бути з вами. Я прийшов тільки для того, аби хоч одному мерзотнику висказати...

– Але ви, мабуть, забули, що в мене є лакей, який може вам показати, в який бік одчиняються двері?...

– Ні, не забув. І з цікавістю подивлюсь, як ви будете це робити. Ні, я це передвидів, ідучи до вас. Це я передвидів.

Він ще декілька разів каже «я це передвидів», хвилюється й озирається, немов торжествуючи і ждучи, що його зараз почнуть викидати за двері. Мені приходить до голови, що він з'явився власне з цією метою: зробити мені скандал, примусити мене вигнати його, а потім про це репетувати благородно на все місто.

– Що вам треба від мене?

– Щоби ви вигнали мене. Прошу! Будь ласка!

Він навіть робить два кроки до столу, де я сиджу. Я бачу, що він формально хвора людина: губи запеклися, очі фосфорично блискають, руки трусяться, весь пошарпується якомсь.

– Виганяти вас нема за що! – кажу я спокійно й холодно. – Я прохаю вас сказати, що вам треба від мене і не забирати мені часу, я дуже зайнятий.

– Мені треба дати вам зрозуміти, що ви не мали ніякого права, чорт вас забирай, пропонувати мені ту гидоту! Ви по собі судили. І, мабуть, гадали, що всі такі, як ви. Коли б ви мені триста тисяч пропонували, – чуєте, триста тисяч! – то й тоді я вам відповів би так само. І ви це самі знали, знали добре, але хотіли поглузувати, помститись за те, що самі зробились паскудником. Можете кликати свого лакея! Чуєте? Так, ви паскудник, це я вам одверто кажу. Кличте лакея!

– Заспокойтесь, Нечипоренко, і не хвилюйтесь по-дурному. Я не маю ніякого наміру кликати лакея. У мене тільки одно прохання: чи не можете ви вилаяти мене швидше, я занятий.

– Я не лаю вас, а серйозно і спокійно кажу вам, що ви паскудник. Бо тільки паскудник може бути таким жорстоким і цинічним. Людина помирає з голоду, колишній товариш, людина, яка шукає чесної роботи, а їй цей товариш, що колись був у революціонерах, цей... мерзотник, пропонує гиду. І називає це заробітком. В а ш заробіток, це правда, але не мій. Не мій!

Він робить ще крок до столу, грізно трясє шапкою, затисненою в кулаці. Я дивлюсь на його спітніле лице й розумію, що йому *треба* вилаяти мене, треба викричатись, виявити власне благородство: адже він заслужив це, він одмовився від трьохсот карбованців, а дома, десь справді, помирають з голоду. І тим паче повинен ненавидіти мене, що ці триста карбованців викликали стільки завмерлих потреб, стільки мрій. «Дитинчата», мабуть, не одягнені, голодні, з такими ж блискучими, фосфоричними очима. «Жіночка» кашляє, лежить. А він, маючи в руках триста карбованців, шпурляє їх у пику паскудникові. І я розумію, що треба власне *шпурнуть*, треба зробити позу, наробити галасу, – хоч цим дати собі компенсацію.

Я мовчу і дивлюсь на Нечипоренка. «Тепер він скаже ще щось ефектне, дуже горде, повернеться й вийде».

Він раптом простягає до мене обидві руки й з самого дна душі, з одчаєм і болем, від яких я всередині здригаюсь, питає:

– Невже це ви?! Товаришу Антоне! Згадайте! Ви ж були самим чесним, самим порядним, самим... самим...

Він не знає, як найсильніше висловити мої колишні якості.

– Самим палким і відданим! Мені наплювають на триста карбованців, на поміч, на все, але я всю ніч не міг заснути через вас. Невже можна до такої міри змінитись? Що ж це, господи?! Я неначе в якомусь кошмарі живу ці два тижні. Я знав, я знав, що не застану нічого з того, що було. Але я не гадав, що це в такій страшній формі могло статись. Я думав: ну, потомились, зневірились, поховались, забули, пристали. Але є ж у них хоч ідейне співчуття, хоч сум, хоч жаль за минулим. Це ж їхня молодість була, вони ж найкращу пору свого життя віддали за те. Не можуть же вони бути такими байдужими. Не можуть!

А я дивлюсь на його неохайну борідку, на червону, в зморшках шию і зі злістю думаю: «А що, якби одягти цього, щиро боліючого зрадою товаришів, чоловіка в гарний костюм, гарно постригти, вимити, покласти йому в кишеню чекову книжку тисяч так на тридцять, щоби сталося з його доброчинністю?»

Нечипоренко ще деякий час стоїть, немов у задумі, потім витягає з кишені щось загорнуте в папірець і мовчки кладе

на стіл переді мною.

– Мій довг... – тихо каже він. Далі знов бере пакуночок, розгортає його й рахує. Папірцями – вісім карбованців; сріблом – два. Ці гроші він позичив у мене в свій перший візит до мене. Мабуть, нашкрябав у себе все, що міг, ще що-небудь продав і приніс. І почуває тепер гірку, болючу насолоду.

– Навіщо ви це? – серйозно з досадою кажу я. – Встигли б ще.

– Не хочу! – раптом з вибухом люті смішно випростується він. – Розумієте?! Маєте! Про проценти не було балачки. Але, коли вважаєте справедливим, можу й проценти вам дати.

Проценти ці він, мабуть, не раз про себе смакував. І сріблом два рублі навмисне приніс, щоб підкреслити. Я беру папірець з грошима й недбало одкидаю його до каламаря.

Нечипоренко, круто одвернувшись, повертається й виходить, одягнувши шапку ще в хаті.

На розі бульвару я знову бачу даму в чорному з хлопчиком. Щодня, виходячи з суду, я зустрічаю їх тут. Хто вона, ця самотня жінка? Довге, чорне пальто, чорний капелюх, немов у жалобі, з сірим, як у подорожніх, вуалем, що двома кінцями спадає їй на спину. Не то несмілість, не то соромливість у манерах. Через що завжди сама, чого так довго гуляє? (Часом, ідучи в суд і вертаючись, я бачу її все на тому самому місці).

Вони сваряться. Хлопчик тупотить ніжками, вигинається усім тілом то вправо, то вліво, силкуючись вирватись і, видко, чогось вимагаючи. Мати міцно тримає його за руку і, нахилившись, стидаючись прохожих, не голосно вмовляє. Коли я рівняюсь з ними, я чую, як вона гарячим шепотом говорить йому:

– Даю тобі слово, чуєш ти, даю тобі слово, що ніколи більше не підеш зі мною. От побачиш!

Що відповідає їй хлопчик, я не розбираю, але бачу, як він раптово шарпається вбік, виривається, потім підскакує до дами й, підвівши до неї сердите, заплакане личко, на якому кидаються мені в очі ріденькі, попсовані зуби, якимось пособачому вишкірені, несамовито кричить:

– Проклята! Проклята! Дрянь!

Після того, не то жахнувшись своїх слів, не то боячись кару за них, шугає вбік і, щохвилини озираючись, біжить на дорогу. В цей час саме виходить з-за вугла трамвай. Маленька, худорлявенька постать у синенькому пальті прожогом летить просто назустріч вагонові, не бачачи його й не чуючи дзвінків візника. Дама в чорному йойкає й кидається до хлопчика, але він, гадаючи, що вона хоче піймати його, теж кидається назад, не слухаючи її несамовитих переляканих криків.

Не розумію, як я зміг так швидко здігнати хлопця й вихопити його, майже з під коліс вагона.

Але ось я мало не зі злістю тримаю в руках легеньке тільце й несу його до дами. Хлопчинка, відразу затихнувши, з ля-

ком і непорозумінням дивиться на мене круглими, чорненькими оченятками, одкинувши голову назад.

Цей мій «геройський» вчинок, чисто як у бульварних романах, служить добрим приводом до знайомства. Я рекомендую дамі, дама мені, і ми, гаряче обмірковуючи всі можливі наслідки необережності Кості, її хлопчика, жахаючись і щохвилини зиркаючи на нього, помалу йдемо вулицею. Правда, гаряче обмірковує й жахається тільки Клавдія Петрівна, я ж тільки співчутливо мугичу іноді що-небудь або підтакую, часом переводячи очі на притихлого хлопця.

Так ми доходимо до будинку, в якому вони живуть. Відмовитись від соромливого, але дуже сердечного запрошення зайти, я не можу, як герой і спаситель.

Клавдія Петрівна віднаймає одну велику кімнату від родини якоїсь опереткової співачки. Чоловік цієї співачки – адвокат, але практикою чомусь давно не займається, воліючи жити на кошт своєї дружини.

Все це оповідає мені Клавдія Петрівна, похапцем, скидаючи капелюх та пальто й запалюючи спиртівку, на якій стоїть наготовлений чайник з водою. (Самовар вона мало коли бере у господарів, бо майже цілий день п'є чай і не хоче дуже турбувати прислугу.)

В хаті затишно, хоча обстановка досить проста. Затишку надають різні ганчірочки, які щось там собі закривають, щось прикрашують, та всякі цяцьки на столику; велика руда канапа і блакитний газ, яким обгорнуто електричну лам-

почку, – Клавдія Петрівна не любить яскравого світла. Над канапою висить гітара з широкою червоною стьожкою. На столі до писання в шкуратяній рамці фотографія чоловіка, з сонним обличчям.

Без капелюха Клавдія Петрівна видається молодшою. Я через щось з приємністю це одмічаю. І її волосся дуже гарне: густе, витке, з м'яким, тихим блиском. Але миле, живе лице не можна назвати гарним: очі несміливо зайшли під лоб і хоча здаються великими від пенсне в чорній роговій оправі, але в дійсності маленькі, якісь зморщені; ніс неправильний, весь у дірочках, з великими, занадто довгими ніздрями, а губи широкі та випнуті наперед, як у негрів.

Не стихаючи ні на хвилину, Клавдія Петрівна готує чай, роздягає Костю, заклопотано підбігає до чайника і, нахилившись над ним, слухає, чи не кипить.

І ця її балакучість, жвавність, так не відповідає тут, в кімнаті, тій соромливо-скромній манері на вулиці, що мимоволі викликає здивовання. За ці півгодини чи годину, що я сиджу в неї, вона встигає розказати мені про масу найрізніших речей. Насамперед, звичайно, про себе. Вона замужем; її чоловік служить вчителем десь у провінціальному місті. Він тепер став дуже багатим, бо написав підручника, якого саме – бог його знає, назву забула, – і через зв'язки в міністерстві освіти добився колосального (слово «колосальний» Клавдія Петрівна дуже часто вживає) розповсюдження. Але вона з чоловіком ось уже третій рік не живе. Дітей у них більше не

було, тільки цей хлопчик, Костя. («Костю, не чіпай спиртівки, знову пожару наробиш!») Чоловік висилає їм на прожиток сто рублів у місяць. Вона спочатку хотіла вступити на курси і взагалі ввійти в справжнє життя, але... («Ах, Костю! Але ж що то за дитина! Даю тобі слово, будеш покараний».)

Підчас розмови вона часто й надзвичайно заразливо сміється, прикладає руки до щік, ніяковіє й хапається-хапається. Здається, ми з нею бозна коли знайомі та давно тільки не бачились і вона тепер спішить розказати про себе, якомога більше, бо я кудись надовго виїжджаю й не знати, чи ми побачимось ще коли-небудь. І до такої міри захоплюється, що коли чайник починає кипіти нетерпляче й сердито булькотячи, вона з досадою повертається до нього й говорить: «Та зараз, зараз!» Але, побачивши, що балакає з чайником, широко та вражено дивиться на мене, та якийсь момент мовчить і, нарешті, вибухає голосним, заливчатим сміхом. Далі здіймає з машинки чайник, одягає вбік Костю й заварює чай, накривши чайник плетеною синьою шапочкою. Її молода, тонка, вбрана в чорне постать рухається легко, молодод, м'яко й весело. (Її постать я теж помічаю.)

Костя тримається мовчки, зупиняючи часом на мені довго круглі темні та уважні очі. Коли я ловлю його погляд, він ніяково й запобігливо усміхається до мене, виставляючи дрібні, синюваті зубки. На матір він мало схожий, тільки її губи, широкі та випнуті наперед.

Мені весь час чогось злегка жаль цієї жінки та її хлопця,

хоча, власне, немає нічого такого, щоб викликало жалість. Через те, коли я, нарешті, прощаюсь і Клавдія Петрівна невідомо чого притихнувши, соромливо запрошує заходити, я щиро обіцяю неодмінно й дуже швидко зайти «як-небудь увечері».

І того ж таки вечора я декілька разів згадую рогове пенсне, дві хвили м'якого волосся і соковитий, по-дитячому ясний, сміх.

Варвара Федорівна з перших кроків наших переговорів виводить мене з наготовленого спеціально для цього спокійно-ділового тону. Дурницею, власне, виводить. Коли я вхожу до неї в кімнату, вона сидить за туалетним столиком і полірує нігті. На столику в срібній шухлядці лежать усі причандали манікюра: каламарчики, щіточки, щипчики й тому подібне чортівиння.

Звичайно, річ не в цих каламарчиках, а в тому, що вона навмисне займається ними, намагаючись цим підкреслити своє відношення до того, що сталося. Я певний, що вона розташувалась з ними за хвилину до мого приходу, тільки після того, як покоївка сповістила, що я прийшов і хочу бачити її. Недбало і спокійно простягнувши мені мізинця лівої руки (бо всі останні намащені малиною помадою), вона запрошує мене сісти й тоді мастить ніготь поданого пальця.

– Я до вас у серйозній і важній справі, Варваро Федорівно... – з натиском кажу я.

– Догадуюсь, у якій, – відповідає вона, оглядаючи пальці, чи всі рівно намащені.

Тоді я рішуче і строго починаю викладати свою справу. Варвара Федорівна, дійсно, мабуть, добре знає її, бо не виявляє ні здивовання, ні обурення, ні звичайнісінького протесту.

Поки я балакаю, вона встигає одполірувати всі пальці на лівій руці. Рука – вузька, жовто-біла, з довгими пальцями, які посередині здаються товщими, від чого схожі на білі сигари. Іноді вона, чистячи ретельно ніготь червоною подушечкою зі срібним різьбленим держальцем, задає мені питання і за кожну мою відповідь каже: мерсі.

Коли я змовкаю, вона одводить набік руку з блискучими нігтями, що відбивають зеленкувате світло лампи, накритої абажуром, жмурить очі в жовтих віях, сірі та холодні, й бай- дуже говорить:

– Нічого з цього не буде.

І береться за щіточку, щоби мастить пальці правої руки.

– Як-то не буде?! – питаю я, трохи зніяковівши від цієї, такої несподіваної відповіді. Власне, я сподівався її, але не в такій одвертій, нічим не прикритій формі.

– Так, просто не буде та й годі! Я на розвід не дам згоди, а також не дам йому сина.

– Через що?

– Через те... – вона перестає говорити на хвилику, бо обережно набирає в цю мить кінчиком квачика фарби, – через

те, що я принципіально проти розводу. Я стою за незломність шлюбу, Якове Васильовичу.

Її вузьке, сухе обличчя з гарними, великими й холодними очима незвично спокійне. Дивно думати, дивлячись на нього, що ця жінка була по лиці іншу жінку цими самими вишаруваними пальцями, вся вкрившись оранжевими плямами, як описував Панас Павлович, і істерично закочуючи оці самі величнорозумні очі.

– Часто доводиться жертвувати своїми принципами, Варваро Федорівно...

– Я не з тих людей, Якове Васильовичу...

Я дивлюсь на її жовто-червоні, нафарбовані губи, на жовто-золоте мите волосся, на сухий упертий ніс і почуваю, що вона, справді, навряд чи може пожертвувати чим-небудь.

– Але як же ви гадаєте улаштувати свої відносини до Панаса Павловича?

– Та ніяк! Він заспокоїться, покине вироблять дурниці й поверне до сем'ї.

Вона помалу зиркає на мене й береться за свої подушечки.

– Хм! А як не поверне?

– А як не поверне, то це його діло. Але тоді ні сина, ні дочки не побачить ніколи.

– Добре! Одначе в інтересах своїх дітей ви повинні піти на уступки.

– Інтереси своїх дітей, Якове Васильовичу, я розумію краще, ніж Панас Павлович. І через те не можу віддати сина в

руки людини, яка буде показувати йому приклади розпусти.

– Розпусти?! Панас Павлович?!

– Так, розпусти!

– Та він же любить цю дівчину, Варваро Федорівно, любить. Для того ж і хоче розводу, щоб...

Варварі Федорівні на щоках виступає по невеличкій оранжевій плямочці. Одначе вона тим самим тоном каже:

– Люблять і тих, що в публічних домах.

Я кашляю, проводжу рукою по голові і тільки тоді кажу:

– Мені здається, що ви мало маєте підстав проводити такі аналогії.

– Так? – злегка підіймає вона кінчики губ, тим показуючи немов би посмішку. – А мені здається, що підстав занадто багато. А втім, ми з вами не зійдемося, ваші погляди інші. Та річ не в ваших поглядах, розуміється. Для мене кожна жінка, що має позашлюбні відносини з людиною, є проститутка. От і все.

– Чекайте ж, Варваро Федорівно! Адже тих відносин, про які ви кажете, нема у них. І вам це добре відомо.

– Але вони будуть, коли він піде до неї. І віддати свою дитину в той дім, де...

– Вибачайте, але для того ж Панас Павлович і клопочеться про розвід. Згодьтеся на розвід, вони повинчаються й ніякої розпусти не буде...

– Не можу згодитись, бо не можу піти проти своїх переконань.

Я мимоволі розводжу руками. Варвара Федорівна набирає лівою рукою фарби й намазує ніготь.

Ми ще довго балакаємо, але Варвара Федорівна ніяк не може зламати свого принципу, що людей розводить тільки смерть.

На столі стоїть самовар давно, але вони не п'ють без мене чаю. Панас Павлович уже має свій звичайний вигляд: акуратно зачесаний шапочною, вимитий, причепурений. Він навіть іронічно-добродушно жмуриться й намагається пускати дотепи, але часто немов спотикається й тоді очі стають знову зляканими і кліпають непорозуміло.

Олександрю Михайлівну я не бачив, мабуть, з місяць, і вона видається мені змарнілою і схудлою. Але зате й подобається більше, – раніше в її красі було занадто багато правильності, непорушності і якоїсь туповатої строгості. Тепер хвороба, чи страждання, зробили її більше простою, людяною.

Вона наливає всім чаю, причому довго дивиться декілька разів проти світла на склянку Панаса Павловича й підливає з самовара; Панас Павлович не п'є міцного.

Я приступаю до викладу. Панас Павлович то іронічно усміхається, то червоніє і смішно сердиться, схоплюючись і наміряючись бігти до Варвари Федорівни. Олександра Михайлівна спокійно й поважно садить його на місце і знову слухає мене з такою увагою та напруженням, з яким це роблять тільки глухі: витягнувши шию й не одводячи від мене

очей.

Коли я кінчаю, Панас Павлович сидить притихлий і задумливий. Він не каже ні слова й перебирає по столі пальцями, роблячи згуки, як на барабані. Олександра Михайлівна думає про щось скупчено, немов про себе щось вираховує.

– Та-ак!.. – нарешті із зробленою й ніяковою іронією каже Панас Павлович. – Все це не так весело, як варто б того сподіватись.

І пильно, короткозоро починає розглядати дряпинку на своїй руці, тонкій та ніжній, як у жінки.

– На мою гадку, Панасе Павловичу, – якомога спокійніше та недбаліше (щоби цим загладити гострість самої думки) кажу я, – треба викрасти Діму у Варвари Федорівни...

Як я й сподівався, обоє скидуються очима злякано. Мені цей ляк приємний: значить, їм дуже страшне те, що я пропоную. А хіба не приємно посунути когось на страшне?

Я ще спокійніше усміхаюсь, одпиваю чаю й говорю далі так, неначе балакаю про звичайну річ, що трапляється на кожному кроці.

– Так, викрасти... Це найпростіший спосіб розв'язати питання. Законним чи, краще сказати, юридичним шляхом, ви нічого не можете осягти. Закон у таких випадках стоїть собі на боці. Але, коли одна сторона одніма у другій дітей, то закон не втручається. Добровільною згодою, це вже видно, ви нічого не доб'єтесь. Значить, лишається той спосіб, який я пропоную.

Панас Павлович, витріщивши на мене скла пенсне і смішно підвівши голову догори, слухає далі, хоча я мовчу вже. Шура встає, здіймає зі спинки ліжка теплу хустку й накидає собі на плечі. Її виточене, незаймане лице змерзло, посіріло.

– Так, кажете, викрасти? – немов очутившись нарешті, питає Панас Павлович...

– Так, на мою думку, це єдиний вихід.

– Як же це зробити?

– Дуже просто: вибрати час, коли він виходить гулять з нянькою, схопити його за руки, посадити на звозчика та й край!

Я розумію, що Панас Павлович не про те питає. Словами «як це зробити» він хоче сказати, як одважитись на це, що з цього вийде, чи добрий такий шлях. Але я удаю, що про те загалом нема ніякісінької потреби думати, бо все само собою й так розуміється.

Однаке для нього, мабуть, не все зрозуміле. Він машинально, швидко сьорбає чай, голосно всмоктуючи його в себе, й пильно дивиться на щипчики для цукру.

Олександра Михайлівна, не пустивши ані пари з уст, окутується в хустину і все з тим самим виразом, немов щось про себе вираховуючи, дивиться собі під ноги.

– Так, кажете, викрасти? – знов неуважно питається Панас Павлович. – Так, так, це, звичайно, той... Ну, а іншого виходу немає? Нема, кажете? А чи не думаєте ви, що це трохи той... як би це сказати, занадто образливо для Варвари

Федорівни? Га? Мати ж вона все ж таки? Га?

Він і хоче, щоб я його заспокоїв і зарані не йме віри цим заспокоєнням.

– Ти як гадаєш, Шуру? Га?

Шура, не підводячи очей, відповідає тихо:

– Я гадаю, що цього не треба робити.

– А як зробити?

Олександра Михайлівна щільніше запинається в хустку, нервово поводячи плечима, і дивиться серйозним, пильним поглядом на Панаса Павловича. І з цього погляду, з деякої тупості й задубілості я розумію, що вона вже прийшла «до одного знаменателя». Так називає Панас Павлович той процес, який звичайно відбувається в Шурі і в результаті якого виходять такі постанови, з яких її неможливо збити ніякими способами.

– Треба вернутись до жони, або добитись її згоди на розвід... – каже вона, навмисне уживши «жона», а не «Варвара Федорівна».

– А як вона не дасть згоди?

– Вернутись до неї...

Панас Павлович чомусь усміхається кривою, несмілою усмішкою й замовкає.

Страшне виявляється занадто страшним. Це добре.

Я майже тими самими словами, що й Варварі Федорівні, починаю доводити Шурі шкоду, яка може вийти від співжиття людей, що дійшли до таких відносин. Я малюю їй найбіль-

ше безнадійні хмарні картини, які доводять мене самого мало не до щирого роздратовання.

– І коли ви все це допустите, коли Панас Павлович свідомо піде на це злочинство супроти свого сина, то я перериваю з вами відносини! Так, злочинство, Олександро Михайлівно! Я це кажу цілком серйозно. З хлопця вийде така брехлива, пошарпана, подвоєна істота, що краще б йому на світ не родитись. Ви свідомо, ради чорт зна чого, ради якоїсь абстрактної порядності, академічної моральності пускаєтесь на калічення дитини. Я вмиваю руки в цій поважній справі.

– Так, ви, мабуть, маєте трохи рації... – нерішуче завважає Панас Павлович. – Але тільки... Я, звичайно, розумію, що... Ти як гадаєш, Шура?

Шура уперто, із злякано-тупою серйозністю заявляє, що гадає так, як сказала: або згода на розвід, або повернутись. Крадіжка ще гірше одіб'ється на дитині. Хлопець пам'ятає, знає й любить матір. Ворожнеча одверта ще дужче подвоїть його душу. І завжди мати буде в його очах покривдженою. Він так само буде брехати й притворятись, бо ховатиме від батька свої справжні почування, так само брак гармонійного впливу батька та матері нівечитиме його душу. Треба постаратись розійтись мирно та любововно, не перериваючи відносин. Коли ж це неможливо, то треба терпеливо, мужньо нести свій хрест до кінця. В стражданні, яке б важке воно не було, є теж свій позитивний смисл.

Бідолаха Панас Павлович! Йому трудно в цю хвилину

знайти позитивне в тім ланцюзі страждань, який намічався в будуччині. Та, мабуть, і самій Шурі не легко відмовитись від дечого, що так кохалося в душі.

Вона одвертається від нас, потім переходить на кушетку й лягає лицем до стіни.

Ми обидва дивимось на неї й більше вже не кажемо ні слова. У господарів сталевим, надокучливим голосом співає грамофон. Яюсь відразу стає чути його. Правда, Панас Павлович не чує. Він з розгубленим виглядом качає кульку з хліба. Його пальці дрижать, очі кліпають.

А вони ж, мабуть, усе вже обміркували собі, усе так соромливо, дбайливо, з боязким захватом розклали у себе в душі. Уже бачили до найменших дрібничок свою кімнату, свої вечори, голівку Діми між ними. І от тепер ця старіюча дівчина, ця марніюча красуня, бозна навіщо лишиться в цій маленькій кімнатці, з кожним днем марнітиме все більше та більше, злякано серйозна, непотрібно строга, напружено чесна незайманиця. А він знову почне замикатися щовечора у себе в кабінеті, мовчки терплячи облогу Варвари Федорівни. Нишком прокрадатиметься до нього Діма, а Галя, стоячи під дверима, голосно й строго казатиме: «Дімо! А мама що наказувала?» Знов «вияснення відносин», принципіальні балачки, баб'ячі крики, ляпаси та, чого доброго, справжні бійки.

Так буде не рік, не два. Без жартів – моторошно.

Клавдія Петрівна зустрічає мене вся зашарівшись, несміло, радісно усміхаючись і міцно, судорожно потиснувши мою руку. Виявляється, вона чекала на мене, майже щовечора. Це мені приємно, й я сиджу в неї більше, ніж намірявся. Костя поводитьсь чемно і все усміхається гнилими, негарними зубками, за які жаль його. Мабуть, він цією усмішкою хоче притягти до себе мою симпатію. Декілька разів він навіть пробує підлеститись до мене. Коли я притягаю його до себе, він обережно гладить мою бороду й каже:

– У вас борода чорнява? Правда?

Або розглядає мій жилет і милується:

– У-у, який у вас гарненький ліфчик!

Клавдія Петрівна дуже сміється з цього й пояснює мені, що Костя живе переважно з жінками і мужеських речей не знає. Костя, зрозумівши, що сказав щось смішне, теж починає сміятись і ще раз повторює: «Ах, який гарненький ліфчик!» Але Клавдія Петрівна одсилає його гратися.

Потім я частіше заходжу до них.

Щоразу перед моїм приходом Клавдія Петрівна лежить на канапі і, коли я входжу в кімнату, схоплюється швидко, чепурить поспішно своє прекрасне волосся і йде прудко мені назустріч у замішанні й тихій радості. (Зустрічає вона так само, як і проводить: чи то несміло, чи то соромливо.) І раз у раз у чорному. Я ніколи не бачу на ній нічого ні кольорового, ні білого, навіть блузки.

Зараз на сцену виступає чайник, спиртовка. Біля кана-

пи примощується столик, і ми починаємо балакати. Клавдія Петрівна говорить, як звичайно, найбільше. Мені утішно слухати її, – вона вміє найдрібнішим подіям і фактам надавати якесь інтимне, велике значення. І ні про що вона не говорить байдуже, спокійно: або з захопленням, з жадобою, з палаючими щочками, до яких треба прикладати холодні компреси, або понуро, безнадійно, з одчаєм.

Потім ще одна властивість її розмови: вона не балакає на якусь тему, не оповідає про якийсь факт, як звичайно оповідають, у певній послідовності розвитку цього факту, випускаючи стороннє й зупиняючись на істотнім. Ні! – вона просто вголос вимовляє думки, що пробігають їй в душі. Через це вона завжди ухиляється від теми, робить несподівані вистриби, повороти, дивуючи мене й сама з цього дивуючись; потім, сміючись, знов вертається до покинутого і знов одбігає далеко вбік.

Вона покинула чоловіка, бо він неможлива людина. Чи то правда, що кожний мужчина любить продажних жінок? Ні! Може бути!.. Вона збиралась стати актрисою, але це дуже важко. Треба писати якісь просьби, свідоцтва, марки. А ще важче бути лікарем. Вона багато мріяла про те, щоби вступити на медичні курси. Та хіба з дитиною можна щось зробити? Чоловік висилає їм на життя сто карбованців на місяць. Костя часто хворіє. У хазяйки троє дітей, і вони по черзі хворіють, так що атмосфера лікарні тут не переводиться ніколи. Це страшенно нудно! Вона має думку вступити в

школу співу, хоча боїться, що у неї занадто слабенький голос. Власне, через це вийшла суперечка з чоловіком. А втім, бог його знає, через що саме! Не зійшлись характерами? Може бути!.. Так-так, це найвірніше!

Мене вона не питає ніколи про мої родинні обставини, але не через те, що не цікавиться, а через занадту делікатність і несміливість.

Так, мені з кожним днем усе більше та більше подобається ходити до Клавдії Петрівни. Через те, що мене завжди зустрічають радісно та з вдячно простягнутою рукою, я почуваю себе незвичайно затишно в цій вічно затягнутій блакитним присмерком кімнаті, з булькаючим чайником у кутку. Надто люблю ті хвилини, коли Клавдії Петрівні удається, нарешті, покласти в ліжко Костю. Тоді ми стараємось говорити неголосно й це надає найбільше незаниманим словам характер інтимності і близьості.

Ось Клавдія Петрівна бере гітару й тихенько наспівує. Голос у неї щирий, чистий та високий. Вона співає дуже часто без слів, затиснувши губи, і через те здається, що грає скрипка, жива, зідхаюча глибоким зідханням. Клавдія Петрівна не любить, щоби на неї довго дивились, і через те нахилиє лице до гітари, а коли перестає грати, то підводить його й усміхається до мене винувато й питаюче. Я прошу співати далі, і знов вона нахилиється до гітари, немов шукаючи в неї поради, що грати.

Коли я йду від неї пізно вночі, я повний трохи сентимен-

тального зворушення та жалю до цієї чудної самотньої жінки. І в той же час згадую з усмішкою, як вона починає слабнути й задихатися від хвилювання, коли я беру її за руку й довго потискую. Як вона боязко скидає очима і потім водить ними навкруги, нічого не бачачи і всією ослабленою істотою вичікуючи чогось. І як, неначе прокинувшись, коли я випускаю її руку, відразу впадає в піднесення, багато рухається, безпричинно сміється й щохвилини бере в руки гітару, яку зараз же одкладає набік. І її рухи такі гнучкі, легкі, ритмічні, немов вона співає усім тілом, одягненим у чорне, але тонким і молодим, як у дівчинки. Мене особливо хвилює ця чорна строга сукня й молоде співуче тіло, таке рухливе та гнучке, але таке м'яке й без волі, коли торкаюся його.

Дні сонячні, молоді, дзвенять ручаями, пахнуть розталою землею, чорною, масною. Все блищить: розчинені вікна, гудзики розстібнутих пальт гімназистів, хвильки балакучих, брудних потоків, очі й зуби тих, що сміються. А сміються всі, що на вулиці, що дивляться на високе, прозоро-синє, сміхотливе небо. Боже, як мало людині треба, аби вона була щаслива! І яке більше щастя є від того, коли стоїш на березі такого вуличного ручаю в розстібнутім пальті; стоїш, прижмуривши очі, не рухаючись, щоб не струсити з грудей сонячного, прилиплого тепла; слухаючи, бозна що, в собі, і вірячи, що жити страшенно гарно, потрібно, радісно.

А попід зогнелими парканами випинаються уже стеблин-

ки травиці, подібні до гілок сосни. На нагрітих дошках сидять рясною купкою червоненькі кузочки і теж, здається, жмуряться та думають, що жити дуже гарно. Попід тинами, на передмісті, протоптані в болоті вузесенькі стежки, такі гладенькі та теплі, коли ступаєш босою ногою. Хлопчики ляпають по них весело голими ноженятами і дзвінко вигукують щось весняне. Горобці джиркотять заклопотано, галасливо; горобчиці сидять біля дірочок сучків, а самці б'ються за право заняття цих дірочок для своєї родини. На карнизах та ринвах метушаться голуби і, надуваючи шиї, голосно воркують, набігаючи грудьми на голубок.

Я майже щодня стою за три будинки від Андрійкової гімназії. Коли бачу в ковнірі його гостреньке підборіддя, одтопирчені вуха й занадто великий картуз, – ховаюсь у чужий двір і чекаю, поки не пройде купка гімназистів. Потім виходжу за ними й проводжаю рудий ранець і рожеві вуха до самого дому. Коли трапляється сварка й рудий ранець одступає і я по спині почуваю замішання, страх і сором у маленькій душі, я одвертаюсь, курю й силкуюсь не дивитись у той бік.

Часом Андрійко йде додому зо дві години. Це через те, що дуже часто перевертаються кораблики. На мене чекають справи, але я не можу піти раніше, ніж сховається в дверях парадного маленька жива постать.

І щодня даю собі слово, що це останній раз, що завтра я вже не піду до гімназії. Адже я постановив, що з цим повинно бути покінчено раз на все. Або він мій, або не мій. Не

мій? Добре! Тоді нема його, він не існує, я не знаю його, не думаю про нього!

Але, даючи собі слово, я в цю мить з нудьгою та зневагою до себе знаю, що не додержу слова. О, як я зневажаю тоді себе! Нікчемний, недороблений, Кирпатий Мефістофель. Ні в чому я не можу дійти до кінця. Навіть у злomu я не можу дійти до кінця. Навіть у злomu я не то втомляюсь, не то лякаюсь і зупиняюсь на півдорозі. Рідко яку книжку я дочитую до краю. Мої довгі судові справи наганяють на мене нудьгу, я спішу скинути їх з себе, передаю іншим, калічу, програю. Ненавиджу і мщуся я тільки вибухами, спокушаю в один замах, а коли треба робити методично, постійно, тягом, я прохолоджуюсь і нічого не виходить. Коли на мене нападає хвиля і я хочу зробити кому-небудь щось добре, то треба, щоби це було зроблено відразу, бо інакше я починаю нудитись своєю добродійністю, вона надокучає мені, я критикую і сміюся з себе, а кінець кінцем виходить по Писанію: «Аще добре хочу, злоє содіваю». Содіваю злоє, навіть не бажаючи того, – виходить само собою.

Але вигляд маю людини сильної, енергічної, насмішкуватої. Можливо, що тому сприяє моя зверхність і зверхній вияв мого «я». Хоча, на підставі цієї ж таки зверхності мене прозвали так влучно.

Сиджу на Володимирській гірці! Внизу розлився широко Дніпро, затопивши острови і Слобідку. В далині м'якими су-

мирними лініями манячать дніпровські гори. На них біліє церква монастиря, звідси подібна до надмогильного пам'ятника. Ліворуч розлігся галасливий, завзятий, торговельний і брудний Поділ. Сонце – червоне, величезне, запухле. Деревашарілись соромливо.

В пам'яті стоїть настирливо одна картина. От я підхожу до будинку, в якому має бути зібрання. Я – комітетчик. Зібрання районних агітаторів. А, хай тобі біс!

І раптом згадую слова Нечипоренка: «Це ж ваша молодість була». І зразу обхоплює радість. Так, власне, це була молодість. Я тужу за молодістю. В цьому вся штука. Коли б моя молодість пройшла десь за варстатом, я так само згадував би її з болем, сумом і дзвенячою тугою. Важна суть, а не форма. Суть же – це співаючі сили, танцююча кров, жадоба за пануванням над усім світом, одважність, нахабність, безмежність юнацтва. А форма все, що хоч: вірші, революція, кохання, варстат.

Так, розуміється, в цьому корінь усього. І ніякої зради немає з мого боку. Мене самого зрадило життя, одібравши в мене молодість. Звичайно, все діло тільки в цьому! Інакше могли б згадувати тільки ті, хто брав участь у революції? Смішно.

Додому вертаюсь, бадьоріше. Хутко пройде весна і минуть всі її настрої...

В кабінеті застаю Сосницького. Як тільки дивлюсь на ньо-

го, зараз же бачу, що він має якесь прохання до мене. В мені прокидається веселе, зле бажання помучити цього самовпевненого, важкотілесого чоловіка.

Сосницький жваво підходить до мене на зустріч, здоровкається, хляпає мене по плечах. Він усіх хляпає по плечах. Як і я сам, він з тих інтелігентів, що кажуть звозчикам, льокаям, дідусям-швейцарам «ти», «братець», що хляпають своїх знайомих по плечах, животах і, загалом, скрізь і завжди почувають себе на місці.

– Ти що ж це, Якове, зробив з моєю дружиною? Га? От комик! Та через що це ви горщика розбили?

Я теж хляпаю його по плечах і, сміючись, відповідаю якоюсь дурницею. Коли сходяться двоє, що хляпають по плечах, то той, хто хляпає дужче й певніше, займає пануюче становище. А в іншого з'являється запобігливе підхіхикування.

– Та ні, справді, слухай, що сталося?

Я дивлюсь на його товстий, в'ялий, з круглими, крихотними ніздриями ніс, на голубі очі, на жовтяву гриву на голові, й у мене з'являється зловтішна радість: ніякої схожості немає в Андрійка з цим чоловіком. І знову хочеться спитати, чи знає він про сумніви Соні. Вона запевняє, що нічого не казала йому. Але хіба їй можна дати віру? А як знає, то що він почуває до мене й до Андрійка? А втім, яке може бути батьківське почуття у цієї ледачої, розхристаної, сластолюбної людини? От він прийшов позичити грошей. За гроші він продасть і Андрійка, і Соню, і самого себе. Хіба купити Ан-

дрійка в нього?

Я знов пускаю незначний порожній дотеп про дамські на-
строї й розлягаюсь у фотелі.

– Дурниці, їй-богу! – сміється Сосницький. – Сидить у
спальні і плаче. Обідать чомусь не варили. Взагалі, парши-
ва справа, Яша, – каже він, криво усміхаючись і витягаючи
цигарку.

«От зараз попрохає грошей».

– Так, не вдалось життя. «Не зійшлись характерами», як
ти кажеш. Найкраще, звичайно, найблагородніше це – по-
тиснути одне одному руки й розійтись.

Він замовкає, ходить по хаті, важко навалюючись на кож-
ну ногу й дивлячись у землю. Іноді він зиркає на мене, і я
схоплюю в його очах чудну, пильну увагу, немов він слідкує,
яке вражіння роблять на мене його слова.

– Пусте! – кажу я, широко позіхаючи. – Завтра зате мати-
меш на обід цвітну капусту. – (Його улюблена страва.)

– Ні, Якове Васильовичу, річ не в цвітній капусті. Не лю-
бить мене Соня, от що!

Він вимовляє ці слова серйозно, рішуче й тихо. Потім до-
дає трохи хапливо:

– Я не в претензії, я не в претензії. Давно вже знаю...

І знову ходить, так само поглядаючи на мене. Що за чор-
товиння?

Таких балачок у нас ніколи не було. Що йому треба від
мене? Випитати щось хоче, чи що?

Я знов позіхаю і, усміхаючись, кажу:

– Ти що, програвся вчора, чи що? Чого таке скигління?

Його, як помітно, починає дратувати мій тон.

– Ні, виграв! – сухо говорить він. – І можу тобі дати триста карбованців на рахунок мого довгу. От, маєш!

Він виймає гаман і одраховує з пачки триста карбованців.

Я збитий цілком з пантелику і на цей раз зовсім щиро не розумію нічого.

– Так у чому ж річ?

Він червоніє й, дивлячись мені просто в очі, відповідає:

– В тому, що я не можу більше виносити такого життя. Соня – жінчина гарна, розумна, чесна, але... але, коли чесна жінчина не любить, то життя з нею в тисячу раз важче, ніж з дурною й підлою. Цілий рік це вже тягнеться. Довго розказувати.

Він одходить від мене, іде до вікна і зараз же швидко вертається.

– Ну, добре! З цим нічого не зробиш! Значить, який вихід? Розійтись. Чудесно! Але ж не я винен? Так? Виходить, з якої ж речі ти ставиш мені умовини? Я пропоную: я беру Андрійка, вона Василька. З Андрійком я можу жити, – йому вісім літ. Василько має тільки два роки. Ясно, що йому тепер потрібна мати, а не батько. Ні-за-що! Мало не істерика. Н-ні-за-що!

– А чого ж вона хоче? – машинально питаю я.

– Чого? Обох! Або ж, на крайній випадок, мені Василька,

а йї Андрійка. Але ж вона знає, знає ж вона, що без Андрійка я не можу. Вона знає, що одбирає у мене мою останню...

Він од хвилювання не договорює і знов іде до вікна.

Ми деякий час мовчимо. Я тільки тепер почуваю, як він увесь обважнів страшенно. А думки на диво бистрі, раптові, неначе отара кіз у загоні, чимсь стривожених, наляканих. Вони кидаються то туди то сюди, переплигують одна через одну, гасають, шукають виходу.

– Ну, все одно! – одривається раптом од вікна Сосницький. – Не знаю, навіщо я тобі все це кажу? Тобі, мабуть, а ні трошки не цікаво. Ну, як ся маєш? Був учора в клубі?

«Справді, навіщо він мені все це казав?» – думаю я й відповідаю:

– Ні, не був. Занятий був.

І вмить, неначе слухаючись чийогось наказу, говорю:

– А в мене, знаєш, теж... Себто, не в такому змислі, але...

Закрутив, розумієш інтрижку з одною дамою. Навіть, коли хочеш, цілісінький роман. І серйозний, здається.

– Та що ти?! – не то з ляком, не то з непорозумінням вивирається у нього. Він зараз же силкується замаскувати цей тон прибільшеним інтересом, але я почуваю, що добре зробив, сказавши це.

– Ти серйозно, Якове?

– Без жартів.

– Та так-таки справжній роман?

– Атож! Уяви собі! Три роки ніякісіньких романів і от!..

Нічого не зробиш! Збираємось на літо їхати в Крим.

Я все більше та більше переконуюсь, що цим оповіщенням я розбив його якісь плани. Він не може вже сховати непорозуміння, розгубленості, нових думок і, мабуть, нових комбінацій. Вже не розпитує, відповідає неухважно і хутко йде собі.

А я довго сиджу в фотелі й думаю. Так, тепер з Андрійком мусить бути справжній кінець. План Сосницького був, очевидно, такий: віддати мені Сою та Василька, а за те вимовити собі Андрійка. Але я віддам йому всіх. Всіх! Годі!

Встаю і збираюсь до Клавдії Петрівни.

Цього вечора я дуже ніжний з Клавдією Петрівною та Костею. Це викликає в її очах іскри захвату, здивовання і ще чогось. Костя лащить мене, гладить мене по грудях, усміхається улесливо, запобігливо.

– Ух, які у вас довгі ноги! Чого ви такий високий? А ліфчик у вас сьогодні інший.

Потім ми вкладаємо Костю спати. І коли наші руки зустрічаються (вічна історія з цими руками), Клавдія Петрівна немов на момент губить притомність і потім починає без потреби хапатись. Щоки палають, і вона машинально прикладає до них руки.

Нарешті, за ширмою затихають викрики Кості. Ми сідаємо на широченну руду канапу. На столику неминучий чайник, конфітура. На стіні висить гітара з широкою червоною

стьожкою. В голубім присмерку поблискують скла Клавдіного пенсне.

Я одкидаюсь на спинку канапи й майже лежу. Мене хвилює напружена метушня Клавдії Петрівни, червоні плями на щоках, її чорне, чернече вбрання, соромливість, молода постань. І одночасно чогось бере роздратовання й незрозуміла туга. Хочеться встати й піти собі швидше звідси. Але чую, що вже не можу: це буде образою Клавдії Петрівні, образою її палаючим щокам, напруженому сміхові, нелогічному, чогось чекаючому її поглядів за ширму, чи спить уже Костя. Вона часом навіть устає й підходить туди, прислухаючись. Мене це мимоволі хвилює, мимоволі слідкую за її тонким, одягненим у чорне, чернечим тілом.

І власне те, що воно в чорному, що нагадує якусь святість, незайманість, гріховність, це найбільше хвилює. Проти моєї волі уявляється, як це тіло буде в кожную хвилину, як тільки я того схочу, покірне мені; як ці проворні руки обезсиліють і будуть грішно голубити; який солодкий жах і тремтіння обхоплять цю замкнену, самотню, мрійну душу.

Костя починає чогось плакати. Клавдія Петрівна біжить за ширму і довго щось шепоче хлопцеві. Коли вертається, виразу напруженості вже нема ні в лиці, ні в руках. Вона задумливо бере гітару й тихенько награє. Я користуюсь цим і починаю прощатись. Клавдія Петрівна, неначе чуючи себе винною за щось, несміло й сумно простягає мені руку й не пробує тримати мене, як це робила перше щоразу. Мене вко-

лює це. Я навмисне не випускаю її руки зі своєї й кажу якусь дурницю. Рука робить слабенькі спроби визволитись, але це мене тільки роздратовує й викликає бажання знов запалити її щоки, щоб загорілась шия, змінити той сум, який прибив її гріховність. Навіщо мені це – не знаю. Але піти без цього вже не можу.

Ми довго мовчки стоїмо так. Я усміхаюсь і потискую руку, а Клавдія Петрівна старається не дивитись на мене і викручує пальці з моєї долоні. Помалу на щоках з'являється рум'янець, очі кілька разів зиркають на мене не то допитливо, не то благаючи. Ні вона, ні я не кажемо ні слова. Потім я пробую повести її до канапи. Рішаю: як піде, я посаджу її, поцілую руку й зараз же піду. Більше мені нічого не треба. Але вона опирається й починає важко дихати, в той же час придивляючись до ширми і слухаючи. Під час борні я близько торкаюсь лицем до її плеча. На мене гостро віє від її оголеної шиї. Через це я дужче пригортаю до себе все її тіло. Клавдія Петрівна глибоко, як людина, якій не вистачає повітря, зідхає, підводить до мене голову і я бачу, що її погляд уже безумний, тупий, щось слухаючий, чогось чекаючий. Руки слабнуть, тіло стає покірним, м'яким і треба вже піддержувати його за стан, щоб не впала.

«Ну, треба йти, годі» – думаю я, але замість того веду її до канапи.

Коли я прощаюсь, Клавдія Петрівна з нестриманою вдячністю цілує мене, пригортається всім тілом, гладить мої ру-

ки, рукави піджака і гарячим, жадним шепотом питає, коли я прийду. Мені досадно, чогось сумно, але в той же час мене тішить її ця бурна, безсоромна, вибухла жагучість.

Дома, лежачи в ліжку і дивлячись у темну стелю, я з огидою думаю про себе. Не за те огида, що спокусив жінку, – ця спокуса була їй бажана, потрібна, за неї вона все віддасть, – а за те, що роблю те, чого сам не хочу, що весь я підвладний якимсь силам, які роблять мої вчинки випадковими, необґрунтованими, незалежними від моєї волі й свідомості. А втім, яка ж тут була моя воля, свідомість? Чого я власне хотів, чи не хотів?

Єдине, про що я з полегкістю думаю, це те, що під час обіймів я пам'ятав про можливість тродження. Значить, я все ж таки можу в певних випадках панувати над собою.

Вертаюсь із суду. День ясний, рожево-золотистий. З дахів капає на плечі, капелюхи, носи. Голуби сизими, хуркаючими грудками метушаться під ногами коней і людей. На тротуарах маса дам з пакуночками – всім заманулось робити покупки. На вулиці грохіт екіпажів на колесах, побідний, хвилюючий.

Я не йду до гімназії. Прямую додому, розстібнувши пальто і ловлячи грудьми перші, цілуючі проміні весни. Я сам собі здаюсь подібним до тих червоненьких комах, що в такий сонячний день непорушними купками заливають дошки парканів. Їм нічого не треба, крім невеличкого шматочка до-

шки, гарячого проміння. І всі дами з пакетиками, чиновники, дворники з мітлами хіба не червоненькі комахи?

Ні, до гімназії годі ходити! Край!

Біля свого будинку раптом помічаю постать Соні. Вона стоїть коло вікна магазину й непорушно, застигло дивиться на крам, не бачачи його, вся зацепенівши в якійсь важкій, протяжній думі. Вмить озирається і швидко шукає очима когось по вулиці серед натовпу прохожих. Я удаю, що не помічаю її й помалу посуваюсь уперед, дивлячись просто перед себе. Соня одступає від вітрини й діловою ходою, немов не стояла перед хвилию, йде мені назустріч. Я все-таки не помічаю її. Цікаво, чи мене вона піджидала? Коли мене, то чи забалакає перша? Навмисне виймаю портсигар і, не зупиняючись, закурюю. В цей час рівняюся з нею. Проходить її чорний капелюх, зелене перо й хутро ковніра. Не гукає. Може гадала, що я перший підійду? Чи, справді, не мене очікувала?

– Яків Васильович! Занадто хапливо обертаюся, занадто здивовано і ввічливо здоровкаюся. Ага, от маєш: і бачив тебе, і знав, що на мене ждала, а от хочу, аби ти перша підійшла, і підійшла.

Від хвилювання й замішання вона для чогось іде на другий бік вулиці, машинально лякаючись трамваїв та візників. Я йду за нею, усміхаючись.

Там вона трохи опановує собою:

– Мені треба сюди... Я повинна... Дуже рада, що зустріла

тебе... Це до речі...

Її ніс і підборіддя неначе загострилися і зблідли за цей час, що ми не бачились. Ніздрі сьогодні не рожеві, а жовтяві і схвильовано поширюються. Вся вона якась чужа мені, викликає легкий жаль.

– Я хотіла тебе про дещо спитати, – бігаючи очима й лякаючись того, що скаже, говорить вона, силуючись одначе бути холодною й недбалою.

– Будь ласка, Соню. До твоїх послуг!

– Ти маєш час?

– Скільки хочеш. Завсігди радий...

Цікаво, дуже цікаво, що вона хоче спитати.

– Ти скажеш мені правду?

– Неодмінно.

– Добре. Дякую!

Вона удає, що не помічає моєї усмішки і легкого тону, який не відповідає її настроєві. Цим вона немов зобов'язує мене бути дійсно правдивим.

– Скажи: вчора в тебе був Дмитро?

– Був.

– Про віщо ви з ним балакали?

– Хм! Про різні речі. Я не знаю, чи я маю право казати?

Вона похиляє голову й деякий час мовчить. Потім сухо, одривчасто кидає:

– Ти, здається, виїжджаєш у Крим?

– Так, мабуть.

Вона ще трохи мовчить. Далі, все так само, немов вири-
ваючи з себе слова:

– Так не скажеш про розмову?

– Я не маю уповажнення, Соню.

– Бувай!

І, не хитнувши навіть головою, не подивившись на мене, хутко йде вперед. По її спині й по капелюсі я почуваю, що вона зараз або в істериці закричить, або повернеться, підбіжить до мене й почне бити мене парасолею. Вона завертає за ріг і зникає.

А в кабінеті в себе знову застаю Сосницького. Але не са-
мого, а з Андрійком. Андрійко кидається до мене, висне на
ший, обіймає мене ніжками, сміється, закидає все тіло на-
зад, – він щиро радий, що бачиться зі мною. Мама немає, й
він почуває, що може дати собі волю. Біля вікна спиною до
світла стоїть Сосницький і, злегка згорбившись, дивиться на
нас. Погляд його видається мені тяжким, з усміхом і страж-
данням.

– Дядю Яша, дядю Яша! Покажи мені фотографії малень-
ких злочинців. Ти обіцяв, дядю Яша, пам'ятаєш?

А може, то їх піджидала на вулиці Соня? Чи знала вона,
що вони в мене? Навіщо вони тут?

Я показую фотографії маленьких злочинців, держу на
колінах Андрійка і в павзах кажу декілька слів Сосницько-
му. Він відповідає помалу, глухо і те ж, як мені вчувається, з

насмійшкою і стражданням. Маленьке тільце, рухливе, непосидливе, тепле, гнучке, в'ється на моїх колінах, б'є мене підборами по ногах, скрикує, термосить.

Вони гуляли собі й ненароком зайшли спочити трошки, привітатись і додомочку.

Мені ввижається, що Сосницький придивляється до нас, зрівнює, перевіряє. Може, цього нічого нема, але мені хочеться сісти так, щоб він не міг бачити наших облич. Я заміняю позу й разом з Андрійком сідаю до Дмитра спиною. Спершу в профіль, але згадавши про свій ніс, спиною.

– А знаєш, дядю Яша, ми їдемо на село до татового тата! Ти приїдеш до нас? Тато купив мені монтекрісто. І маленьку собачку. Коли вона виросте, я ходитиму з нею на полювання. А в брата татового тата чудесна колекція собак.

Сосницький одходить від вікна й сідає проти нас на канапу. Тепер його лице на світлі й мені видно, що на ньому нема ні наслідки, ні страждання. Воно здається сонним, набурмосеним, одубілим. Щоки обвисли, й ніс неначе зав'яв, як недостигла зірвана груша. Але погляд пильний, допитливий, гнітючий. Вигляд хворої або страшенно втомленої людини.

– І мама їде?

– А як же!.. – дивується Андрійко.

Мені стає ніяково за своє питання. Я сміюсь і жартом кажу, що мама збиралася в літі летіти на аероплані. Так от, щоб часом не залетіла в Америку.

– Ні, вона тепер такою плаксією зробилась, що її на ае-

роплан не візьмуть. І раз у раз голова болить. Чисте горе з нею! Дядю Яша, а ці злочинці вже вбивали людей? Сокирами чи кастетами?

Для чого вони прийшли? Що він знає, цей важкий, обм'яклий у тупості чоловік? Значить, вона йому щось сказала?

– Ну, Андрійку, ходім... – з усиллям підводиться Сосницький.

– Ні, татусю, ні! Ще трошки... Дядю Яша, не пускай! Цупкі, ніжні ручки обвиваються круг моєї шиї, й голівка щільно пригортається до грудей. Похнюплене лице справді усміхається з насмішкою та болем. Він стоїть непорушно і з-під лоба дивиться на нас.

Андрійко в напливі несподіваного чуття цілує мене в щоку, соромиться і від ніяковості починає фицатись, реготати, лоскотати мене.

– Ходім, Андрійку, ми заважаємо дяді Яші займатись справами.

– Правда, дядю Яша? – серйозно питає Андрійко, дивлячись на мене широко одвертими, до болю хвилюючими, сіривато-голубими очима. – Ми заважаємо тобі?

Мені хочеться стиснути це дороге тільце міцно-міцно, щоб аж захрустіло воно. Але я усміхаюсь і кажу:

– Так, Андрійку, треба працювати.

Андрійко зідхає, злізає й тоді поважно, помалу простягає ручку. Я потискую її, цілую його в чоло і прощаюсь з Сос-

ницьким.

Про розрив Панаса Павловича й Варвари Федорівни знає все місто. Знає, що Панас Павлович розпусник, бездушна людина, брехлива, лицемірна. Оповідують про те, як він катував дітей, а надто дівчинку, як покинув жінку без копійки й відмовився допомагати покинутій родині. Бідна жінка лишилась без усяких засобів і опинилась просто в безвихіднім становищі.

Панас Павлович пускає дотепи з приводу цих чуток, але часом я помічаю в його лиці розгубленість, утому. Чоловік він акуратний, точний, кожна хвилина в нього повинна бути на своїм місці. Він звик жити і працювати по певній системі, виробленій необхідністю та досвідом, йому треба знати, що завтра й після завтра в цей час він буде на цьому самому місці в кругу цих самих думок. І раптом таке становище, непевне, багате на всякі можливості.

– На мою думку, Панасе Павловичу, – кажу я йому, – найкраще в такому стані робити рішуче, твердо й жорстоко. Треба одняти в неї Діму, улаштувати своє життя і край.

– Ні-ні, голубчику! – злякано кліпає він очима. – Це неможливо. Це цілком неможливо. Шура не згодиться.

– Згодиться.

– Ні-ні-ні!

І вмить питає:

– Так ви гадаєте, що варто просто одняти, так? Силою? Украсти? Га?

І знов:

– Ні-ні! Шура не згодиться, підійметься галас... скандал, пересуди.

А то несподівано, іронічно усміхаючись, задається питанням:

– А чи не вернутись до Варварочки?

– Та ви на тому й скінчите, Панасе Павловичу.

– Он як? Ви так думаєте?

І довго дивиться в одну точку з застиглою іронічною усмішкою, яка потрохи робиться блідою, жалісною, скорбною.

Шура в своїй постанові непохитна й тупо тверда. Почувається, що вона, дійсно, швидше помре, аніж буде можна змінити її.

Між іншим у мене не перестає щоразу, як бачу її, ворушитись бажання зробити що-небудь таке, щоб омочити цю праведницю в гріх. От якби, наприклад, шикарно одягти її, напоїти, оточити сластолюбними масними пиками й подивитись тоді, що в неї там за цею непорушною шкаралупою святості. Мені чогось раз у раз здається, що там повинен сидіти звір. Тому то вона така й уперта, й насторожена, що боїться випустити його.

А втім, він ще вилізе. Він знайде щілинку. Хай тільки з'являться в неї діти. Ух, який це буде жорстокий, пазуристий, ревнивий звір! Не підходить! А вона якраз з таких.

Клавдія Петрівна з породи походить одтаких же замкнених звірів. Я вагаюсь назвати любов'ю її відношення до Кості. Це щось чисто звіряче, неміркуюче, страховинне. Одмовляти в чомусь Кості вона не може, хоча розум щоразу робить невдалі спроби в цьому напрямі. Через те у них без перестанку тягнеться боротьба, боротьба двох звірів. З самого ранку, коли Костя розплющує очі й до вечора, коли сон налягає на них, вони не перестають щось перемагати одне в одному.

– Костю, одягайся! Кава прохолоне.

Костя зав'язує хвіст конячці, сидячи перед нею в одній сорочинці. Він чує матір, але мовчить.

– Костю, я кому це кажу?

– Зараз!

– Не зараз, а негайно мені одягайся! Покинь коника!

Костя мовчить. Він мовчить не через те, що захопився зав'язуванням хвоста, а тому, що це дратує матір.

– Костю, даю тобі чесне слово, що не візьму тебе з собою на прохід. Коли зараз же не встанеш, не одягнешся, не підеш гулять.

Костя все ж таки не встає. Материних погроз він не боїться, бо знає, що вона свого слова ніколи не додержить, з якою б силою, натиском і жагою не давала його.

– Ну, гляди ж! Прошу, сиди! Але не смій же плакати, як покину тебе дома. Не смій, поганий хлопче, мучитель мій!

«Мучитель» одягається через якийсь час, бо йому надо-

кучує сидіти на холодній підлозі.

Коли настає час іти на прохід, він робиться дуже лагід-
неньким, запобігливим, ласкавим. Якщо Клавдія Петрівна
пам'ятає свою погрозу (він пам'ятає завжди!) і постановила
неодмінно здійснити її, тоді Кості не помагають ці маневри і
він мусить вживати інших способів. Лагідність його зникає,
темні, круглі оченята стають колючими, косими, верхня губа
хижо задирається догори, виставляючи синюваті, покришені
зуби, він сильно паца ногою об стілець і кричить:

– Ні, піду! Піду! І ти не смієш мене не пускати!

– Іди! А я лишуся дома. Я сказала тобі, що... Костю, не
бий стілець, бо даю тобі слово – і завтра не підеш гулять!..

Костя хапає зі столика великий гребінь матері й з усієї
сили шпурляє ним у куток. І тут же інстинктивно одстрибує
вбік і наготовлюється оборонятись, хоча Клавдія Петрівна ні
разу не била його.

Клавдія Петрівна щосили стримує себе, від чого її рухи
стають якимись урочистими, поважними. Вона мовчки, по-
малу підіймає гребінь, становить на місце повалений стілець
і, не хапаючись, одягає капелюх. Костя зі свого кутка пильно
стежить за нею й раптом кидається на матір і починає бити
її руками, ногами, кричачи:

– Дрянъ, дрянъ! Проклята!

Потім падає на підлогу, несамовито вищить, дряпає ніг-
тями килим, ридає, качається по хаті. Кінчається тим, що
Клавдія Петрівна лякається, поспішно прощає йому прови-

ну, одягає його й вони разом ідуть гулять. Костя вже спокійний, веселий, тримає матір за руку й питає заклопотано:

– Мамо, а ти гроші не забула? Ти обіцяла мені купити шоколадку з горіхами!

Такі сцени одбуваються кілька разів на день і з різних приводів. Зникають вони тільки тоді, як Костя, бува, заслабне. А слабує він часто. Недокровне, малосиле його тільки далеко слабше бореться з хворобами, ніж з матір'ю. Тоді боротьба затихає і приходять інші відносини, ніжно уступчиві, тихі, шепотливі. Здається, що вони обоє мовчки вступають між собою в перемир'я з огляду на наближення спільного ворога і стараються поводитись якомога тихіше й непомітніше, щоб не звернути на себе його уваги.

І невідомо, хто з них більше лякається хвороби, мати чи син. Костя, безумовно, лякається, хоч і не дуже терпить від якоїсь там простуди, але тільки те й знає, що питається, чи довго він слабуватиме, чи не помре, і все прохає поставити термометра, надаючи йому цілебне значіння. А мати без протесту виконує всякі його бажання і без перестанку цілує його руки, ноги, груди, не одривуючись хвилинами. Здається, що вона лиже його й тим хоче злизати хворобу.

Я часто вітаю себе з тим, що не я батько цього хлопця і що ця жінка не моєї дитини мати.

Але цікаво слідкувати, як подвоївся звір Клавдії Петрівни. Одна половина тягне до Кості, друга до мене. І вона сама не знає, що їй бідній робити. То цілує Костю, то лає йо-

го, то знов кидається до нього, а Костя, хоч не розуміє, але добре відчуває щось непевне у відносинах матері до нього, щось нетверде, винувате, ослаблене. Він не може не бачити, як вона подивляється на мене, як уся горить в моїй присутності, як, взагалі, вся змінилась різко. Нема вже, наприклад, колишнього лежання на канапі, болів голови, сонного роздратовання. Вона цілими днями наспівує, рухається, регоче, грає на гітарі. Вся вона помолодшала, посвіжішала, покращала. І не то ліпша стала з Костею, не то байдужніша до нього. Тепер часто вона дозволяє йому те, чого раніше треба було добитися сльозами, пацанням ногами, сварками та криками. Хто його знає, через що Костя зі мною все ніжніший та ніжніший, але в цій ніжності я все ж таки не відчуваю ширості. Часом навіть здається, що він жагуче, несвідомо ненавидить мене, боїться і ревнує матір до мене.

Біля восьмої години до мого столика підсідає Карачапов. Він чимсь пригнічений і на мої питання відповідає неохоче, похмуро. Але навіть його товариство мені приємніше, ніж моєї власної особи. Я оповідаю йому про все, що лізе мені до голови, а він неуважно хитає головою й не слухає. Все ж таки час потроху минає.

Раптом, несподівано хтось з-заду сильно б'є мене по плечах. Я швидко озираюсь: переді мною стоїть Сосницький, п'яно та злісно усміхаючись. Він чогось у фраку й через це здається ще важчим постаттю.

– Доброго здоров'я, Кирпатий Мефістофелю! Про віщо тут радитесь, панове жирюїди? Га?

І він широким жестом підсуває собі стільця. Не питаючись нашого дозволу, поважно й помалу сідає, кличе кельнера і каже дати пляшку коньяку. На його плечах і на ковнірі лежить лупа й жовті волосинки з його гриви. Губи спухли, й очі повертаються важко, мляво й понуро, навіть, коли він сміється.

– Ви де ж це так насмоктались? – хмарно й байдуже питає Карачапов, не перестаючи, очевидячки, думати про своє.

– Де треба! Ну, Якове Васильовичу, як же там твоя нова мадамочка ся має? Га?

І знову боляче хляпає мене по плечах. Думка, що Сосницький навмисне це робить, примушує мене стримати себе. Я позіхаю і звертаюся до Карачапова:

– Так от, Антоне Антоновичу, такі-то справи. Ходім, заграємо трошки? Га?

Сосницький сидить з витягнутою рукою вздовж столу й непорушно дивиться на мене, тупо й криво-саркастично усміхаючись. Потім знову, вже мовчки, підводить руку і б'є мене.

– Не скандаль, Сосницький! – спокійно кажу я, не рухаючись і не дивлячись на нього.

– Хто скандалить?! – дивується він. – Хто скандалить?! Я?! Це про мене ти? Та-ак?... І ти, ти це смієш мені казати?... Ти?!

– Ходім, Антоне Антоновичу! – підводжусь я.

Але Карачапов уже пильно, з цікавістю придивляється до нас своїми розумними, колючими щілинками.

Сосницький теж підводиться, з грюкотом одсунувши стільця, похитуючись і не зводячи з мене ненавидячих, нахабних очей.

Я повертаюсь і, не хапаючись, іду до виходу. Сосницький щось гукає мені навздогін і щось з дзвоном падає на підлогу.

Хвилини з десять я йду по вулиці, не озираючись, але напружено прислухаючись назад. Звожчика навмисне не беру. Мені навіть хочеться, щоби Сосницький погнався за мною. Але його не видно.

І от я знов на самоті з собою, і вже морозом починає проїмати мене туга...

Вечір сухий, темрява густа, й вулиці видаються мені глибокими коридорами. Круглі, буйні каміння на бруку, вигладжені колесами, вимиті дощами, блищать. Вуличка невеличка. Прохожих мало; їх кроки цокотять по тротуарі дзвінко та самотно. Тепло жовтіють освітлені вікна будинків. Іноді ледве-ледве просочуються крізь них згуки музики на вулицю. Блукають тіні по завісках, злітаючи в стелю. Біля хвіртки якогось будинку стоїть, напів повернувшись до воріт, поліцай. Проходячи, я чую, як він з докором говорить дворникові:

– Как реб'йонок не заплачеть, мать не почує. Так і двор-

ник: як городовой не скажуть, он і совсьом на улицу не вийде...

На приступках парадного сидять покоївки, лузають насіння, горнутья одна до одної, й усі дивляться мені назустріч задиркувато та смішливо. В баньках їх очей та на зубах мокро і ярко горить світло ліхтарів.

Я поважно проходжу повз них. Дівчата чогось усі разом сміються весело. Мабуть, якась пожартувала з мене. Їхній сміх голосно й дрібно розкочується по вулиці, а я йду і думаю, який я важкий, невеселий, як я не вмю сміятись. А колись же, за студентства, я міг, проходячи оттак повз гурт дівчат, весело кинутись до них, схопити одну, другу, поцілувати, посміятись і піти собі далі, посвистуючи. Тепер я сміюсь нудно, злісно, роздратовано.

Огида до себе доходить до того, що хочеться схопити себе за голову й одшпурнути її.

Додому йти гидко. Міркую, куди б його дітись. Але скрізь нудно й чогось уявляється мені, що всі люди схожі на Сосницького та Карачапова. Я притуляюсь до стовпа ліхтаря, стою й, не кліпаючи, дивлюсь по вулиці. Прохожі десь думають, що я піджидаю коханку, застигнувши тут у солодкій мрії про побачення з нею.

Зітхаю, змінюю позу, читаю вивіску над півпідвалом: «Портной А. Котляренко существует съ 1867 г. Вход в парадное». Під вивіскою світяться низенькі вікна з замацапуреними й заліпленими папірцем шибками. Всередині за сто-

лом розсілись діти і вечеряють. Осторонь сидить худорлявий, виснажений чоловік, тримає на руках маленьке й щось говорить до нього. На худому, синюватому лиці його ніякова ніжність, невміле зворушення. От він перехиляється набік, придушує пальцем ніс і сякається. Потім виймає червону велику хустку, витирається і тою ж хусткою втирає дитину.

Раптом зчиняється заколот. Хлопчаки, піднявши один проти одного ложки, настовбурчилися, як двоє півників. Вмить більшенький б'є меншого по лобі. Від несподіванки цей витріщає очі, роззявляє рот і збирається заплакати. Але побачивши, що всі регочуть з нього, теж сміється, ще раз сам себе стукає ложкою по голові й хапається їсти. Личка дітей оживлені, сміхотливі; їх роти швидко-швидко жуять і щось говорять. А виснажений чоловік підтрусює на колінах найменшеньке і від зворушення розтягає його зморене лице ніжно та незвично.

Хіба в мене не могла б бути така юрба голівок?

Я йду далі, зазираю в вікна, й туга переходить непомітно в глибоку, плакучу печаль. Мої думки снуються біля Соні, Андрійка, Сосницького. Я вже не пробую сміятись, одрікатись, бунтувати. Я тільки дивуюсь гірко та покірно: як могло все це статись, через що, навіщо?

Переглядаю в пам'яті весь цей рік. Ось ми зустрічаємось у театрі, цілком випадково. Не пішов би я в той вечір у театр, нічого не було б. Іншими коліями покотилось би все життя.

Що робить у цю мить Соня? Я уявляю собі її сухеньку,

трохи плескувату постать, прості плечі, рухливі ніздрі, вічне пасмо рудавого, без блиску, волосся над голубовато-сірими очима, всю її таку поривчасту, неначе холодну, а в дійсності добру, тільки соромливу. Їй треба раз у раз зробити деяке зусилля над собою, щоби сказати щось привітне, ніжне. Через це вона любить немов би з іронією говорити людям приємне. Мила Соня!

Я почуваю незвичний, тихий жаль до неї, Сосницького, до самого себе. Я вже готов прийняти на себе всю вину, понести всяку кару, спокутувати свій гріх, коли це pomoже кому-небудь. Але що ж мені робити?

І раптом у мене миготить така думка: я піду до Соні й побалакаю з нею так, як оце я почуваю. Хай приходить Дмитро, хай довідається про все, хай вони самі придумують, що я маю робити. Коли вона хоче, щоб я жив з нею і з Андрійком, – добре, житиму. Щоби я поїхав звідси, зник, – зникну.

Дивлюсь на годинник: ще нема десятої. Швидко простую до Сосницьких. Чую надзвичайну легкість, піднесення, бадьорість.

Але перед самим їхнім будинком мене зупиняє думка: а що, як не мій Андрійко?

І зразу стає нудно, аж млісно від огиди, одначе я входжу в сіни дому й помалу виходжу нагору. Тепер вже сам не знаю, навіщо йду, що казатиму, але для чогось все-таки йду.

Покоївка здивована. У пані голова болить. Але сказати, розуміється, можна.

Нова покоївка. На вішалці висить пальтичко Андрійка; один рукав вивернений. Кашкетик з полонаним гербом, на маківці горбик, слід від голови.

Швидкі, дрібні, з сухим пристуком, знайомі кроки. На порозі їдальні з'являється Соня в рожевому пенюарі з короткими рукавами й з обмотаною рушником головою. На мене вона дме якимсь лікарством.

– Що таке?! – шепотом, злякано й непорозуміло каже вона.

– Нічого, ти не турбуйся!.. – ніяково усміхаюсь я. – Я тільки хотів би побалакати з тобою.

Соня деяку хвилинку стоїть мовчки; не знати, чи розгубилась, чи бореться з хвилюванням. Потім рвучко повертається й увіходить у кімнату.

– Добре!.. – вона хрипко кидає до мене.

Я роздягаюсь і входжу за нею. На столі стоять скляночки й коробочки з порошками. Тут же недописаний лист, перо й каламар, який я подарував їй на іменини. Соня прибирає все це хутко обома руками й несе в спальню. Від коротких рукавів її руки здаються тонкими дитячими.

Вернувшись, вона сідає біля столу й, не дивлячись на мене, говорить:

– Що скажеш?

Рушник вона скинула. На чолі, червонім від води, злиплось волосся. Під очима жовтяво-сині западини.

– Голова болить, Соню? Може, іншим разом? Ти вибач

мені, я не...

– Ти хотів про щось говорити? Я слухаю!..

Знов це почування вини в мене! Я сам помічаю, що вигляд у мене не мій: боязкий, ніяковий.

– Так от, бачиш, Соню... Я тільки що мав неприємну сцену з Дмитром...

І я розповідаю їй про зустріч у клубі. Соня слухає, дивлячись кудись під шафу і кривиться. І невідомо, чи від болю голови кривиться, чи від оповідання.

– Ти не можеш сказати мені, через що він такий? – питаюсь я.

Соня притуляє по два пальці до висків, заплющує очі й жорстко говорить:

– Він ревнує мене до тебе.

Я мовчу, потім тихо, з усилям питаюсь знов:

– А... більш нічого?... Андрійко тут не...

Я зупиняюсь і чекаю. Соня спускає руки, розплющує очі й дивиться просто мені в лице. Який вимучений, тужний, зацькований погляд! Я каюсь, що запитав.

– Не знаю!.. – шепоче вона й одводить очі.

– Ви балакали про це?

– Ні!

– Він підозріває?

– Не знаю!.. Він б'є мене...

Я швидко для чогось підводжусь і зараз же сідаю знов.

Ми довго мовчимо. Нагорі пересувають стільцями, човга-

ють по підлозі ногами, мабуть, вечеряють.

– Соню! Скажи мені!.. Чуєш? Скажи мені щирю правду! Забудь усе, що було, скажи оттак, з глибини душі: чий Андрійко? Ради Бога, Соню, зрозумій!

Я встаю й підходжу до неї. Соня нижче схиляє голову, мовчить і, нарешті, каже шепотом:

– Я сама не знаю!

– Соню! Я благаю тебе... Соню! Ти подумай, я ж...

– Не знаю!! – раптом з люттю випростовується вона й дивиться на мене широкими від злості очима. – Чуєш? Не знаю!

Вона встає, прудко переходить до кушетки й падає головою в зелену, вишивану подушку.

Я закурюю й жадно затягуюсь. Так, я це, власне, й думав раз у раз. Це гірш усього. Тепер ясно. Це гірш усього...

Я довго ходжу по хаті, безладно думаючи про різні речі, а три слова «це гірш усього», як у попсованім апараті, весь час самі собою вистрибують та й вистрибують.

– Так, це гірш усього! – голосно кажу я, щоб одчепитись од них і зупиняюсь. І тільки в цю хвилину я розумію, як слід, усе значіння Соніної правди.

– Що тепер робити? – тихо кажу я не то до себе, не то до Соні.

Вона лежить непорушно, обхопивши голими, худими руками зелену подушку, одвернувши лице до стіни, і рівно, як утоплена, витягши ноги в чорних зі стрілками панчохах.

– Що робити, Соню? – безпорадно повторюю я.

Соня нарешті ворухиться, підводиться й чепурить волосся.

– Нічого не робити!.. – каже вона байдуже, розбито.

– Але треба ж якось...

Соня заплющує очі й сидить так. Їй, десь, ломить голову.

Я підходжу, сідаю поруч і деякий час мовчу.

– Прости мене, Соню!..

Я не кажу, за що простити. Соня розплющує очі й я бачу, що вони повні сліз, які одна по одній помалу викочуються і стікають по щоках. Вона не витирає їх. Її губи витягаються, немов вона хоче щось піймати ними й дрібно-дрібно трусяться. На підборідді збираються бугрики й теж здригаються. І я бачу, що вона розуміє, що я прохаю прощення за те, що не можу сказати їй «ходім зі мною», що не можу так, як їй треба, пожаліти й утішити її.

– Прости мене, бідна!..

Соня вибухає плачем, обхоплює мою шию руками і пригортається головою до моїх грудей. Я обіймаю її обережно за худенькі, теплі плечі.

Довго ми так сидимо, непорушно слухаючи себе, одне одного. Соня потрохи стихає й визволяється. Шукає хустку й іде за нею в сусідню кімнату. А я закурюю й довго тримаю запалений сірник у пальцях, аж поки не стає боляче.

Коли Соня вертається, я кажу їй, дивлячись собі під ноги:

– От що, Соню... Треба признати, що Андрійко – Дмит-

рів.

Я не бачу Соніного лица, але почуваю, що вона дивиться на мене здивовано.

– Так, Соню! Андрійко – його! Це треба раз на все признати й покінчити! Ти ж подумай! Людина вісім літ любить сина, зрісся з ним, і раптом... син – не його, чужий! Та вже через це одно... А потім, коли є сумнів, то всяке право по його боці. Ти прости, Соню, що я раджу, але ти повинна переконати його, що він Андрійків батько. Тонко, непомітно, але дати йому непохитне переконання...

– Мені невимовно тяжко жити з ним! – жалібно говорить вона; губи знов витягуються.

– Ну що ж, Соню?... Я розумію. Але, як же інакше? Розійтись?

Мені до болю ніяково й соромно, але тепер я вже ніяк не можу сказати їй: іди до мене. А вона ж цього жде, за це, мабуть, і Андрійка віддала б.

Соня зідхає широко, набравши повні груди повітря і зразу видихнувши його й немов покінчивши з чимсь, вся стріпується й каже рішуче:

– Ну, що ж! Все одно! Так я й сама думала... Ти виїжджаєш?

– Так! Себто, власне кажучи, ще не рішив. Але тепер поїду десь на місяць.

– З новою... знайомою?

– Не знаю... Ні! Не думаю...

– Ти любиш її?

– О ні! – ці слова живо й з таким ляком вириваються у мене, що я сам дивуюсь. Соня теж дивується, але, видно, зразу повірила і їй це приємно.

– Але як же?! Ти ж сам казав Дмитрові, що...

– Так, але тут... Власне, це просто... ну, якби тобі сказати? Вона дуже самотня, безпорадна якась і... ну, жагуча, чи що. Розумієш? Про любов ми навіть не балакали...

Я не брешу, але мені дуже хочеться переконати Соню, що нічого серйозного нема і через те здається, що я брешу. Але Соня вірить, чи удає, що вірить.

– Соню! – раптом несміло кажу я. – Можна мені подивитись на Андрійка?

Я боюсь, що вона тепер одмовить, і беру її за руку. Але Соня визволяється, встає й одривисто кидає:

– Звичайно, можна!

І зараз же йде в коридор. Звідти веде мене до дітей. Там горить під блакитним, крихітним абажурчиком нічна маленька лампочка. В сумерках манячать два ліжка. Одно зовсім маленьке. На ньому спить Василько. Соня навшпиньках підходить до більшого ліжка й зупиняється, як фершалиця біля хворого, до якого привела лікаря. Я теж навшпиньках, боячись що-небудь зачепити, йду за нею.

В тиші чути дихання дітей не в такт, як двоє годинників в одній хаті. Андрійко лежить розкинувшись, і одно коліно оголилось. Я звикаю до п'ятьми й бачу вже кругле, пукате чо-

ло, гостре підборіддя, губи, стиснені поважно і строго. Мені все ж таки хочеться бачити виразніше. Я пошепки прохаю Соню дозволити засвітити сірника. Вона мовчки хитає головою. Коли сірник розгорається, я освітлюю Андрійка так, що все його личко здається мені дуже подібним до Дмитрового, навіть ніс не качиний, а круглий, припухлий на кінчику. І від цього одразу все тільки цього хлопчика, до якого я підходив з таким хвилюванням, стає чужим, далеким, байдужим. Правда, так і раніше раз у раз бувало, коли я уявляв собі, що він не мій. Але сірник миготить, я підіймаю трохи руку, й у вічі мені кидається довга ніздря і витягнений, плескуватий кінчик носика. В мені щось здригується. Сірник гасне. Я нахиляюсь до тільця, що пашисть теплом, цілую в щоку і швидко виходжу в коридор. Соня заспокоює Андрійка – я розбудив його – і йде за мною.

Прощаючись з Сонею, я обнімаю її й міцно цілую. Вона судорожно пригортається до мене, хапливо, жадібно, мовчки цілує моє лице, плечі, руки і, зразу одірвавшись, виходить поспішно. Я сам одчиняю двері й обережно виходжу на сходи.

Другого дня я кажу Клавдії Петрівні про свою постанову їхати з нею в Крим. Вона червоніє, широко розплющує очі від радості й під столом міцно потискує мені ногу. Костя теж у захваті: він розбігається, стукається простягненими руками об стіну, біжить у другий бік, теж гупається, потім падає

додолу і, висолопивши язик, показує його то мені, то матері.

– Костя, годі, покинь кривитися! Костю, даю слово, покину тебе тут, не поїдеш з нами!

Костя схоплюється з підлоги, регоче й бігає по хаті. Але Клавдія Петрівна щось міркує собі, і її радість зникає потроху. Виявляється – вона не може їхати на мій кошт, а власних грошей у неї не вистачить на дорогу.

– Ну, що за дурниці! – кажу я з досадою. – Залишіть ви це! Хочете, щоб я більше не приходив до вас?

Справа залагоджується. Отже, через два тижні ми маємо виїхати. Клавдія починає в голос вираховувати гарячково, скільки часу їй треба, щоби пошити Кості костюмчики, скільки на прачку, кравчиню і т. д. Костя горнеться до мене і, здається, щиро відчуває вдячність. Цього вечора він слухняний, лагідний, ніжний з матір'ю до такої міри, що зворушує Клавдію Петрівну і зворушується сам. Вона через щось починає плакати, гаряче цілує Костю й довго потім сидить у нього за ширмою, шепочучись. Далі Костя неголосно й несміло кличе мене:

– Якове Васильовичу!

Коли я приходжу за ширму й стаю біля ліжка, він раптом схоплюється на коліна, хапає мою руку й кладе її на плече Клавдії Петрівни. Сам ніяково хіхікає, лащить до матері, потім падає головою в подушку й удає, що пустує. Мені чи то жаль стає чогось, чи соромно. Я усміхаюсь і гладжу по голові Клавдію. А вона зворушена, змішана, палаючи всім лицем,

пригортається до мене й зараз же нахилиється до Кості.

Я виходжу з-за ширми, не перестаючи усміхатись, але вже не ніяково, а теж ніби зворушено. І через щось мені згадується тут же, як Клавдія Петрівна на другий, чи на третій день по наших зближенню, оттак само, вся зашарівшись, соромлячись і роблячи над собою страшенні зусилля, незрозуміло, заплутано запропонувала мені перекласти на неї турботу про те, щоб у нас не було дітей. І як їй до болю важко й соромно було пояснити мені, через що вона так хотіла. І як жагуче, вдячно, навіть з якоюсь розхристаністю почала цілувати мене, коли я нарешті згодився. Дійсно, вона «пила чашу до дна», як пояснила.

Клавдія виходить з-за ширми, і ми обмірковуємо подорож. Їй, видно, часто хочеться пригорнутись до мене, але вона ніколи перша не робить цього, – раз у раз чуває неспілість, наче боїться, що я одіпхну, що мені буде неприємно. Від цього мені мимохіть стає жаль її й досадно за її приниженість. І я ще більше задоволений, що вона поїде в Крим, що вилізе зі своєї шкаралупи, розімнеться й посмілішає.

Всі ці дні після побачення з Сонею, я дивно спокійний і тихий весь. Так буває, як покладеш на хворий зуб щось втихомирююче біль. А радість Клавдії Петрівни та Кості, їхня вдячність і ніжність дають мені якусь смутну, гірку сатисфакцію.

Про Андрійка я силкуюсь не думати, а як все ж таки думається, то я спішу згадати Сосницького; і тоді така сама гіркувата сатисфакція, як і від радості Клавдії, зм'ягшує мою душу, я тут же додаю собі, що мине півроку, рік і я звикну до думки, що Андрійко чужий, і все улаштується.

А проте думати й бути на самоті з собою доводиться мені дуже мало. Перед од'їздом я полагаджую справи, вештаюсь цілий день по канцеляріях, приймаю в себе клієнтів, а ввечері або сиджу з Клавдією, або маю наради з Панасом Павловичем. Нарadi ці і смішать мене, і злостяють, і без потреби наводять на думку те, що хочеться забути швидше.

Все питання в Панаса Павловича в тому, що йому треба постановити що-небудь оконечно, бо далі він уже не в силі так жити. Це не життя, а безпотрібне, безладне витрачання часу і дратування. З боку Варвари ніяких заходів щось непомітно, одже – треба рішати йому самому.

Але ж уся біда якраз у тому, що рішити він не може нічого. Відмовитись цілком від дітей, як ми це оповістили Варварі Федорівні? Сказати собі раз на все, що він не має ні Діми, ні Галі, що ніколи не житиме з ними? Це неможливо! Нехай собі всякі філософи глузують, називають це «скотячою силою», нехай собі з виглядом вищості потискують плечима, а він, Панас Павлович, не може відмовитись від цієї «скотячої сили», він вважає її найбільшою, найсвятішою, найнеобхіднішою і т. д. життєвою силою! Так, це його переконання!..

Добре! Але як же все-таки зробити так, щоби дати цій найсвятішій і найбільшій силі задоволення? Вернутись до Варвари?

Тут Панас Павлович починає кліпати очима, як від порожинки, підгортає догори борідку і зідхає. Коли є Шура, він безпорадно і питаюче дивиться на неї, і мені вчувається, що він от-от скаже: «Ти, як думаєш, Шура? Га?»

Я стою все ж таки на тому, що треба викрасти Діму. Панас Павлович вже не лякається, як раніше. А коли нема Шури, то навіть з цікавістю перепитує:

– Так ви все-таки гадаєте, що викрасти? Га?

І задумливо звертає кінчик борідки до вуст. Але при Шурі скупчено мовчить і скоса, з-під пенсне, зиркає на свою витривалу, зворушливо-гарну подругу, що кутається в хустину. Вона не каже нічого, але від її мовчання віє такою непохитною впертістю, що Панас Павлович глибоко зідхає, жваво й винувато заводить розмову про щось інше, а я мимохіть злощусь і лаю її ідіоткою.

Але от раз увечері приходиться до мене Панас Павлович. Довго сидить, іронічно філософує й перешкоджає мені. Я вже збираюсь сказати йому, що я дуже зайнятий, коли раптом він підводиться, скидає пенсне й починає ретельно витирати скла, короткозоро приглядаючись до них. На лиці в нього такий вираз, що я мимохіть чекаю, що буде далі. Жовта шапчина волосся блищить гладенько; сам він підстрижений, чистий, з молочно-білим чолом і ніжним рум'янцем, як у пан-

ночок на обкладинках від мила.

Він обома руками примощує пенсне і, злегка задравши голову догори, говорить:

– Так от, Якове Васильовичу, «по зрелом размышлении, будучи в здоровом уме и твердой памяти», заявляю, що маю бажання викрасти власного сина, Дмитра Кривулю.

І вичікуюче придивляється до ефекту своїх слів. А на лиці той самий вираз напруженості, розгубленості, змішаних з добрим настроєм.

Я встаю й міцно потискую йому руку.

– Ухваляюте?

– Навіть захоплений!

– І помагати згоджуєтесь?

– З приємністю!

– Вене! Іншого виходу немає! Ступаємо, значиться, на путь нечестивих.

І він рішуче, трохи смішно, обшарпує донизу камізолю.

– А як Олександра Михайлівна?

Панас Павлович кривиться, зібравши губи до носа так, наче понюхав чогось міцного.

– Доведеться воювати! Вона не знає про мою постанову. Доведеться воювати!

І заклопотано дивиться на мене.

– Одна надія, що примириться з фактом і всю відповідальність складе на мене. Одна надія! Ну, та з нею вже якось улаштуємо. А от, любий мій, як з Варварою бути? З Варварою?

– А що таке?

– Та ж вона розлютиться.

– Хай собі лютиться! На здоров'ячко!

– Е, коли б тільки була справа з її здоров'ям! А то ж і з моїм! Вона ж зараз почне гасати по всьому місті, шукати нас. В університет побіжить, у гімназію, на ректора накинеться, при всіх мені вчинить істерику. Йй що? Такий скандал зробить, падлюка, що згориш від сорому...

– Та це, звичайно, той...

– А, скажемо, зустрине мене на вулиці з Дімою й кинеться одніматися. Що їй зробиш? Не битися ж з нею? І одніме! От так вихопить з рук, сяде на звожчика й поїде собі. От яка, розумієте, штука! Ех, заздрю, їй-богу заздрю тим людям, що вміють, де треба, по часті фізичної аргументації. Загилить би їй попереду разів зо два оттак по «наружній фізіономії», от би вона вже опасувалась потім.

– Та ви ж уже так аргументували!

– Коли?! – дивуєтєся Панас Павлович.

– Як коли? Та тоді ж, як вона вдарила Олександрю Михайлівну.

– Кий чорт! Тільки замірився! Я брехав, що вдарив її, тільки для внутрішньої сатисфакції. Не вмію я бити. Нема в мене досить простодушності. Іноді страшенно хочеться загилить так, щоб аж юшкою умиласть, а дійде до діла – схибну. Нема прямої!

– Виїдьте куди-небудь!

– Та куди виїдеш?! – раптом кричить він так, неначе я вже надокучив йому з цією порадою. – Хіба не знайде? Ні, треба вміти бити, от що! Вона хапає Діму, а ти одшпурнув її й покликав городовика. Вона в крик, а ти ще дужче, вона з сльозами до юрби, а ти собі. Отце я розумію! Не треба боятись популярності! А то, чи пискнула вона, чи ні, а ти вже шулишся й озираєшся, чи не чули люди. Хай собі чують!

– Розуміється!

– Оттоді вона й той... і побачить, що зброї в неї більше немає. Власною її зброєю треба й бити її. Ти ляпаса, а от тобі аж два, от тобі, на, маєш!

І Панас Павлович навіть махає в повітрі рукою так, ніби дає ляпаса. Я сміюсь мимохіть з його одважності оттут, у мене в кабінеті.

– Ну, оттак і смалить! Чого там! От давайте оце зараз і зробимо напад! Ви маєте де сховати Діму?

– Чекайте, який напад?

Перехід від завзяття й войовничості до страху такий щирий і по-дитячому одвертий, що я не можу не сміятись. Щоб він не образився, я обнімаю його за плечі й кажу:

– Та справжній напад, Панасе Павловичу, самий справжній. От давайте візьмемо автомобіль, підкотимо, вбіжимо! «А подавай сюди мого сина!» Та по «наружній фізіономії» її, ось тобі завдаток! Га? Та й катнемо разом з Дімою. Ну?

Панас Павлович злегка одсувається й, зідхаючи, говорить:

– Та вам, голубе, легко сміятись.

– Та хто сміється?! От маєш! Та хоч у цей момент я готов іхати з вами. Навіщо одкладати? Хочете?

Панас Павлович, задравши голову, мовчки, вражено і з тривогою дивиться на мене.

– Я не жартую. Робить – так робить! Чого ж дурно час гаяти? Знаєте що? Ось давайте зараз подзвонимо їй! Коли нема дома, їдьмо! Тепер дев'ята година, Діма вже в постелі. Ввійдемо, одягнемо й гайда! Ну? Дзвонити?

Панас Павлович стоїть, немов заціпенівши від думки, що це, справді, може статися. Але на мій рух до телефону він кидається злякано до мене й хапає за руку.

– Та що ви, що ви?... – шепоче він, з страхом зиркаючи на телефонну трубку, немов у ній сидить сама Варвара. – Отто яке! Так з вами, бозна що вийде. Хіба ж можна так?

– Та чому не можна? Ну, чому?

– Це чорт-батька-зна, що вийде. Раптом зірвались і – маєш!.. Ні, серденько! Я бачу, що ви занадто захоплюєтесь романтичним боком справи. А мені, знаєте, не до романтизмів. Тут треба зважити, підготувати ґрунт, а не так, що в один момент...

Але я не хочу впустити слушного моменту й серйозно, поважно, власне так, як йому бажано, починаю переконувати його. Панас Павлович змагається, вигинається, ховається за найменший захист, але я без жалю вигоню його звідусіль і все більш та більш припираю до стіни. Нарешті, він вичерпує всі свої аргументи і в якійсь знеможі злякано дивиться

на мене. Одначе я розумію, що цей страх є майже згода.

– Добре! – вмить робить він з одчаєм іще одну спробу. – Я згоджуюсь, я визнаю все, і так далі, але не сьогодні.

– Ні, сьогодні, зараз! Це слабкість, Панасе Павловичу! Слабкість! Так або так. Треба покінчити!

Панас Павлович знов скидає пенсне й витирає спітнілі від хвилювання скла. Очі кліпають, як ніколи; він дихає так, неначе робив гімнастику Міллера, якою займається щоранку.

– Ну, от що!.. – він починає і блідне. – От що! Коли вона дома, ми не їдемо.

– Добре! – згоджуюсь я. – Але, коли нема, зараз же смалимо туди. Так?

– Дзвоніть!.. – не дивлячись на мене, каже він тмямим слабким голосом.

– Ні, відповідайте: так!

– Та добре!.. Ну, звичайно...

– Чудово!

Я йду до телефону, а Панас Павлович з виглядом людини, яка чекає постанови консилиуму лікарів, почав ходити біля мене.

Коли якась жінка каже в ухо мені «слухаю», я міняю свій голос і питаю:

– Варвара Федорівна дома?

Панас Павлович швиденько підходить до мене навшпиньках, немов бажаючи почути відповідь, роззявляє рота й так

застигає, не дихаючи.

– Ні, їх немає вдома. А хто спрашує?

– Скажіть, добрий знайомий!

На лиці Панаса Павловича пробігає радість, неначе в лісі промінь на світанні.

– А як сказати? – добивається голос.

– Так і скажіть. А давно пішла?

– Ні, оце тільки. Вони поїхали в театр.

– В театр? Ага, дякую!

І я кладу трубку. Панас Павлович розгублено дивиться на мене.

– А як же... А мені здавалось, що вона дома, – бурмотить він.

– Пішла в театр! – серйозно кажу я й діловито озираюся. – Ну, значить, можна їхати.

Набираю цигарок у портсигар, замикаю шухляди стола, зазираю в гаман, чи досить грошей, неначе ми вибираємось у далеку дорогу. Панас Павлович блукає по хаті й змерзло потирає руки.

– Ну, та що ж, їдьмо! – каже він, силкуючись усміхнутись.

– Так, їдьмо! – відповідаю заклопотано й поважно.

В автомобілі Панас Павлович сидить, забившись у куточок, і всю дорогу мовчить. Я починаю думати, що він уже покінчив з сумнівами. Одначе, коли ми вже підїжджаємо до його колишньої квартири, він починає неспокійно рухатись, визирати з вікна, потім раптом хапає мене за руку й говорить

благаючи, судорожно:

– Слушайте, Якове Васильовичу!.. Я розумію, голубчику, але... скажіть, щоб він зупинився. Так не можна. Ми не обміркували. Ми не маємо ніякого права. Я вас прохаю. Це несерйозно.

– Панасе Павловичу! – кажу я з притиском. – Постановили в и, а не я. Отже, ви маєте змогу й перерішити. Я тільки помагаю вам. Хочете вернутись? Будь ласка! Я не хочу робити на вас ніякої пресії. Це тільки ваше особисте діло. Рішайте самі!

В цей момент автомобіль зупиняється. Панас Павлович навіщось тривожно визирає, метушиться, впускає пенсне й ми обидва шукаємо його під ногами. І коли пенсне знаходиться, невідомо через яке надхнення, Панас Павлович рішуче, жестом владаря, розчиняє дверці й кидає до мене:

– Ходім!

І весь час, що ми йдемо по сходах, він має рішучий, гордовитий вигляд. Я не встигаю ступати за ним. Але біля дверей, на яких ще висить мідна табличка з його прізвиськом, він стоїть довго, дихаючи важко й одступаючись, так довго, що я нарешті питаюся:

– Ви подзвонили?

– Ах так! Я й забув.

І він підносить руку до гудзика дзвоника. Але зараз же однімає її й шепоче до мене:

– А як прислуга не даватиме? І наробить галасу?

– Не забувайте, що в и – хазяїн цієї квартири і батько цієї дитини! Дзвоніть! Ніяково так стояти...

Панас Павлович коротко тикає пальцем у гудзик. Довго не чути за дверима ані згуку. Аж ось швидко біжать чиїсь кроки, хтось, поспішаючи, одчиняє двері. Ми входимо й бачимо перед собою... Галю. Вона стоїть з розплетеною косичкою й, закинувши її лівою рукою за спину, тримає незастібнуту сукенку.

– О господи! – вражено, з переляком каже вона.

Ми також збентежені. Про Галю ми зовсім забули, немов би її й на світі не було.

– Таточку! – раптом нещиро скрикує вона й кидається до нього, але старається не стати до мене спиною.

Панас Павлович машинально цілує її й питає:

– А мама дома?

– Ні, вона пішла в театр. Роздягайтесь, будь ласка!

– Шкода, шкода!.. – розгублено бурмотить Панас Павлович і хоче роздягатись. Я зупиняю його за руку.

– Ми ж тільки на хвилинку. В справі. Зараз підемо.

– Але чому? – здивованим, салонним тоном говорить Галя. – Тато так давно не були у нас. Я скажу наставити самовар. Ви, будь ласка, не дивіться на мене, я маю такий страшний вигляд!

Їй усього тринадцять-чотирнадцять років, але вона поводить так, як замужня, молода, гарненька дамочка. Поява батька хвилює її тільки на хвилину. Її замішання проходить,

і вона починає жвавенько щебетати. А ми стоїмо й, неначе слухаючи її, думаємо, як бути. Я вже знав, що ми підемо собі, не зробивши нічого: при Галі він не одважиться.

– Ах, та зайдіть же хоч у вітальню! – раптом перебиває себе Галя й пурхаючим жестом повертається спиною до дверей. Їй подобається грати ролю господині. Довгасте, вузьке обличчя та холодні, з неширим сміхом, очі нагадують мені Варвару Федорівну.

– Ні, дитино, ми не ввійдемо... – стомлено говорить Панас Павлович.

– Ну, які погані! – вона робить ображену гримаску. – А з твого боку, тату, так навіть негарно. Я розумію: звичайно, можуть бути всякі родинні непорозуміння, але так закинути своїх дітей, як ти це робиш, це, вибач мені, дуже негарно. І тепер, коли ти вже прийшов, не хочеш навіть кілька хвилин побути з нами. Але знаєш що? – раптом робить вона великі очі. – Маму можна викликати. Я пошлю Катю в театр, це п'ять хвилин звідси. Вона пішла на оперетку. Сьогодні іде «Орфей у пеклі». Кондратський пропонував взяти й мене з собою, але мама сказала, що мені ще не можна дивитись на цю п'єсу. Хочеш, таточку? – я пошлю Катюшу. Вона знайде маму, вони сидять у партері в четвертім ряді, я сама читала білети.

– Ах, так вона пішла на оперетку! – усміхається Панас Павлович. – І з Кондратським?

– Ну, таточку, будь ласка, не вигадуй ніяких паскудств! І

не суди по собі!

– Так!.. Ну, так от що! Катю можна потім послати, а я хочу подивитись на Діму. Ти побуть тут з Яковом Васильовичем, а я піду до Діми.

І Панас Павлович уважно, строго й мовчки зиркає на мене. Він видається мені трохи блідим, але цілком спокійним.

– Добре, таточку! Тільки ви, Якове Васильовичу, посидьте тут трошки без мене, я мушу зробити коло себе порядок...

І Галя задом виходить з вітальні, роблячи милу й соромливу усмішку.

Я стараюсь уявити собі, як Панас Павлович входить у спальню, як будить Діму. Діма з просоня не розуміє нічого, усміхається сонно, думаючи, що йому сниться тато. Панас Павлович хвилюється, хоче одягти Діму але від хвилювання все плутає, а Діма регоче й поправляє його.

Галя вертається. Сукня застібнута, косичка заплетена. Вона сідає проти мене й починає розважати, безупинно оповідаючи щось про якихсь там «подруг-дівчат», про класних дам, про прочитані книжки. Вона висловлюється, як доросла, з правильним уживанням чужоземних слів, очевидячки, милуючись сама собою.

Довгенько сидимо так. Я вже починаю думати, що Панас Павлович змінив свою постанову. Але от чуються кроки і дзвінкий голосок Діми.

– Боже мій! – сплескує руками Галя. – Тато підняв Діму. Мама буде сердитись!

У вітальню входить Панас Павлович, тримаючи Діму за ручку. Діма весь сяє і кричить до Галі:

– А ми з татом на автомобілі поїдемо кататись!

– Тату! – з жахом питає Галя. – Це правда?

– Так! Я хочу трошки покатать його... – говорить Панас Павлович. Він зовсім спокійний, навіть занадто спокійний.

– Тату! Я не пущу Діму. Мама казала, щоб...

– Іди спати, Галю, й не кажи дурниць! Але Галя кидається до дверей у передпокій і рішуче затуляє їх собою.

– Я не пущу! Можеш бити мене, я не пущу. Ти хочеш украсти Діму. Мама казала, що ти хочеш це зробити.

Діма лякається, зачувши, що його хочуть украсти, але не плаче.

– Галю, іди спати! Я кажу тобі! – говорить Панас Павлович; і я бачу, як усе його лице заливає червоним.

– Не піду! Ти не маєш права! Це гидко, це паскудство, це мерзота! Пусту Діму!

Лице Галі кривиться від плачу і злості. Панас Павлович іде просто на неї, бере її за руку й тягне вбік. Галя хапається руками за двері, кричить голосно й одбивається ногами. Тоді Панас Павлович покидає Діму, обіймає обома руками Галю й сильно одриває її від дверей. Я ніколи не бачив такої люті в цього м'якого чоловіка. Діма в страху пригортається до мене. Я беру його на руки й несу в сіни. Галя злякано замовкає й, одкинена вбік, стоїть і дивиться широкими очима на Панаса Павловича, який тихо каже їй:

– Битиму! Отут битиму, паскудна ти дівчино!

І коли ми одягаємо Діму й виходимо, вона так само стоїть у вітальні, притуливши міцно руки до грудей і широко дивлячись на нас.

Костю, не лїзь до вікна!.. Костю, не чіпляйся до Якова Васильовича!.. Костю, даю тобі слово, що одішлю тебе назад!..

А сама вся сяє, світиться тихим захватом, раюванням, незнаним спокоєм. Особливо їх обох хвилює й тішить те, що ми їдемо в окремому купе, що ми маємо в цьому поїзді свою хатинку, маленьку, затишну і цілком-цілком окрему. Клавдії це до душі, вона почуває себе вільно, легко, а то б усе щулилась і боялась людей. Вона всіх боїться: швейцарів, кондукторів, пасажирів, носильщиків. Швейцарам і носильщикам вона дає зі страху стільки на чай, що ті тільки дивляться на неї й не дякують від здивовання. А її те тільки турбує, чи не дала вона замало. Досить якому нахабі сказати: «Е, пані, трохи ніби мало!», як вона зараз же страшенно соромиться, бере за гаманець дає стільки, скільки попадеться в руку.

Зате в купе нам не страшно нічого, ми самі собі пани. Я показую Кості танок лісів і ланів. Деревя, побравшись за руки, врочисто й поважно танцюють перед нашими вікнами. Коли поїзд зупиняється, зупиняються й вони. Коли йде швидше, то й вони поспішають. Костя горнеться до мене, дивиться мені в очі вогкими, вдячними, сумирними оченятами. Клавді душно, й ми на кожній станції беремо по кілька

пляшок різних напитків. І це тішить їх незмірно. Вони їдуть, як важні пани. Ніколи вони не мали такої розкоші.

А вночі я кажу собі казку й тихо засипляю під гуркіт коліс. Костя щось говорить у сні, і я, не перериваючи казки, думаю про Андрійка.

Море, фески, смугляві обличчя, чудернацькі слова, пекуче, ясне сонце, непорушні, чорні, немов із грубого картону вирізані, кипариси, – скільки радощів для них! Я почуваю себе щедрим, благодушним богом. Коли ввечері Клавдія стає переді мною на коліна й цілує мою руку, я навіть не протестую, розуміючи її побожний настрій. Я сам стояв би на колінах перед тим, хто дав би мені стільки простодушньої, чистої, дитячої радості.

Вранці ми спимо довго й безжурно. Потім ми лежимо на піску, жмуримо очі, бовтаємось у воді. Довкола нас усі люди також лежать, жмуряться й бовтаються. Небо жмуриться вдень теж сонно, стаючи сірим, ніби вкриваючись, як і ми, потом. Сплять кипариси. Навіть море дихає сонно, ритмічно здіймаючи і спускаючи мережево берегових хвиль. Через це не віриться, що десь є галасливі, грюкаючі міста, трамваї, суди, тюрми; весь світ уявляється сонним, з прижмуреними очима, в сонці й безжурності.

Їх троє: Ваня, Крошка й Віра. Ваня найстарший, йому років чотири; а тим, мабуть, по три. Вони всі сидять під моїм вікном на землі. У Вані в руках дзвіночок без язичка. Во-

ни по черзі б'ють по ньому трісочкою і сміються задоволено, слухаючи приємні згуки. У Крошки в руці бублик. Вані він дуже смакує, але Крошка не хоче поділитись. Тоді Ваня, як найстарший, одсилає її додому.

– Іди собі, іди!.. Ну, так дай бублика!

Крошка вибирає менше зло й дає бублика, але дає більшу половину. Ваня не хоче бути свинею й не користується своєю владою; він вертає більшу половину й бере собі меншу. Задоволений таким розв'язанням спірного питання, він сідає на землю й витягає ноги. Крошка, бог її знає через що, зараз же робить те саме. Але Ваня тут же схоплюється, біжить до стовпчика і кличе за собою Віру. Ловко видряпавшись на нього, він сідає й падає ногами. Віра з захопленням сміється і здивовано показує на нього Крошці. Але у Крошки самостійність і ініціатива: вона лізе на дошки, що обгороджують купу глини й кричить:

– Ой, упаду! Ой, упаду!..

Вона не боїться впасти, але хоче перетягти увагу Віри на себе. Це все ж таки їй не вдається. Навпаки, Ваня кричить їй:

– Крошка, подай бублика! Упав!..

Крошка ніби не чує.

– Крошка, я кому кажу?! Ну, так іди додому, іди!

Крошка, мовчки сопучи, злізає й подає деспотові-чоловіку бублика. Цілими днями ці три голівки копаються під моїм вікном. У Вані гостре підборіддя, на яке я можу дивитись годинами. Коли Клавдія входить до мене в кімнату, я

удаю, що працюю, й вона виходить навшпиньках. А я знов слухаю щебетання голівок. Треба б, власне, їх прогнати з-під мого вікна, перешкоджають робити. Але Крошка така втішна, що хай собі ще трохи покопаються. Тут холодочок, затишок, а там така спека, що носики миттю почнуть луштитись.

Клавдія потроху чогось пригасає. Не розумію, від чого то. Не цілує мені рук вечорами, іноді плаче чогось. Костя пропадає з ранку до вечора десь на березі, й мені треба ходити вишукувати його. Я перестаю почувати себе милостивим і добрим богом. Здається, я більше стаю подібним до чоловіка хворої жінки, з якою треба панькатись. Ця роль мене захоплює менше. Загалом, пора, здається, припинити свою доброчинність, – нуднувато вже від неї та й смішно трошки.

Як мало жінчині треба для того, щоби стати жінкою: – поспати з мущиною в однім ліжку. Цього досить! Клавдію, очевидячки, вже не задовольняє становище фіктивної дружини. Тільки цим можна, як видко, пояснити незрозумілі сльози, зідхання, болі голови, вигляд мучениці. Це нудно без всякого сумніву! Нудно й більше нічого!

Хазяйка помешкання, стара караїмка з закарлюченим, як у сови, носом і оливковим кольором лиця починає вже драгувати своєю солодкавою усмішечкою. Клавдія шепочеться з нею цілими годинами. Про віщо вона може говорити з цією жінкою? Очевидно, про мене; про мушин, які зводять чесних жінок з розуму, а потім покидають їх.

І сама Клавдія вже драгує мене. Ані трошки не втішно,

що вона боїться людей і зі страху тикає їм колосальні суми на чаї. Чорне, скромне убрання черниці також сердить. Якого чорта, справді, удавати з себе щось таке, чого в дійсності немає! До моря вона вже майже не ходить, пролежуючи всі дні на старій кушетці. Вікна заслонені в неї чимсь темним, – хустками, пледами, – і тільки згори пробивається гарячий, жовтий промінь, сіючи по хаті золотисту півтемряву. Раз у раз пахне в хаті якимись краплями; завжди душно й тепло, як в оранжереї. Коли я вхожу, Клавдія Петрівна винувато підводиться й чіпляє на ніс пенсне. А як я застаю, що вона спить, то прокинувшись, вона хапливо затуляє одною рукою очі, а другою спішить намацати на столику пенсне, щоб закритися ним. Цим вона постійно нагадує мені, що в неї негарні, маленькі, зморщені очі. Раніше хоч жаль ставало її, а тепер досадно й неприємно.

І плаче вона, плаче без перестанку. Чорт би взяв ці сльози! Звідки вони беруться в такій кількості? І мовчить...

– Та скажи ж, нарешті, чого ти плачеш? Що це таке? Чи я образив тебе чим-небудь?

Ні, цього вона не може сказати.

– Ну, так у чому ж тут діло?

– Не знаю!.. Так! Загалом!..

І вона починає простісінько ридати. Чорт забирай! Це може роздратовати найдоброчиннішу людину! Невже я не можу бути в поганім настрою? Та й з якої речі вона плаче, яке вона має право плакати? Хіба я присягався любити її? Хіба

ми коли навіть балакали про любов? Невже вона не розуміє наших відносин?

Я нічого цього не кажу їй, але все ж таки даю зрозуміти, що вона не має ніяких підстав вимагати від мене, щоб я переживав тільки раювання від її товариства й не смів ніколи ні на що розсердитись.

– Я й не вимагаю! Я й не вимагаю! О-о!.. – ридає вона ще дужче на мої натяки й одвертає в бік спухле, набрякле від сліз лице.

Нарешті, я починаю без усяких жартів дивуватись.

– Господи боже мій! Це, нарешті, стає неможливим! Та скажи ж ти мені, ради самого бога, що сталося, через що саме таке?

– О, нічого, нічого! О-о!

– Ну, знаєш, як собі хочеш, а це щось просто фантастичне!

– Дай мені спокій, дай мені спокій!..

– Та спокій я тобі можу дати, але ж... це, чорт-батька-зна що таке. Хоч би ж я знав свою провину, а то...

І нарешті я таки взнав її: Клавдія – вагітна. От і все!

Коли вона це каже мені, я настільки не допускаю такої можливості, що спочатку просто не розумію її. Одначе не треба було багато часу, щоби переконати мене.

– Але ж ти... ти обіцяла мені! Ти взяла на себе! Ти, значить, обманула мене.

– О, не турбуйся! Я зроблю аборт. У тебе не буде від мене дитини. Від мене!

І вона гірко сміється, потім плаче і в кінці зовсім ридає.

В наших кімнатах панує караїмка. Вона шепочеться з Клавдією, щось варить у себе в кухні і в великих посудях носить у кімнату Клави. Я купую в аптеці якісь порошки, банки, трубки. В кімнатах стоїть тепла, повна пахучих ліків пара. Костя з великими переляканими очима з'являється тільки на хвилинку і знову десь пропадає. Клавдія від цього хвилюється, ридає, проклинає себе й посилає мене шукати його. Я по дорозі в аптеку зазираю у всі подвір'я і гукаю по вулицях: «Костя!» Кошмар!..

А караїмка усе нишпорить по наших хатах, носить казанки з окропом, шепоче з Клавою біля ліжка й усміхається до мене угодливо й фамільярно. Клавдія лежить, стогне, перериваючи стогони плачем. Я ходжу з кутка в куток, дивуючись, не розуміючи нічого, як у чаду. Вранці й удень часто бувають сварки. Ми вже балакаємо одверто, брутально, не ховаючи своєї злості й бажаючи якомога дошкульніше образити одне одного. Ми знаємо, що ніхто з нас свідомо невинний ні в чому, але нам треба знайти вину за другим, щоби дати собі хоч трошки полегшення. Клавдія декілька разів збирається бігти топитись, а я регочу й раджу їй взяти з собою корковий пояс. Вона біжить, а через годину-дві прибігає, обнімає Костю, ридає й падає на ліжко. З'являється караїмка, виганяє мене, приносить казанки, мидниці, і день кінчається стогоном і шамотнею.

Нарешті, мені заявляється, що в цьому періоді зробити аборт не можливо, що треба чекати ще з місяць. Так сказав сам лікар, який робить усім купелевим дамам аборти.

Ми обоє опадаємо. Я такий змучений кошмаром, що мені все одно вже. Аби якийсь кінець! Так само, мабуть, і Клаві. Коли я збираюсь їхати, вона навіть не просить лишитися. Ми дуже ввічливі одне з одним, привітні й соромимось того, що було. Вона обіцяє зараз же сповістити, як пройде операція, а я прошу писати, як тільки буде потреба в грошах.

Розстаємось на вокзалі тихо, знаючи, що ніколи не зустрінемось. Не знаю, що почуває Клавдія, але мені від цієї свідомости легко й соромно.

Закоханий у Київ, я блукаю по зелених кучерявих, шепотливих його вулицях. Милій, тихий, задумливий красень! Каштани обсипають рудавим цвітом дахи вагонів трамвая. Нема ніде такого життя в лініях вулиць, як у нього. Ніде нема такої ласкавої чепурності, природньої охайності, грайливості! Він подібний до якогось великого гарного звіра, який бозна коли слідкує за собою.

От заходить сонце за Кадетською Рощею й ще горять хрести Андрієвської церкви, Володимирського собору, і блискають червоним, металічним відблиском вікна високих кам'яниць на горах. Внизу, в подібних до веселок алеях-вулицях, засаджених каштанами, тополями, акаціями ніжна, тепла, наша південна тінь. За палісадниками з розчинених

вікон якось особливо, хвилююче, закликаюче чується сміх і музика. Біля дверей бакалійних крамничок, які через щось у Києві люблять підвали, неодмінно щовечора збирається клуб: дворники, поліцаї, покоївки. З дверей крамничок потягає холодком підвалу, политою підлогою, таранею, свіжими овочами.

А на Дніпрі в цей час ледве посуваються вгору до Чорто-рою човни. З човнів тягнуться до міста нитки пісень. З міста, з Царського Саду, їм відповідає музика. Десь дзвонять у церкві. Як гудіння джмеля втискується гудок пароходу. Часто, завзято видзвякує такт трамвай.

Я ходжу помалу, смакуючи кожний крок, кожний поворот вулиці, кожну свічку на каштані. В мені панує блаженний спокій. Я ні про що не думаю й нічого не боюсь. «Весняного» й сліду немає. Проходжу повз усі небезпечні місця, й навіть чудно часом, що ніякої ні ворожості, ні філософування вони не викликають в мені. Ніби й не зі мною це бувало ще не так давно.

Отут я мешкав за студентства, – он моє вікно та кімната. Коли товариші приносили літературу, або просто не хотіли, щоби знали про них, вони зі сходів стукали кулаками в стіну. В цю саму стіну обережно, боязко озираючись, стукала мені й Ганя. Так, власне, в цю стіну. І те, що Ганя в цей час десь на каторзі, а я тут, не викликає як раніше, весною, непотрібних, сентиментально-кислих міркувань. Так: вона там, а я тут, та й годі!

Сосницьких у городі немає, поїхали на село. Але, коли б і були, це нічого не змінило б. Я знаю, а головне почуваю, що на цей раз я – не кирпатий. Андрійко більше не існує, на місці його образу тільки невиразна пляма, що легким сумом холодить серце, як руїни якогось гарного, старого будинку. Може, від цього і цей спокій у мене, і задоволення з себе, і тиха твердість ходи, і потайна гордість.

А Кривулі тут. Ніхто нікуди не поїхав: ні він з Дімою та Шурою, ні вона з Галею. Панас Павлович тільки якось раз зайшов до мене, але сидів недовго і був задумливий та мовчазний. Він так само ховає Діму десь у своїх далеких родичів, тікає од Варвари, яка переслідує його скрізь, де тільки може; буває часом у Шури, живе собі потрошку. Але, видно, це життя потрошку недешево коштує йому.

Від Клавдії Петрівни я дістаю в ряди-годи листи, в яких вона все запевняє мене, що не хотіла обманювати мене, що вона сама в одчаю від своєї помилки; щоб я не турбувався – дитини не буде. Я відповідаю їй привітними, приятельськими картками, в яких також заспокоюю її. Зараз же забуваю про неї.

Знайомих я уникаю, а вечорами граю в клубі. Мені чогось іде карта, і я виграю багато.

Але перед клубом я ходжу по вулицях довго, без всякої мети. Вдень буває душно, літає порох, а ввечері, коли і є порох, то його, принаймні, не видно. Мені нічого не треба від людей, я не потребую їхнього ближчого товариства; для ме-

не досить випадкового сміху, розмови, шматочка профілю або невиразної плямки обличчя в темних рамцях вікна. Вони рухаються навколо мене, але не зачіпають; і свідомість своєї цілковитої ізольованості серед них, незалежності, самоти, дає чуття глибокого спокою. Тепер я вже не гасну, лишаючись на одинці з собою; не хапаюсь до людей. Навпаки, мені здається, що тепер я з ними пригасаю. Мабуть, у тих, що видужують, буває такий стан. Але від чого ж я видужую?

Натовп, витиснений з воріт Царського Саду, розливається ручаями в різні боки. Тут, на вулиці, так само в'ються довкола електричних ліхтарів, як сніжинки, пухнаті метелики. Внизу горить Хрещатик. В юрбі то тут, то там наспівують мелодії з щойно прослуханого концерту.

Я йду позаду жіночої постати в білому. Капелюх також білий, з його крис зубчастою каймою звисає мережево. З-під крис я бачу краєць голої шиї і спини. Ми посуваємось помалу в потоці тіл. Я міркую, куди б піти повечеряти, й у цей момент рівняюсь з білим капелюхом. Машинально зазирнувши під нього, я почуваю, як мене щось ніби кулаком б'є в груди: на мене дивляться великі, чи то насмішкуваті, чи то сумні очі «Білої Шапочки». Я до такої міри бентежусь, що починаю дурнуватو усміхатись і думаю, чи треба мені уклонитись їй. Але на якій підставі я можу те зробити? Чи на тій, що вона колись одігнала мене від себе?

Поки я роздумую, Біла Шапочка знов випереджує мене.

Вона ступає так само повільно, спокійно, й невідомо, чи пізнала мене, чи ні. Не озирається, не хапається; нема в її по-статі непорушності людини, яка знає, що їй дивляться в спи-ну. Та чи запримітила вона мене взагалі?

Я тепер дивлюсь на її капелюх, на шматочок шії, що ча-сом одливає фіолетовим перламутром електричного світла, на заокруглені плечі зовсім інакше, ніж декілька хвилин то-му назад. Іноді я навмисне торкаюсь рукою до її сукні й мені здається, що ми з цією сукнею в тайній, дружній змові, що вона співчуває зі мною.

Біла Шапочка сідає в трамвай. Мені треба на другу лінію, але я входжу за Шапочкою. Вона сідає у вагоні, мені там міс-ця немає, і я стою на площадці. Шапочка сидить в профілю до мене, й я можу дивитись на неї скільки хочу. Яка дитяча зворушлива ніжність в заокругленні підборіддя та нижньоїї частини щоки! Губи трошки заширокі, рот величенький. І яка дитяча строгість в обличчі! А око із спостерігаючою ці-кавістю оглядає кожного.

Вона могла б мене бачити, коли б схотіла, але я ні разу не зустрічаю її погляду. Я навмисне посуваюсь до дверей ваго-ну і часом поправляю капелюх, аби своїми рухами притягти увагу на себе. Ні, не зиркнула ні разу! Ніби навмисне вона не хоче дивитися, й це починає трошки радувати мене: очевид-но, вона запримітила, пізнала. І вже не зводжу з неї очей. Хай погляне, хоч раз, хоч крадькома! Ось про щось вона зами-слилась! Око дивиться в одну точку; строгі вуста мимоволі

морщаться від усмішки, око жмуриться, і вся вона дивно яс-
ніє, стає теплою, ніжною. Але вмить вона змітає усмішку з
вуст і зиркає навкруги: чи не стежить хто-небудь за нею.

Так! – значить, вона тоді не помітила мене, та не помічає
мене й тепер!

На розі Васильківської й Благовіщенської вона має пересі-
дати. Коли ми ждемо вагона, я декілька разів стаю так, щоби
вона побачила мене. Справді, вона помічає мене, але я не по-
мічаю ніякої різниці між її поглядом, коли вона дивиться на
стовп ліхтаря і на мене. І тільки зауваживши, що я не спус-
каю з неї очей, вона кривиться незадоволено й одвертається.
Коли б вона вилаяла мене, мені б було не так соромно, як
від цієї гримаси!

Одначе, я їду далі з нею. Тепер я сідаю напроти, й мені
видко все лице її. Вуста видаються вже ніби меншими, зате в
лиці більше сухості, холодності. Вона дивиться вбік від мене
і я все-таки не знаю, чи вона пізнала мене, чи ні. Я ж тоді був
у шубі й циліндрі, а тепер у літнім, сірім капелюсі й легкім
пальті. Так, через це, мабуть, вона й не пізнала мене. А втім,
чому б вона повинна показувати, що пізнала, яка їй від того
приємність?

Вона підводиться і збирається вийти. Я бажаю від усього
серця, щоб вона забула на лавці свою срібну плетену торбин-
ку. Але ні! Вона бере її. Я теж устаю. Шапочка кидає в мене
поглядом строго та уважно, неначе хоче сказати: «Наміряєш-
ся чіплятись? Даремно!» Одначе я йду за нею. Іду кроків зо

два від неї, дивлюсь їй у спину й почуваю чудну, незрозумілу мені самому глибоку ніжність.

Біла Шапочка звертає направо. Тут ліхтарів менше, дерева шапками прикривають тротуар і здається, ніби йдеш під скелями. Підбори Шапочки сухо постукують попереду. Вона ступає дуже рівно, й по її спині вже помітно, що вона прислухається до моїх кроків. Я знаю, що вона повинна боятись: тут у цій невеличкій вуличці так мало прохожих, – і мені від цього обидно й сумно.

Аж ось я набираюсь одваги, декілька разів глибоко переводжу дух і нагоняю її. Шапочка зиркає гостро на мене й надає ходи.

– Простіть ради бога! Не сердьтесь і не бійтесь мене!.. – починаю я якомога благаючи.

Вона мовчить і йде ще швидше. Я мовчу й дурновато, ніяково усміхаючись, іду поруч, не знаючи, що сказати.

– Простіть!.. Ви раз, весною, прогнали мене, коли я... причепився до вас. І мені було... І я, звичайно... Але запевняю вас, я... не хочу образити...

«Що зі мною?! Як гупо я поводжусь!» – з дивуванням і соромом думаю я.

– Будь ласка, дайте мені спокій!.. – говорить нарешті Шапочка.

Я такий радий, що вона забалакала, що не чую в її голосі ні досади, ні тривоги.

– Я зараз дам! – хапливо кажу я. – Але чого ви так боїтесь

знайомства на вулиці? Це ж... забобони! Коли б мене підвів до вас який-небудь ваш знайомий, ви ж би не одіпхнули мене?! Ну, от уявіть собі, що мене хто-небудь підвів до вас!

Я пробую навіть усміхнутись грайливо, а Шапочка, мабуть, навіть не чуючи, як слід, моїх слів, пильно дивиться вперед. Очевидячки, вона десь тут мешкає і спішить швидше добратись до свого дому.

– Ну, чого ви не хочете познайомитись зі мною? – прохаюче кажу я знову.

– Та тому, що не хочу! – з несподіваним вибухом гніву говорить вона і, зупинившись, просто й обурено дивиться мені в лице. – А ви не маєте ніякого сорому! Вас женуть, а ви йдете й нахабно турбуєте людей. Забирайтесь геть!

І повернувшись, швидко йде вперед. В мені спалахує злісна, безсоромна упертість. Чекай же ти!

– Ви мене образили за те, що мені подобається ваше лице, що я хочу познайомитись з вами? Добре! Хай так! Але за це ви на прощання простягнете мені руку!

Вона зиркає на мене; зневажливо усміхається й потискує одним плечем. І несподівано звертає до ганку якогось будинку.

– Не простягнете? – живо кажу я.

– Ні!

– Ну, що ж! В такому разі я стоятиму біля вашого дому доти, поки ви не зробите того.

Біла Шапочка дзвонить і, не обертаючись де мене, стоїть

і чекає.

– Я стоятиму всю ніч і весь день, поки ви не простягнете мені руки. Чуєте?

Вона нетерпляче постукує передком білого маленького черевичка з бантиком, подібним до мужеської краватки до фрака, й, коли одчиняються двері, вона входить у сіни, навіть не подивившись на мене.

Я сідаю на кам'яні східці й витираю піт з лиця. Потім закурюю, шпурляю вбік сірника і почуваю себе так погано, немов мене прилюдно піймали на шахрайстві й викинули сюди на цей ганок. Потім помалу, трудно я підводжусь і починаю ходити взад і вперед по тротуарі. Плити з червоної цегли подекуди повитирались у глибокі ямки; по краях дерев'яні тумби, поїдені часом, покришені, схожі на пні у лісі.

Дивлюсь на годинник: п'ять на першу. Проїжджає на візнику парочка, обнявшись. Звичайно. Шапочка любить когось іншого – це ясно. Тільки в таких випадках жінка може бути такою неприступною й жорстокою.

І я уявляю собі, як оце Шапочка приходить до себе. Її, певне, зустрічає чоловік, – мабуть, ще недавно замужем, – вона кладе йому руки на плечі й гаряче, гаряче пригортається до нього. А потім, от у цю хвилину, оповідає про нахабу, що причепився до неї, і про те, як вона добре одчистила його.

Підводжу голову догори й дивлюсь на фасад дому. Будинок невеликий, трьохповерховий, майже такий самий, як у моїй казці. В одному з поверхів десь є вона. В вікнах майже

скрізь світиться, деякі з них розчинені; в кімнатах миготять іноді тіні, але ніхто не визирає, – їй навіть не цікаво, чи я дотримаю свого слова. Добре! Я розумію, що мені не може бути ніякої надії на що-небудь, що нерозумно і смішно далі тягти цю негарну історію, а все ж таки я не йду додому. Я ходжу, як вартовий, по тротуарі, сідаю часом на східці, курю і знов ходжу. І чим більш я переконаюсь у безглуздісті свого становища, тим дужче росте в мені упертість. Так, я сидітиму тут ніч, день, ще ніч і ще день! Вона побачить, що я не кидаю на вітер своїх слів. Я упаду від втоми й голоду, але не піду, поки не простягне мені руки.

Я уявляю собі, як падаю отут на тротуарі, як дворники й поліцаї підіймають мене, несуть в участок, а з вікна дивиться вона і їй жаль мене; вона подивляє силу моєї волі, почуває каяття й сором.

О першій годині гаснуть ліхтарі й будинок поринає в темряві. Вся вулиця одразу стає надзвичайно тихою, сонною, навіть зорі здаються послулими. Вікна гаснуть, тільки одно, на самім горішнім поверсі, слабенько горить густо-червоним світлом. Дуже можливо, що це як раз вікно її кімнати.

Повз мене вже кілька разів проходить нічний сторож з мідною бляхою на кашкеті. Він тягуче й мовчки озиряє мене й помалу одходить.

Хочеться їсти й пити. В портсигарі тільки декілька цигарок. Хіба поїхати додому, підїсти, поспати трохи та рано-вранці приїхати сюди? Я усміхаюсь. Це було б подібне до

«голодовки» ув'язнених, які потай «підїдають».

Знов іде сторож, знову пильно придивляється й, нарешті, глухо питає:

- А ви, господін, що тут сидите?
- Вподобалось!
- Не полагається тут сидіть!
- Через що?
- Через те, що нема чого вам тут сидіть!
- А ти звідки знаєш, що нема чого?

Сторож мовчить, немов би міркуючи, що йому в такім випадку «полагається» робити. І нічого не придумавши, знов іде далі, бурмочачи:

– Вподобалось! Вподобається, як покличу городовика...
Тоже фраер! Вподобалось!

Справді, на вулицях, здається, забороняється спати. А цей охоронець може сказати, що я сплю. Встаю й починаю проходжуватись. Червоне вікно світиться. З ним усе ж таки веселіше. Закурюю і при світлі сірника дивлюсь на годинник. Господи, тільки чверть на другу! Що ж я робитиму тут до ранку?! Плюнути хіба на все це?

Але я знаю, що не плюну. Коли я так піду, то вже ніколи більше не наслідуюсь підійти до неї, навіть у казці.

«Але навіщо вона мені? Що за сентиментальності? Чи я студент першого року, чи що? Ото! – подумаєш, іспанець який! Ще б гітару в циркульника позичив для цього... Іди, брате, спати!»

Але замість того я сідаю на східці, спираю голову на руку й сиджу. Іде хтось згори помалу й важко. Сторож! Коли він рівняється зі мною, я виймаю карбованця й даю йому.

– Слухай, чоловіче добрий! Я пішов у заклад, що просиджу тут двоє суток. Розумієш? Я не злодій, і ти мене не бійся!.. Злодії, на жаль, так не роблять!.. Ну, бери, бери, чого там!

Сторож нерішуче бере гроші й бурмотить:

– Та я нічого!.. Ну, када ж нам теж приказують...

Він ще варнягає щось собі там у темноті, але я не слухаю. Мене хилить до сну.

Я прокидаюсь від штовхання в плече. Здивовано розплющую очі й озираюсь: якась незнайома пусто-широка вулиця; в горі ніжно-малинова хмаринка, а біля мене дворник з мітлою.

– Тут спать ніззя, господін!.. – строго говорить він і підозріло оглядає мене. На другому боці стоїть другий дворник і, позіхаючи, з цікавістю дивиться на нас. Я встаю, витягаю з кишені декілька срібних монет і мовчки тикаю їх в руку дворникові. Він бере їх, не дякує, й усе-таки оглядає мене.

– Ну, чого дивишся? – сердито кажу я. – Не бачив чоловіка? А ще дворник називаєшся! Роби своє діло!

Сердитий тон зразу викликає в нього повагу й страх перед моєю особою. Хто зна, хто я такий й навіщо сиджу тут! А що, як агент?

– Та я тільки, щоб штанці ваші не закалять, підмітатъ буду... – говорить він з нотками вибачення в голосі.

– Ну, підмітай!.. – дозволяю я й починаю ходити взад і вперед.

Дворник якийсь час удає, що старанно мете; потім з мітлою йде на другий бік вулиці. Другий дворник усе стоїть і дивиться на мене. Вони про щось неголосно розмовляють і непомітно поглядають у мій бік. Далі вони розходяться й обидва старанно метуть улицю.

А я ходжу і стараюсь не показати, що мені страшенно холодно. Всього тільки четверта година ранку. Сонце вже десь зійшло, але на вулицях ще нема руху, – тільки дворники та я. Ранок свіжий, з легким туманом. Листя на дереві матове й сине од роси.

В потилиці починає злегка нити, – значить, вдень болітиме вся голова. По тілі втома, лице здається масним, пом'ятим, хочеться вмочити в холодну воду. Цигарок немає, це найгірше.

Я вже не думаю про Білу Шапочку, й мені нема ніякого діла до неї. Годину на шосту по всіх близьких дворах вже відомо про мене. Мене ніхто ні про що не питає, не заважають ходити, але з моторошною цікавістю поглядають на мою високу постать, що без перестанку ходить по тротуарі з хмарним, стомленим лицем. Вони, мабуть, гадають собі, що я тут ловлю якогось важного злочинця.

Коли одчиняються крамнички, я купую цигарок, випиваю

пляшку квасу і знову йду на свій пост. Мене зустрічають зацікавлені обличчя у вікнах усіх поверхів. А години біля дев'ятої звідкись молодий голос гукає:

– Геть шпигів!

Потім я бачу в одному з вікон двох гімназистів. Вони з невинним виглядом щось наспівують і байдуже позирають на мене.

Біля дверей крамнички, в якій я пив квас, час від часу збираються покоївки й пошепки розмовляють, показуючи очима то на мене, то на дім. Нарешті, з'являється й поліцай. Але, бачачи мій приличний костюм і понурий суворий вигляд, нерішуче зупиняється, думає й іде назад. Після того увага до мене ще дужче виростає на вулиці. А я навіть присісти не можу! Я зігрівся вже давно, п'яти горять, ноги ниють, в шлунку суха, гризуча порожнеча, потилиця розболюється. Але й увага вулиці, і поліцай, і голод, і втома викликають в мені почування якогось гіркого, хмарного задоволення.

О десятій годині в дверях парадного з'являється Біла Шапочка. Сьогодні вона в темній спідниці й білій блузці. В руках у неї декілька книжок і срібна торбинка. Вона уважно і здивовано, як мені здається, зиркає на мене, коли я проходжу повз неї. Я ж не дивлюсь на неї й, перегнавши, проходжу далі. Хай сама перша тепер заговорить!

Але Шапочка завертає за ріг вулиці і зникає. Тоді мене обхоплює страшенна втома, нудьга й безнадійність.

«Так, тепер треба йти додому», – я думаю тупо. І йду я

в другу крамничку. Там я знову п'ю квас і купую фунт маленьких цукрових бубликів. Розкладаю непомітно на вулиці по кишенях і по шматочку кладу в рот. Це підживлює мене й підбадьорює. І знов я ходжу вздовж фасаду.

На мене в суді чекає одно важне ділове побачення, а дома письменоводитель. Може, навіть вже вчинили там тривогу? Я сміюся з себе й гуляю собі далі. До мене вже, здається, звикли й дивляться на мене менше, так що я навіть часом примощуюсь на східцях і спочиваю якусь хвилинку. Іноді мені хочеться нестерпно лягти оттут же, накрити лице капелюхом і заснути міцно-міцно. Чорт його бери!

Біля другої знизу йде Шапочка. Я з раптовим поривом зворушення й радості дивлюсь на неї згори, й мені хочеться піти їй назустріч, простягти обидві руки і сказати: «Ну, годі!».

Вираз її лица, як і перше, холодний, недосяжний і байдужий. На мене вона не дивиться, а коли проходить повз, то з погордою жмурить милі свої очі, неначе кажучи: «Прошу дуже, мене це не обходить!» На крилах носа й на підборіддю їй виступили дрібні крапельки поту, щоки від спеки зашарілись, вона подібна до спітнілої, розрум'яненої дівчинки. І так не до лица їй ця погорда й холодність.

Потім я знов ходжу, ходжу, ходжу. Іноді плентаюсь у крамничку й п'ю квас. Але від нього мені вже стає погано. І знов я вже ні про що не думаю; і коли б Шапочка вийшла й простягла мені руку, я поставився б до того цілком байдуже. Я

тільки мрію про те, щоби швидше настав вечір, щоби погасли ліхтарі й можна було прилягти на східцях і заснути.

Їсти мені вже зовсім не хочеться, тільки пити, пити. Од квасу вже нудить, і я п'ю зельтерську. Крамарі мене знають, вони пробують навіть завести зі мною балачку й випитати, кого я ловлю, але я не підтримую розмови. Мабуть, це надає мені ще більше загадковости.

Аж ось заходить сонце. Горішні вікна «мого» дому сліпуче горять, а далі гаснуть. Ввечері увага знову підростає. Покоївки нишпорять біля мене; біля воріт нарада дворників. Мені ж байдуже, – я сам собі видаюся хворою, напівбожевільною людиною, яка ні з того ні з сього лазить уже цілу добу по вулиці.

Хтось співає в домі. Голос дужий, з металічним тембром. Я уявляю собі жінку з великим бюстом, горбоносу, з широкими бровами, що зрослися на переніссі; вона стоїть біля роялю і тримає в руках ноти; її рот, подібний до рота риби, яку витягли з води.

Ось арія з «Пикової дами». Я слухаю тупо, хоча люблю це місце і співачка виконує його досить гарно.

«Ночью ли, днем, все об одном,
Ах, истомилась, устала я».

Так, я стомився, то правда! Ніколи я й не гадав, що можна так стомитись. Ах, швидше б вона кінчала свій спів та й

загалом всі вони лягали б спати!

Все на світі має кінець. Скінчила співати співачка, погасла електрика біля парадного, швейцар замкнув двері, розійшлись покоївки та дворники. Тепер я міг присісти на східцях і трохи подрімати собі. Але замість того я стою біля ганку і слухаю, як в мені важко, незграбно починає ворухитись нудьга, неначе жаба, що випручується з-під піску, яким її присипано: от спочатку ворухиться тільки самий пісок, далі з'являється латочка буграстої, пухлої спини, потім викарячене, кліпаюче злісне око.

Я вже знаю, що зараз поїду додому. Весь запас моєї сили волі вичерпався, я порожній, мені тужно, нудно й тільки одна туга сидить там, як чорна, вогка жаба. Тепер вже ніщо не допоможе. І що більше я буду доводити собі, що мушу довести почате до краю, що сам собі буду гидкий у противнім разі, що, власне, справа не в Шапочці, а в моїй повазі до себе, – що щиріше, палкіше я переконуватиму себе, то несподіваніше і швидше сяду на візника й поїду. Через те я стою, зігнувшись і похиливши голову, як п'яний, не рухаючись, не думаючи й ні на що не ждучи.

З гори чути тюпання й дребезчання брички. От з цим візником я й поїду. Ось ближче, ближче. Я безвольно, насмішкувато кривлю губи й сам чекаю, як кликатиму візника. Мені сором і цього будинку, і червоного вікна, і вулиці, і навіть крамарів. Прощай, Шапочко!

Хтось одчиняє двері парадного. Це рішає справу, я повер-

таюсь і хочу гукнути на візника. Але на темнім ганку з'являється постать, в якій я схоплюю щось знайоме. Вона хутко сходить по східцях і наближається до мене. Так, я вже виразно бачу – це «Біла Шапочка»! Вона без капелюха, похатньому.

– Слухайте, добродію! – раптом тихо, але суворо говорить вона. – Чи довго ще це буде?

– Поки ви не простягнете мені руки!

– Забирайтесь собі зараз же додому! Я не можу бачити тут вашої постаті!

– Ні, я не піду!.. – відповідаю я байдуже.

– Але ж зрозумійте ви, що ви насильно, проти моєї волі й бажання хочете познайомитись зі мною. Ви насилуєте моє... моє чуття жалості і користуєтесь цим. Не можу ж я допустити, щоби ви упали тут. Це ж гупо, зрозумійте ви це!

– Мені все одно!

– Ну, добре, я подам вам руку, а тоді що? Ви дасте мені спокій? Поїдете собі додому?

– Поїду, але з умовою: ви дозволите мені ще раз побачитись з вами.

Шапочка потискує плечима й непорозуміло дивиться на мене. Над вухами їй пушиться волосся довгими пасмами, подібними до тирси, посрібленими світлом електрики. Очі зворушливо-сердиті, здивовані, лице здається дуже блідим у тьмі.

– Дуже чудно! Ніякої амбіції у людини!

– Так, ніякісінької!

– Але зрозумійте ж ви, що ви не маєте ніякого права силувати мене знайомитись, коли я цього не хочу! І яка вам приємність, коли я... я не поважаю вас? Я ж усе одно не буду підтримувати цього дурного знайомства. Не можна ж так!

– Все одно! Я сказав – не піду звідси й не піду. Можете йти собі й не звертати на мене уваги.

Шапочка якусь хвильку мовчить, потім, простягаючи руку, холодно й вороже говорить:

– Маєте!

Я беру безживну, теплу руку, злегка потискую, випускаю й питаю:

– А як вас звать?

Вона, неначе рапортуючи, відповідає:

– Ганна Пилипівна Забережна. Мешкаю в цьому будинку, приміщення шосте. Здається, треба ще раз побачитись? Завтра чекаю на вас від сьомої до восьмої. Але попереджаю: більше ні в які умови не входжу. Коли ви наміряєтесь тим же способом вимагати дальшого знайомства, то я мушу шукати інших засобів. Бувайте!

Вона велично хитає головою й іде в дім. Коли одчиняються двері парадного, я бачу за ними постать швейцара. Значить, вона на всякий випадок попрохала його стояти там. Так!

Після того я помалу, стомлено плентаюсь униз, весь час криво усміхаючись.

«А вона ж ото вірить, що я завтра прийду! – раптом проходить мені до голови. – Уявляю собі, як би привітно прийняла вона мене».

Беру візника і їду додому. В потилиці ломить, у шлункові, в грудях, у всій істоті тужна, важка порожнеча.

Вернувшись з суду, я застаю на столі листа від Клавдії. Ет, чорт, ще й ця тут собі! Надокучила! «Через тиждень операція. Сьогодні була в лікаря. Каже, що небезпечно. Але я не хочу більше вагатись і готова на все. Коли тобі не трудно, пришли мені грошей! Доктор через щось побільшив платню, каже, тепер важче. Я боюсь, що він мене буде експлуатувати й висмоктувати гроші. Мені це дуже соромно...»

Що саме «це»? Грамотно писати не вміє. І навіщо це, «коли не трудно»? Адже ж вказав я, щоб зверталась без жодних «жалких» слів.

«Душно тут страшенно. Взагалі, жити мені нема для чого, і, коли я вмру від операції, то це буде добре. Я написала сестрі, й вона візьме Костю. Я переконуюсь, що батьки не люблять своїх дітей. Настрій у мене такий, що караїмка хоче прогнати мене з квартири, – вона боїться, що в неї дома щось станеться. Між іншим, це паскудна баба; вона мене обманює й обдирає. Боже, як мені нестерпно тяжко, яка я самотна!..»

Я складаю листа й дивлюсь на годинник: за двадцять шоста. Потім я беру папір і хочу написати Клавдії Петрівні хоч декілька слів. Але думки не чіпаються голови, я кидаю перо і знову дивлюсь, яка година. І зі здивуванням питаю сам себе:

Невже я хочу їхати до Шапочки?

«Так, хочу, хочу, хочу!» – злісно, уперто, жадно й тупо відповідає хтось.

І мені мимоволі пригадується одна сценка. На столі стоїть ваза з тісточками, які я тільки що приніс з міста. Костя з'їв уже одно, але тягнеться за другим. Клавдія Петрівна одставляє вазу далі від нього і ближче до себе. Костя підсуває до неї стільця, вилізає на нього й лягає грудьми на стіл, увесь тягнучись до солодкого. Робить це мовчки, уперто, з блідою усмішкою. Клавдія Петрівна одпихає його руки, а він знову простягає їх, ворушить пальцями. Вона грозиться покарати, поставити в куток, побити, одставляє вазу на інше місце, а він оббігає стіл, знову вилізає на нього й сунеться до тісточок так само вперто, жадібно, нічого не бачачи, не чуючи ні насмішок, ні погроз, ні Клавдії Петрівни, яка благає в мене помочи. Мабуть, і самому Кості й страшно, й незрозуміло, й соромно, – я бачу це з його злої, покривленої усмішки, – але він не може одвести очей від тісточок, сила та більша за його волю, сором і страх.

Яка, власне, різниця між Костею і мною?

Одначе я знову дивлюсь на годинник: чверть на сьому. Усміхаючись, як Костя, я одягаюсь хапливо, сприскую колонською водою хустку й виходжу. Сидячи на візнику, я пошвистую й думаю: «А чому б не похуліганити? Чим я ризикую? Принаймні, потішусь, коли так. Чого доброго, ще попрохає чоловіка прийняти мене. Навіть неодмінно фігуруватиме чо-

ЛОВІК».

На хвилинку з'являється бажання повернути назад.

«Ні, хоч у цьому доведи до краю, паскудо!» – з несподіваною мстивою злістю думаю я й навіть радію з того, що зараз має бути мені.

Але, коли я підїжджаю до будинку, біля якого вчора я провів цілий день, і бачу страшно знайомі стовпчики, дерева, тротуар, вікна, парадний ганок, на мене нападає несмілість і сором. Я нерішуче входжу в парадний, іду по сходах, шукаючи шостий номер квартири. Перед дверима, над якими прибито емалеву табличку з числом 6, я зупиняюсь і витираю піт з лиця. На самих дверях я бачу другу, поважну мідну таблицю з чорними строгими літерами: «Семен Семенович Шипун».

Який Шипун? Через що Шипун? Та, чи це ця квартира? Так, номер шість. Невже обманула?

Рішуче я надушую гудзика й чекаю. А сам, немов ховаючись від когось, поспішно й хитро думаю: коли обманула, – піду, не шукатиму більше.

Клацає ключ у дверях. Я випростовуюсь, поправляю капелюх і набираю поважного, строго-серйозного вигляду. А серце б'є молотом.

– Скажіть, будь ласка, тут мешкає Ганна Пилипівна Забережна?

Покоївка ширше розчиняє двері й каже:

– Тут! Пожалуйте!

Мені здається, що на її губах миготить легка усмішка. Я твердо входжу, не хапаючись, роздягаюсь і покашлюю. Передпокій великий, декілька дверей, крізь одні видно килим, фотелі й пюпітр.

Покоївка йде до дверей праворуч, легесенько стукає й говорить:

– Панночко, до вас прийшли!

В голосі теж вчувається усмішка, але я зупиняю увагу тільки на слові «панночка».

– Проси!.. – ледве чується з середини.

Покоївка одчиняє двері й занадто поважно говорить:

– Пожалуйте, просять...

Через розчинені двері я бачу: голубий параван, краєчок мрамурового умивальника і широкий жовто-гарячий промінь вечірнього сонця на стіні.

Я входжу, зачиняю за собою двері й зупиняюсь біля порогу, винувато, поштиво, схиливши голову. Коло вигнутої кушетки, вкритої сіруватим шовком, стоїть Біла Шапочка, спираючись рукою на круглий столик. На столику вузька, висока вазочка; в ній дві рожі: жовта й густо-червона з соковитими пелюстками, неначе одвернуті яскраві губи. Всі дрібниці я через щось добре помічаю.

– Добридень! – рівно, холодно говорить Шапочка й подає мені руку. Я поспішно підходжу, поштиво потискую руку й кажу:

– Я не міг не скористуватись вашим вимушеним дозво-

ЛОМ.

– Сідайте, будь ласка! – так само холодно вона випускає слова й показує мені на фотель біля кушетки.

Мені починає здаватись, що я на прийомі у зубного лікаря. Ось вона звідкись зараз витягне бор-машину, роззявить мені рота і питає:

– Де болить?

Шапочка одходить до вікна й теж сідає у фотель. Між нами блакитно-сірий килим. На голові Білої Шапочки стоїть червоно-жовте сяйво сонця, що заплуталось у пухнатому волоссю. На бюрку й на паравані також жовта, радісна, сонячна смуга. Скрізь портрети і гравюри в художніх рамцях.

Мені стає ніяково. Я не знаю, про віщо говорити, знаючи, що щоб я не сказав, все зустрине оцей офіціальний, безпричасний прийом. Шапочка поглядає на мене, але на її лиці не помітно ні нетерплячки, ні досади, ні зневаги. Тільки брови злегка зібрані, як у людини, що робить якесь зусилля і строго стежить за собою. Моє становище з кожною хвилиною мовчання стає все дурнішим, і я, нарешті, кажу:

– Признаюсь, я ждав іншого прийому, і через те... я трохи не підготовлений.

– Так? – байдуже кидає Шапочка.

– Я через щось гадав, що ви замужем і що попрохаєте свого чоловіка прийняти мене.

Шапочка трохи дужче збирає брови, немов стримуючи себе, і її уста стискаються ще холодніше.

– Я не замужем... – рівно відповідає вона.

– Так, я це вже знаю. Покоївка назвала вас «панночкою».

Потім я думав, що... А в тім, ваш прийом дошкульніший, ніж я собі гадав. Я мушу згодитись: ви взяли дуже добрий тон. Я зараз піду. Тільки позвольте мені сказати декілька слів. Все одно вони не зроблять на вас ніякого вражіння. А все-таки... Так, я нахаба, це правда. З цим я, звичайно, змагатись не можу. Але от, хочте – вірте, хочте – ні, але я вже років десять не займаю женщин на вулицях. За цей час це перший і, мабуть, останній раз. І мені дуже... важко, що я це зробив. Не через те, що дав вам неприємність... Я все ж таки думаю, що великої неприємності для вас у тім немає. От я піду, ви посмієтесь, і на тому скінчиться для вас ця історія. А мені?... Ну, та бог з ним, треба йти, це єдине, що мені треба зробити.

Я, ніяково усміхаючись, підводжусь і готовлюсь узяти її руку, коли вона простягне мені. Шапочка також устає, не змінивши ні на мить виразу лица, подає руку й говорить:

– Ви вже йдете? Прощайте!

– Так, іду! Знаєте, у мене весь час таке враження, ніби я на прийомі у зубного лікаря і ви зараз на прощання пропишете мені рецепта.

Брови Шапочці починають раптом дрижати, губи морщать; вона з усіх сил кріпиться, але, не витримавши, усміхається. І вмить уся оживає, теплішає, стає такою близькою, милою, простою.

– Господи, до чого вас міняє усмішка! – мимоволі й цілком щиро виривається у мене. І, мабуть, я якось особливо в цю хвилину дивлюсь на неї, або щось інше, але вона вся заливається ніжним, дитячим рум'янцем, хоча й збирає знову брови.

– Простіть! – раптом кажу я благаючи. – Можна мені ще трошки посидіти? Я знаю, їй-богу, сам знаю, що це неблагородно з мого боку скористуватись вашою усмішкою й знову в нахабство... Але... Їй-богу, це не з нахабства. Можна?

– У вас час до восьмої години... – каже вона, але вже не рівно й холодно, а сердито. Але вона сердиться, здається, більше на себе.

– Але ви хочете, щоб я негайно пішов? Так?

– Так, хочу! Здається, це так ясно вже давно.

Я винувато, мовчки уклоняюсь їй і йду до порога.

– Підждіть! – сердито гукає вона.

Я обертаюсь і вичікуючи дивлюсь на неї: на лиці незадоволена, гидлива гримаска, та сама, що вчора була біля трамваю.

– Ви мене примусили бути з вами брутальною. Через це я хочу, щоб ви лишились.

– Себто за погане своє поведження хочете покарати себе моєю присутністю?

– Я знову образила вас... – одривисто, неначе про себе, кидає вона. – Але скажіть! – раптом з непорозумінням, діловито й якось уже одверто вона питає, – чого ви, власне,

хочете від мене?

– Нічого. Часом бачити вас, пізнати вас ближче...

– Але навіщо?! Через що?!

– Через те, що ваше обличчя мені давно вже подобається.

Не знаю через що саме, але подобається страшенно.

Шапочка усе з тим самим непорозумінням, немов розмірковуючи, помалу потискує одним плечем.

– Ну, добре: сядьте на місце! Треба побалакати до ладу. Все це нісенітниця. Сідайте! Все одно... Ну, от. Тільки ви не думайте, що я змінила своє відношення через ваші слова. Змінила через те, що не додержала характеру. А тепер мені все одно. І я хочу зрозуміти в чому тут річ. Ви ж уночі не ходили додому спати?

– Ні! – усміхаюсь я.

Не знаю, чого усміхаюсь: чи з її питання, чи з цього ділового, заклопотаного, непорозумілого виразу.

– І не обідали?

– Ні!

– Ви з'їли тільки півфунта цукрових бубликів і випили декілька пляшок квасу. Так?

– Так! Одначе ви зібрали відомості...

– Добре! А коли б я не вийшла до вас учора, ви і другу ніч простояли б?

– Простояв би...

Сонячна смуга на волоссі Шапочки стає червонішою й густішою, а на нижній частині її щоки видно палаючий мазок.

Шапочка пильно дивиться не мене, ніби розглядаючи цікаве, незрозуміле їй явище природи.

– Добре! Ну, а коли б я не звертала на вас уваги цілий тиждень, два, місяць?

Я нарешті сміюсь.

– Ну, тоді я вже не знаю, що робив би. Постарався б упасти швидше, щоб мене одпровадили додому.

– Ага!..

Дивно, до якої міри вона тепер зовсім інша. Зовсім дівчинка, розумна, вередлива, цікава.

– А ви хто такий?

– Я адвокат. Звуть мене: Яків Васильович Михайлюк.

– Михайлюк? Не чула. Добре! Ви жонаті?

– Ні, «холост»! Ми обоє сміємось.

– Чудно! А мені чогось здавалось, що ви жонаті і жінка у вас маленька, кругленька брюнетка з твердими, як опука, щоками. І в ластовинню.

– Дуже приємно познайомитись з моєю жінкою. Але ви не дуже високої думки про мій смак. А тим часом я, здається, мав нагоду довести вам, що маю деякий смак...

Шапочка не розуміє натяку й серйозно питає:

– Чим же ви довели?

– Та хоча б уже тим, що ваше лице мені подобалось...

– Ну, це вже... – трошки ніяковіє вона й раптом додає: – А знаєте? Ви, здається, справді не такий уже нахаба. Хочете познайомитись з моєю сестрою? Нехай потішиться! Вона

запевняла, що пригода кінчиться тим, що я таки як слід зазнайомлюсь з вами. Вона з вами. Не турбуйтеся! Ви ж тут страшеного клопоту усім нароби́ли. Ви знаєте це? Ну, хочете? Ходім!

І Шапочка, морщачи губи комічною усмішкою, веде мене в передпокій, звідти в вітальню, де зупиняється, робить мені знак і гукає до дверей сусідньої хати:

– Марусю! Семен Семеновичу! Ідіть-но сюди!

Я заражаюсь її усмішкою й теж усміхаюсь. Шапочка удавано-суворо насуплює брови й не дивиться на мене. На стіні й порт'єрах останні промінні сонця.

В вітальню входить повна, буйна дама з таким величезним бюстом, що, здається, вона може бути мамкою цілої роти солдат. Але голова в неї невеличка й лице приємне з твердими рум'яними щоками і маленькими, живими, дуже чорними оченятками. Волосся гладенько-гладенько зачесане й лежить на потилиці гулькою. Дама усміхається доброю, привітною усмішкою й жене свій бюст просто на мене.

– От він! – суворо киває на мене Шапочка. – Маєте! Можете знайомитись!

І поглядає на нас з-під лоба.

Дама подає коротеньку грубу руку й оживлено говорить:

– Дуже приємно познайомитись. Я ваша прихильниця. Просто захоплена вашою настійністю...

І щиро, одверто сміється. Я потискую її руку й також сміюсь весело та легко. За нею підходить лисуватий добродій

з черевцем, пукатими, як у вівці, очима, горбатим носом і пухкими, червоними губами. Він обома руками душить мою руку й, будучи нижчим від мене, дивиться до мене вгору. При цьому, чи від надмірної ввічливості, чи пустуючи, він перехиляється й занадто одтопірчує зад.

– Чаю хочете? Ходіть, дам вам чаю з рожевим варенням! Любите рожеве варення? – говорить дама злегка одривисто. У неї, я помічаю, рот весь час злегка роззявлений; мабуть, в неї астма.

Ідемо в їдальню. Лисуватий добродій, себто Семен Семенович Шипун, обнявши Шапочку за стан, щось шепоче їй, близько прихиливши до неї цапине лице. Шапочка, мабуть, соромиться, бо виривається, витягає до Семена Семеновича губи, як то роблять діти до поцілунку, прижмурює очі й хитає з боку на бік головою.

– Ах, який здогадливий! – каже вона голосно.

Я думаю, що вони про мене балакають, і соромливість Шапочки приємна мені. Взагалі, я почуваю себе надзвичайно легко і спокійно з ними.

Вузька, висока кімната; над столом лампа з величезним шовковим абажуром: стільці з рівними, високими спинками, стільці, на яких сидиш, як у фотографа; в глибині якісь шафи, столики, канапки. Все дуже сімейно, поважно, зручно. На столі сила ваз з тісточками, вареннями, сушеними овочами; все, видно, свого виробу. Я дивлюсь на масні, дуже червоні губи Семена Семеновича й думаю, що він повинен

уміти добре попоїсти й випити.

Він підсаджується до мене й не то насмішкувато, не то з великим співчуттям питає:

– Скажіть, будь ласка, а вам часом не було трошки нудненько там?

Замість мене відповідає Марія Пилипівна:

– Не суди, серденько, по собі! Нудно, коли робиш щось без мети.

– Так, але ж... Вибачте, як вас по батькові?

Я кажу ім'я й прізвище.

– Присяжний повірений? – жваво питає Семен Семенович.

– Атож!

Семен Семенович похапцем підводиться й, знов одтопіривши зад, потискує мені руку.

– Дуж-же, дуж-же приємно! Мав утіху чути і вас, і про вас. А якже! Марусю, пам'ятаєш процес Сигалова? Правда, ти не була! Надзвичайно приємно! Але уявіть собі, ніколи б не подумав, що ми познайомимось при таких виїмкових обставинах. Га?

І він, сміючись, бере мене кінчиками пальців за руки вище ліктів.

Про моє діжурство біля будинку вони, звичайно, не знають. Тільки я та Шапочка знаємо про це. Але ж як вона не подібна тут до тієї, яку я вчора знав! Ніколи я не міг би собі уявити, щоб вчорашня Шапочка могла так по-дитячому, в

сердитому замішанню, витягати губи й ховатись за самовар.

– Ну, Галю, тепер заспівай!.. – одривчасто говорить Марія Пилипівна.

А, так Шапочка співає?

– О, дуже прошу, дуже прошу, Ганно Пилипівно! Ви ж мені обіцяли.

Шапочка зиркає на мене, усміхається самими очима і легко та весело йде у вітальню.

Але коли вона стоїть біля рояля, пустивши руки вздовж тіла, її лице міняється різко; в ньому знову строгість, а в устах якась дозріла скорботність, недоступність. І коли вона співає, то насуплює брови, немов від болю. Голос дужий, «з металом», але шорсткий угорі і глухий, слабкий на нижніх нотах. І той самий, що вчора співав арію з «Пикової дами». Так он як?!

– Не дивіться мені в рот! – скоромовкою холодно й владно кидає вона мені.

Я від несподіванки ніяковію, а Семен Семенович мовчки, з усмішкою підморгує мені на Шапочку, немов кажучи: «А що? Дістав, голубе?»

Марія Пилипівна, що акомпанує Галі, з усмішкою прикушує губу й уважно, навіть напружено, дивиться в ноти. Е, Шапочка тут командує!

– Не хочу більше! – раптом говорить вона і, склавши ноти, кидає їх на рояль.

Ні Марія Пилипівна, ні Семен Семенович не прохають

співати ще, – мабуть, цього не дозволяється у Шапочки.

Коли я, нарешті, прощаюсь, чується дзвінок і входять двоє гімназистів. Один – горбоносий, з пухкими губами, рудавий і маленький. Другий – товстенький, смуглявий, з дуже чорними, круглими, живими очима. Мене знайомлять з ними. Це сини Марії Пилипівни та Семена Семеновича.

Я одягаюсь, а вони всі стоять довкола мене в передпокою. Семен Семенович пускає якийсь дотеп, приймний Шапочці, і вона витягає трубочкою губи й замішано крутить головою. Потім раптом вона витягає до нього все лице і сміється. І зразу вона стає ясною, довірливою, одвертою. А в мене таке враження, що Шапочка широко розставляє руки, немов для обіймів.

– Ви вже прийшли?! Та ви ж позавчора були!

Покоївка пускає очі додолу й швидше виходить з передпокою, щоб не засміятись при панночці.

– Дуже прохаю вибачення, Ганно Пилипівно, але...

– Добре! Ходіть до мене, я мушу з вами серйозно побалачкати.

Тон начальниці, що, має робити прочуханку своєму вихованцеві.

– Сідайте! Не туди! Отут!

Завіса на вікні напнула, немов вітрило, а на небі висить, як велетенська китиця винограду, попелясто-синя хмара. Десь глибокою октавою покашлює грім. Дереву слухають

чуїно, не порушно; часом раптом заклопотано, хапливо перешіптуючись і здригуючись.

Ми сидимо на тих самих місцях, що й у перший мій візит. Тільки тепер нема сонячного ореолу на голові у Шапочки. Вона заклопотано хмуриться, насупивши брови й десь обмірковуючи, як краще почати. На ній широка червона блузка з фалдами, і через це Шапочка здається повнішою і простішою. Довкола лиця так само пушиться багато тоненьких пасмочок та окремих волосинок, які повинні лоскотати щочки. Ніс з гордою, упертою горбинкою, хижий.

– Ну, от що! Скажіть: ви, звичайно, наміряєтесь залицятись до мене? Так?

Питання настільки несподіване, що я відповідаю:

– Так, наміряюсь!

– Ну, от! Чудово! Так я вважаю за необхідне найсерйозніше попередити вас, що з цього нічого не вийде. Ах, та й надокучила мені ця дурна завіска!

Шапочка сердито хапає завіску, що напнулася і натискувала їй на голову, скручує її й прив'язує поворозками біля вікна. На мене дме густим задушливим вітром. Я мовчу.

– Ви чули? – сідаючи на місце та строго подивившись на мене, питає Шапочка.

– Так, я чув! Можна спитати через що?

– Звичайно, можна, – ваше повне право. По-перше, через те, що я взагалі цього не люблю. По-друге, що не маю для цього часу. Третє, ви мені цілком не подобаєтесь. От! І тому

з того боку було б дуже негарно, коли б я вас не попередила. Ви ходитимете сюди, щось таке там гадатимете собі, гаятимете час, все це по-дурному. І коли я це знаю, то повинна сказати вам з самого початку. Я мала вже досить неприємностей з цього приводу. Буде з мене! Я не хочу більше ніяких докорів!

– Не думаю, щоб я коли-небудь...

– Ах, ті так само не думали! А потім мало не з кулаками кидались на мене. Красно дякую! Мені це вже надокучило. Чого я себе якось тримала з ними? А я знаю, як я тримаю себе? Як умію, так і тримаю себе. Ну, а щоб не було ніяких непорозумінь, я загодя кажу вам, що тримати себе не вмію і що всяке тримання, яке б воно там не було, рішуче не значить нічого.

– Будьте певні, Ганно Пилипівно, що я не помилюсь і зможу одрізнити...

– Ну, от, маєш: «одрізнити»! А я вам кажу, що нічого одрізнити не треба, бо нічого такого не буде. Це я вам загодя й категорично кажу. І коли ви рахуєте...

– Звідки ж ви знаєте, що нічого не буде?

– Це вже я знаю, будьте спокійні.

Я мав багато всіляких балачок з жінками, але такої ніколи. Її в кожному разі не можна назвати приємною й багатою на обіцянки.

Хмара потрохи розпухає й заповнює все небо у вікні. Важка, кудлата маса погрозливо суне на місто. Акації гойдають

вітами, трусяться і, здається, ніби з усієї сили намагаються вирватись із землі та втікти. З подихами вітру в хату залітає порошок і дрібні камінчики гостро колять лице. Лахмате страховище надсуває й зиркає часом на місто сліпучим, синюватим поглядом і потім, заплющивши очі, буркотить вдоволено й зловісно.

– Не боїтесь бурі? Зачинити вікно? – питає Шапочка, озирнувшись.

– Я нічого не боюсь, Ганно Пилипівно!

– Ой, як це нудно! Я до вас серйозно говорю, а ви своє, і це через те, що я піддалась жалю й вийшла тоді до вас. Мовчіть! Розуміється, через те. От ви й рішили собі: ну, вона така, що до неї можна позалицятись. Та помовчіть же, ви не ввічливі! А я вам цілком поважно кажу, що мені це не подобається. І не можна мені! Я готуюсь на співачку. Дуже занята. Розумієте? Та й, загалом, не люблю цього. Я мала декілька таких зальотників, та вони всі розсердилися на мене й перестали навіть бувати у нас. Я нічого не маю проти того, коли ви два рази на тиждень приходитимете вечорами. Я люблю, коли є хто-не-будь, хто слухає мій спів. І коли ви хочете, можете приходити. Але не частіше. Розмовляти можете з Марусею: вона розумна і дуже любить сперечатись. Але я знаю: ви незабаром покинете ходити до нас; так усі робили. Нема ніякої користі.

В хаті темніє. Вітер затаївся десь за вікном. Деревата стоять у настороженім знесиллю. Раптом страховище змахує на нас

блискаючим, зеленкувато-вогненним поглядом, швидко заплющує очі й, трохи повагавшись, реве грізно. На столі брязкотить щось жалібно й боязко. Вітер, немов тільки ждучи цього, вривається в кімнату, високо напнувши прив'язану завіску, здимає догори всі пасма й волосинки на голові у Шапочки й черкає мене по лиці своїми пружинистими грудьми та гасає сказано по хаті.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.